

Giới thiệu Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi

Thể loại: ngôn tình, dị giới, ngược, sủng...

Trong cuộc sống này con người thường hay đánh mất rồi mới thấy hối hận. Cũng như hẳn một người có được tất cả mọi thứ đứng trên đỉnh danh vọng, ngự tại địa vị tối cao nhất. Tiền bạc và sức mạnh,...không thiếu một thứ gì từ khi sinh ra. Tưởng chừng như hẳn chẳng sợ ai nhưng mà hẳn thế mà chỉ chịu khuất phục trước một người, vì người mà đau khổ dằn vặt cả đời.

Hắn đã từng không biết trân trọng, đã từng gieo bao đau khổ đày đọa lên xác thân người hắn yêu nhất... Hắn tổn thương người, người vẫn vì hắn mà chấp nhận hi sinh!

Phút giây ôm cơ thể lạnh lẽo vào lòng. Hắn đã biết trái tim mình tan nát!

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Sau trận chiến thảm khốc, Nhan Đình may mắn sống sót, nhưng không còn nhớ gì nữa. Cô trở nên xa lạ, đôi mắt vô hồn, đôi lúc thật trong sáng. Chẳng khác nào một đứa trẻ, mà "đứa trẻ" này lại rất ngoan ngoãn, không quậy phá, ít nói và hoàn toàn phụ thuộc. Cũng đúng! Vốn trước kia đã chịu quá nhiều đau khổ, nó đã mài giũa trái tim cô trở nên lạnh lẽo. Có lẽ cô không nhớ gì sẽ tốt hơn, không còn mãi đón đau dằn vặt với quá khứ không mấy tốt đẹp ấy.

Khi ánh sáng yếu ớt bắt đầu len lỏi vào căn phòng rộng lớn, Nhan Đình vẫn đang say ngủ, khuôn mặt tuyệt đẹp với đôi môi đỏ hồng, chiếc váy trắng mỏng nhẹ phủ lên da thịt, được tô điểm bằng những lọn tóc đen nhánh. Cách cửa phòng nhẹ nhàng hé mở, một chàng trai cao lớn bước vào. Giương mắt tựa như từ khuôn đúc ra, các đường nét góc cạnh đến chuẩn mực, dù không chút biểu cảm, ăn mặc kín đáo nhưng vẫn có gì đó rất cuốn hút. Anh ngồi cạnh Nhan Đình, ánh mắt dịu dàng nhìn ngắm dáng vẻ khi ngủ của cô. Nhưng sâu thẳm trong đáy mắt có một sự đau thương, khiến người ta ám ảnh!

Bàn tay vuốt nhẹ lên mái tóc dài, rồi đặt một nụ hôn lên trán cô. Anh khẽ gọi bằng giọng trầm ấm: "Đình Đình, trời sáng rồi. Mau dậy nào!"

Nghe tiếng gọi quen thuộc, mi mắt kia nheo lại rồi chậm chậm mở ra. Đôi mắt đen to tròn nhìn anh, chốc lát lại đưa tay lên dụi. Khuôn miệng hé mở: "Phạm..."

Anh xoa đầu cô: "Tối qua ngủ có ngon không?"

Cô gái nhỏ khẽ gật đầu.

- Bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi. Rửa mặt rồi anh đưa em xuống.

Một lát sau, anh bế cô xuống lầu. Tuy có vẻ bất tiện, nhưng anh đã quen rồi. Sau trận chiến cô bị hôn mê rất lâu, khi tỉnh dậy thì chân đã mất cảm giác, cần phải có thời gian để thích ứng. Lần đó, anh thật sự vui đến chết đi sống lại, cô gái của anh không chết, tuy không nhớ gì cả nhưng vẫn còn nhớ đến tên anh! Có lẽ không ai hiểu khi cô gọi một tiếng "Phạm", anh chỉ muốn đem tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế giới này tặng cho cô...

Sau bữa sáng, anh đặt Nhan Đình ngồi trên xe lăn, theo ý muốn của cô mà đẩy ra hoa viên. Cô gái nhỏ tỏ ý muốn nghe kể chuyện. Anh cố nhớ những khoảng thời gian tốt đẹp nhất cô và anh từng trải qua, và kể lại...rất ít! Thật sự rất ít! Khoảng thời gian vui vẻ giữa hai người rất ít! Anh đã từng đày đọa cô, giam cầm cô trong ngục tối, anh tổn thương cô cả thể xác lẫn tinh thần, anh giết chết những người cô yêu thương nhất. Để rồi khi anh nhận ra trong tim mình đã không còn chỗ cho một ai khác ngoài cái tên "Nhan Đình"...anh hối hận cũng không kịp! Cô gái anh yêu thương vì anh mà suýt nữa mất mạng, suýt nữa tan biến, đã không còn ý thức. Ông trời đang trừng phạt anh phải không? Để anh chứng kiến cô như vậy? Để anh phải dằn vặt đau khổ suốt đời? Anh sai rồi! Anh thật sự sai rồi! Cả đời này cũng không thể trả hết tội lỗi...huống chi là nói lời yêu cô!

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

"Thủ lĩnh!"

Một tên thuộc hạ bước đến cung kính, sợi dây chuyền bạc có dạng giống dây xích ẩn sau lớp áo mỏng. Phạm Mạc Sát nhìn Nhan Đình có gì đó không ổn, anh cúi xuống nhẹ xoa đầu cô trấn an, và lạnh giọng: "Có chuyện gì?"

Tên thuộc hạ khẽ rung mình, sau đó dâng lên một tấm thiệp: "Bên phía Gia tộc Faranova mời ngài..."

- Ta không đi! Người mau đem thứ đó vứt đi!

- Thưa ngài, nhưng..

- Người muốn chết?

Giọng nói vô cùng lạnh lẽo, kèm theo ánh mắt như muốn thiêu sống. Tên thuộc hạ kia mặt trắng bệch: "Thuộc hạ không dám."

- Đến Cẩm Ngục chịu phạt đi!

- Vâng..ng...

Đến Cẩm Ngục chẳng khác nào Địa ngục. Không ai từ nơi đó trở về mà còn nguyên vẹn, đau đớn đến sống không bằng chết! Tên thuộc hạ chân bước không vững, nhưng vẫn cố gắng đi ra khỏi hoa viên, bởi nếu hắn còn lưu lại một giây...thì hôm nay chính là ngày cuối cùng hắn nhìn thấy sự sống.

Phạm Mạc Sát ôm lấy Nhan Đình, dỗ dành: "Không sao, không sao hết. Hắn đi rồi, em đừng sợ."

Hai tay cô bầu chặt vai anh, mắt nhắm nghiền. Mỗi một lúc sau mới thả lỏng. Anh cảm thấy lồng ngực nhói đau. Cô sợ dây xích là vì ai? Là ai lúc trước trói cô ấy bằng dây xích sắt? - Càng nghĩ anh càng hận bản thân mình! Nó khiến anh dằn lòng rằng phải yêu cô nhiều hơn, thương cô nhiều hơn, chăm sóc cô tốt hơn...

Hoàng hôn buông xuống nhuộm vàng tòa lâu đài, phút chốc nhường chỗ cho bóng đêm. Căn phòng tắm xa hoa, hơi nước bám vào lớp kính dày, tạo nên một khung cảnh thật mờ ảo. Phạm Mạc Sát và Nhan Đình ngâm mình trong bồn tắm, hai cơ thể không một mảnh vải áp sát vào nhau, khiến người ta đỏ mặt. Cũng không có gì là ngại ngùng, cả hai đã quen với việc này. Nhan Đình cơ thể còn rất yếu, ngoài anh ra thì không chịu tiếp xúc với ai khác. Nên mặc dù lúc tắm cho cô có hơi "đau đớn", anh vẫn phải chấp nhận. Và lại trên danh nghĩa cô là vợ của anh, anh tuyệt đối không cho phép kẻ khác chạm vào. Cho dù cô là nữ nô bộc!

Cơ thể mềm mại phó mặc dựa vào lòng anh, tỏa ra hương thơm dịu nhẹ, cũng may cô rất ngoan, ngồi im không cử động. Nếu nhúc nhích hay cọ nguậy, thì anh không chắc mình có thể kiềm chế được bao lâu!

Giây phút "khó ải" đã qua, cả hai thay áo ngủ vải mịn, anh ôm cô đến đặt lên giường. Cẩm lấy ly sữa ấm, cô gái nhỏ nhìn anh không chớp mắt.

- Nhan Đình, uống sữa nào!

Cô lắc đầu, tỏ ý không muốn uống.

- Sao vậy? Sữa còn nóng sao?

Lắc đầu.

- Há miệng ra, anh đút em uống!

Vẫn lắc đầu. Anh thở dài, đặt lại ly sữa trên bàn:

- Em không ngoan! Tối nay phạt em ngủ một mình!

Nói rồi anh đứng dậy rời đi, Nhan Đình vội vã níu kéo. Cánh môi mê hoặc bỗng cong lên như đã lường trước được sự việc, anh cúi người:

- Không muốn ngủ một mình thì phải uống sữa! Cho em một cơ hội! Mau há miệng ra.

Cô điềm nhiên cầm lấy ly sữa đưa lên trước mặt anh: "Phạm, đem nó theo..."

- !!!

- Ý em là...em không có ý định giữ anh lại? - Anh sững sờ nhìn cô.

Cô chỉ mỉm cười gật đầu.

Một năm nay đêm nào anh cũng ôm cô ngủ, có lần anh có việc về trễ, cô thức khuya đợi anh về ôm mới chịu ngủ. Sao hôm nay lại như thế? Điều đó khiến anh cảm thấy rất mất mặt. Cô không cần anh nữa rồi.

Nhan Đình nắm lấy tay áo anh, mở miệng: "Phạm, anh..."

- Anh làm sao?

Cô nói còn đứt quãng: "Không..ngủ được...phải...không?"

Phạm Mạc Sát bấy giờ mới hiểu ra. Cô biết nếu không có anh thì sẽ ngủ không được. Đổi ngược lại nếu không có cô, thì anh sao có thể ngon giấc? Lúc này anh chỉ biết cười. Có lẽ sắp chiều cô đến hư rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Phạm Mạc Sát nhìn khuôn mặt ngây thơ của Nhan Đình, chỉ biết cười trừ chứ không biết phải nói gì thêm nữa. Anh lột gối cho cô nằm, không quên hôn lên trán cô âu yếm: "Ngủ ngon!"

Cô gái nhỏ mỉm cười, khép đôi mi lại...

Anh không ra ngoài ngay, nhìn ngắm cô một lúc lâu. Sau đó mới nhẹ nhàng đóng cửa, anh quay đầu đi thẳng đến Từ Ngục!

Trong ngục tối, tiếng la hét thảm thiết vang lên không ngừng. Roi gai vun vút giáng xuống cơ thể đầy máu, muối rắc từng đợt lên da thịt đã tan nát. Trên bàn là vô số những công cụ tra tấn đang chờ đợi được tắm bởi máu tươi...

Cánh cửa lớn mở ra, Phạm Mạc Sát chậm rãi bước vào. Nét mặt lạnh lùng cùng với đôi mắt sâu thẳm, không chút mảy may để ý đến cảnh tượng ấy. Thái độ khác hoàn toàn khi ở cùng Nhan Đình. Phải, đây mới chính là Phạm Mạc Sát của trước kia!

Lãnh đạm nhìn tên tù nhân không còn nhận ra mặt mũi. Anh cất giọng lạnh lẽo:

- Ta đã nói với các người phu nhân không thích dây xích. Thời gian này ta không muốn ra ngoài, cho dù là Đại hội Quý tộc ta cũng không đi. Vậy mà có kẻ cùng lúc vi phạm hai điều trên, các người hiểu nên làm gì rồi chứ? Nhưng nhớ, không để hấn chết!

- Vâng!

Hai tên thuộc hạ nhìn nhau, cực kỳ căng thẳng, trên trán đổ mồ hôi lạnh tót. Một khi thủ lĩnh không vui thì ngay cả hít thở cũng phải chú ý. Thực chất không ai ra luật đó, chỉ là đứng trước một người máu lạnh như Phạm Mạc Sát thì ai cũng sẽ khiếp sợ mà không hiểu tại sao.

Cất công đến Từ Ngục, cũng chỉ để nói một câu.

Phạm Mạc Sát quay về lâu đài, đã thấy nhóm người thuộc gia tộc Faranova ngồi đợi ở đại sảnh. Nhìn thấy anh, vị tộc trưởng đã già liền tiến tới chào hỏi, những người còn lại đều đứng lên.

- Phạm đại nhân, chào ngài!

Anh nhìn lướt qua đám người này, sau đó nhàm chán nói:

- Các người đến đây làm gì?

- Phạm đại nhân, chắc ngài cũng đã biết. Sau trận chiến đó, chỉ có tộc Roy Jr của ngài và Faranova là hai tộc thắng trận. Vì lợi ích của...

- Nói vào vấn đề chính!

Anh đút hai tay vào túi, thừa biết mục đích của bọn họ. Chỉ là xem xem họ mặc dày tới đâu. Đúng như dự đoán, lão tộc trưởng Faranova vội dẫn một cô gái đang e thẹn tới trước mặt anh, nói với giọng đầy tự hào:

- Giới thiệu với ngài! Đây là con gái duy nhất của tôi. Kém ngài hai tuổi, xinh đẹp lại có học thức. Đã được dạy bảo gia giáo từ nhỏ, chắc chắn không làm ngài thất vọng!

Cô gái đó ngay cả nhìn anh cũng không thèm nhìn lấy một cái. Trong lòng đầy sự giấu cợt vì những lời tăng bốc của lão ta. Hôm nay kéo cả gia đình đến đây, anh không làm họ bẽ mặt thì anh không phải là Phạm Mạc Sát!

- Ý ông là muốn kết thông gia với tộc Roy Jr?

- Nào có nào có. Chỉ là muốn báo đáp ân tình của ngài trong suốt những năm qua...

Ha, bán cả con gái? Đây gọi là báo đáp?

- Ân tình? Có sao? Tôi nhớ trước đây Roy Jr chưa từng giúp đỡ gia tộc Faranova của các người dù chỉ một lần.

- Ngài! Ngài đừng đùa nữa, chúng tôi hoàn toàn không có ý xấu! Hơn nữa con gái tôi cũng rất thích ngài...

"Cha không gạt mình. Phạm Mạc Sát thật sự rất hoàn hảo! Không bàn đến địa vị, chỉ mỗi vẻ đẹp và phong thái đã bỏ xa những tên vương tử tầm thường kia rồi! Gã cho hẳn ta thì suốt đời không phải lo lắng gì nữa!" - Đại tiểu thư Faranova đứng khép nép, trong lòng thâm cảm thán vị thủ lĩnh trẻ tuổi này. Đôi mắt lộ liễu chăm chú nhìn từ gương mặt đến dáng người, tìm đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Phạm Mạc Sát giờ tay ra hiệu lão ta ngừng nịnh nọt. Với giọng đầy nghiêm túc:

- Con gái của ông, tôi không có hứng thú! Phien các người mau rời khỏi đây, kéo làm ồn đến giấc ngủ của phu nhân tôi!

Gia đình tộc trưởng Faranova:!?

Lão tộc trưởng còn chưa phản ứng kịp, con gái ông ta đã vội xông tới nắm lấy tay áo anh, lớn tiếng: "Cái gì?"

Phạm Mạc Sát nhú mày lại, tỏ ra vô cùng khó chịu nhìn ông ta: "Đây là đứa con gái hiền lương thực đức mà ông nói?"

Nhận thấy điều chẳng lành, vội kéo cô con gái lại. Ông ta vẫn cố nở nụ cười:

- Phạm đại nhân, thật xin lỗi! Là con gái tôi không hiểu chuyện. Nhưng...ngài thực sự đã...

- Lời của tôi khó hiểu đến vậy sao? Tôi không có thời gian nói vòng vo. Người vợ yêu quý của tôi đang nghỉ ngơi, các người mau rời khỏi đây ngay lập tức. Nếu để cô ấy tỉnh giấc mà không thấy tôi, tôi không nghĩ sẽ để các người yên ổn rời khỏi nơi này! Hiểu không?

Anh đen mặt chán ghét nhìn bọn họ, lấy khăn lau ở tay áo, nơi mà cô gái đó vừa chạm vào. Giọng nói ngày một lạnh hơn.

Lão ta dường như quá hoảng sợ mà nói bừa, không biết những lời lão sắp nói ra sẽ khiến lão ân hận!

- Phạm đại nhân, xin ngài suy nghĩ lại, con gái tôi chấp nhận chịu thiệt. Sẽ không để ý chuyện năm thê bảy thiếp. Hay là để con gái tôi làm chính thất, người vợ hiện tại của ngài xuống làm vợ thứ, tôi..

Ông ta chưa nói hết câu, đầu mũi súng đã chia thẳng vào đầu. Tiếp đến là bộ dáng vô cùng đáng sợ, tựa như quỷ dữ, Phạm Mạc Sát cất giọng cực trầm như thanh âm của địa ngục:

- Người có biết những lời vừa rồi đã đủ để gia tộc Faranova của các người diệt vong?

Bọn chúng chân mềm nhũn, mặt trắng bệch. Không nói được thành tiếng. Lão tộc trưởng run rẩy quỳ xuống, tự vả vào mặt mình những cái tát đau đớn: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi sai rồi,...."

"Chát"

"Chát"

"Chát"

[...]

Phạm Mạc Sát không chút để tâm đến những lời van xin của họ. Đi thẳng vào lâu đài, nói với tất cả thuộc hạ: "Các người ngày mai mời tộc trưởng tất cả các tộc đến đây. Ta muốn vạch rõ cho chúng biết chúng là ai, chúng đang đứng ở đâu, ta cũng nên thanh trừ một số kẻ không biết trời cao đất dày!"

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sáng hôm sau, tại phòng họp của Roy Jr. Các tộc trưởng của các tộc đã đến đầy đủ từ rất sớm. Căn phòng im ắng đến lạ, Phạm Mạc Sát ngồi ở ghế chủ trì, tay lật trang sách ghi đầy những chữ. Sau đó cất giọng hỏi tên thuộc hạ đứng bên cạnh: "Đã mấy giờ rồi?"

- Năm giờ ba mươi phút, thưa ngài!

Gập quyển sách lại, đặt lên bàn, mắt liếc nhìn gã tộc trưởng Faranova đang run người lo lắng:

- Tốt! Bắt đầu đi!

- Vâng! - Tất cả đồng thanh.

Phạm Mạc Sát ra hiệu cho tên thuộc hạ thân cận mở đầu cuộc họp. Thoạt đầu không có gì bất thường, nhìn chung là về việc phát triển của các tộc. Và cuối cùng là mục đích chính của cuộc họp. Đây là lý do mà tất cả đang lo lắng! Tên thuộc hạ lùi về sau, Phạm Mạc Sát tựa lưng vào ghế, mân mê chiếc nhẫn tinh xảo ở ngón tay thon dài:

- Đã mấy giờ rồi?

- Sáu giờ năm mươi ba phút, thưa ngài!

- Đúng bây giờ hai mươi kết thúc cuộc họp! Ta chỉ nói một lần duy nhất, nếu ai cảm thấy không có hứng thú thì rút ra ngoài!

Những kẻ lúc đầu còn lơ đãng tức thì giật bản. Lời của Phạm Mạc Sát không quá lớn, nhưng lại đầy uy lực. Vị tộc trưởng trẻ trạc tuổi anh bình tĩnh lên tiếng: "Không có vấn đề gì, ngài cứ việc nói!"

- Một số người vẫn còn chưa biết ta đã kết hôn. Lại dám mơ tưởng gả con gái cho ta. Hơn thế nữa... còn muốn làm chính thất!

Tất cả:!?

Từng chữ từng chữ như muốn nhấn mạnh, Phạm Mạc Sát đầy vẻ châm chọc và xen lẫn tức giận. Mặc cho tiếng bàn tán xung quanh, đôi mắt vẫn âm thầm quan sát gã tộc trưởng Faranova. Hắn ngồi như thất thần...

"Là kẻ nào to gan đến vậy? Chẳng lẽ chán sống rồi sao?"

"Phạm đại nhân yêu thương phu nhân hết mực, sao nỡ để phu nhân làm vợ lẽ. Đúng là không biết tốt xấu!"

"Đã đến sau còn đòi làm chính thất, lại nói, Phạm đại nhân đã thề chỉ lấy duy nhất một mình phu nhân. Tại mắt hắn để dưới chân à?"

"Nghe nói phu nhân của chúng ta mọi mặt đều xuất sắc, chỉ riêng vẻ đẹp thôi đã đủ "giết" người rồi... Thật muốn biết kẻ đó là ai!"

Tiếng bàn tán xôn xao không ngừng, nó làm cho ai đó rơi vào hoang mang sợ hãi.

Phạm Mạc Sát gõ xuống bàn: "Đủ rồi!"

Không gian tạm thời im lặng, tất cả dõi theo điều Phạm Mạc Sát sắp nói.

- Đó chỉ là một việc! Việc thứ hai... - Quăng quyển sách đến trước mặt gã tộc trưởng Faranova - Đọc tất cả những sự kiện được ghi chép, xem xem tộc Roy Jr và Faranova có quan hệ gì!

Hắn run rẩy cầm quyển sách lên, đôi mắt chạy theo từng dòng chữ, đọc được ba mươi trang đầu tiên, không nói được lời nào mà đã ngã xuống đất, ngất đi. Phạm Mạc Sát đã lường trước được sự việc, nên vẫn ung dung ngồi đó, mặc cho các vị khác đầy bất ngờ...

"Hóa ra kẻ chán sống đó là ông ta! Thật buồn cười, trong lúc trận chiến diễn ra tộc Faranova im hơi lặng tiếng. Nay lại mặt dày đòi kết thông gia với Roy Jr. Ông ta nghĩ mình là ai chứ?"

"Tôi cũng chứng mất ông ta lâu rồi!"

"Xét về dòng dõi, tộc trưởng đời đầu tiên của họ từng là thuộc hạ của Roy Jr. Faranova có đời thêm trăm năm nữa cũng không xứng với Roy Jr một chút nào."

"..."

- Đã đến giờ kết thúc cuộc họp chưa? - Phạm Mạc Sát.

- Đến rồi, thưa ngài!

- Tộc trưởng tộc Masa ở lại đây, các người có thể về. Mang theo lão ta về đi!

- Vâng thưa ngài!

Mọi người quay trở về, căn phòng chỉ còn ba người: Phạm Mạc Sát, tộc trưởng Masa và tên thuộc hạ.

- Không biết ngài bảo tôi ở lại là có chuyện gì?

Phạm Mạc Sát chống cằm, nét mặt nghiêm nghị: "Lão Faranova là kẻ hèn nhát, nhưng cũng không đến nỗi đàn độn."

- Ý ngài là?

- Giúp ta điều tra xem tộc Faranova gần đây qua lại với ai. Ta rất muốn biết là kẻ nào đứng sau xúi giục hắn!

- Tôi hiểu rồi! Nội trong vòng bảy ngày sẽ cho ngài một câu trả lời.

- Ừm.

Bây giờ bốn mươi lăm phút, sau khi bàn xong công việc. Phạm Mạc Sát nhanh chóng về phòng. Nhẹ nhàng đẩy cửa, anh thở phào khi Nhan Đình vẫn còn say ngủ.

Lúc này anh chỉ có thể ngồi ngắm vẻ mặt an phận của cô. Cơ thể cuộn trong tấm chăn mềm mại, hương thơm dịu nhẹ thoang thoảng nơi sống mũi. Anh cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng. Hôn rất khẽ! Bàn tay cứ thế chậm rãi vuốt mái tóc rối bời, truyền hơi ấm cho cô gái trong cơn giá lạnh.

Dường như vẫn chưa đủ, anh hôn sâu hơn, nhanh hơn. Rồi kết thúc bằng một cái hôn lên trán.

"Phạm..."

Cô gái nhỏ không mở mắt, lim dim. Cát tiếng gọi dịu dàng tựa như thói quen.

- Ừm! Anh ở đây.

Phạm Mạc Sát leo lên giường, Nhan Đình liền trở mình rục vào lòng anh, ngo nguẩy tìm tư thế thoải mái. Sau đó an phận ngủ tiếp. Đêm qua quả thật ngủ không ngon! Vì chuyện của tộc Faranova mà cả đêm anh chỉ ngủ cùng cô được hai giờ đồng hồ. Tự khắc lại thấy rất nhớ...

Anh biết cô thức dậy không thấy anh sẽ hoảng sợ, nên phải tổ chức cuộc họp từ rất sớm, nhanh chóng về phòng trước tám giờ. Như vậy anh mới yên tâm để cô một mình.

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tại lâu đài dưới thung lũng

Gia đình tộc trưởng Faranova tập trung trong phòng khách, vẻ mặt cực kì khó coi. Không khí nặng nề bao trùm cả căn phòng, nghe được tiếng khóc thút thít: "Hức, tại sao chứ? Cô ta có cái gì tốt? Tại sao lại không chấp nhận con? Hức..."

Phu nhân tộc trưởng đau lòng dỗ dành đứa con gái lớn: "Tiểu Vân, đừng khóc nữa! Không gả được cho Phạm Mạc Sát thì gả cho người khác, mẹ thấy tộc trưởng tộc Hoàng Thị rất thích con, chỉ bằng..."

- MẸ THÔI ĐI!!! Lão già béo ú đó là tên háo sắc! Lấy hắn? Có chết cũng không lấy! - Cô hét lên giận dữ.

- Tiểu Vân, con suy nghĩ kĩ lại đi, chuyện con bị từ chối đã lan truyền khắp nơi rồi. Hắn ta tuy có chút xấu xí nhưng ít ra hắn cũng thật lòng. Con...

- Thật lòng? Ha ha, chuyện hắn trắng hoa con còn lạ gì nữa? Đừng tưởng con không biết, năm đó cha mẹ hạ được tiểu cô tặc cho hắn để đòi lấy vinh hoa phú quý!

Tất cả:!!!

Bà ta nghe nói giật mình, miệng lắp bắp: "Con, con, sao con biết?"

- Còn ai nữa? Là Khắc Tư Đồ nói đấy!

- Con!

Vì tức giận mà không kìm được, nên bí mật bị lộ ra. Đại tiểu thư nhà Faranova quên mất sự tồn tại của những người khác, đặc biệt là trưởng lão và tiểu cô.

Tách trà trên tay rơi xuống đất, vỡ tan, người phụ nữ run rẩy đứng không vững, chỉ về phía phu nhân:

- Hóa, hóa ra là các người! Chị, em là em ruột của chị đó! Tại sao... - Đả kích quá lớn, người phụ nữ ngất đi.

Căn phòng càng thêm náo loạn, trưởng lão tuy đã già nhưng vẫn còn khoẻ mạnh, tiến tới tát vào gương mặt

trắng bệch, quát lớn: "Súc sinh!"

Bà ta ôm má sưng đỏ, sắc mặt vẫn bần thần. Còn đứa con gái cưng của bà ta thì không thèm nói đỡ, trong đầu chỉ nghĩ đến Phạm Mạc Sát mà bực tức.

- Nó là em mày! Mày lại dám bán nó, để nó khổ sở suốt bao năm qua. Mày có còn là người không? - Vị trưởng lão phẫn nộ, gào lên.

- Chị hai, sao chị nỡ làm vậy?

- Đúng thật là tội nghiệp cho tiểu cô!

Ngay cả đứa con trai thứ cũng lên tiếng chất vấn:

- Mẹ, tiểu cô rất tốt với chúng ta. Sao mẹ và cha lại làm như thế? Chị, rút cuộc đầu đuôi ra sao? Mau kể cho em nghe đi!

"Ting ting"

Người làm vội chạy ra mở cửa: "Phu nhân, lão gia về rồi!"

Mọi người nhìn ra bên ngoài, đúng là toàn mạng trở về. Nhưng lại có thêm người của tộc Roy Jr. Gã tộc trưởng bất tỉnh nhân sự, sắc mặt xanh xao.

Người của Roy Jr lên tiếng: "Phạm đại nhân ra lệnh, kết thông gia giữa tộc Faranova và tộc..."

- Với tộc Roy Jr có phải không? - Đại tiểu thư phẫn khích cắt lời.

Không màng đến sự ngu ngốc của cô ta, người của Roy Jr tiếp lời: "Kết thông gia giữa tộc Faranova và tộc...Hoàng Thị!"

- Cái gì!?

Cô ta gục xuống, không tin vào tai mình. Mối run run: "Kết, kết thông gia!?"

Một chuyện tiếp nối một chuyện. Phạm Mạc Sát rõ ràng có ý! Thừa biết tộc trưởng tộc Hoàng Thị thích cô ta, nhân cơ hội này "tác hợp" cho hai người. Không những cảnh cáo được tộc Faranova, mà còn đẩy mạnh mối quan hệ giữa tộc Roy Jr và Hoàng Thị. Vẹn cả đôi đường, hơn nữa địa vị của anh lại ngày càng vững chắc!

Kẻ ô mịm gả cho Phạm Mạc Sát gục xuống, miệng lầm bầm: "Không thể nào! Không thể nào! Mình phải gả cho lão già đó sao? Không! Khôngggggg!"

Trong đầu cô ta là những viễn cảnh đen tối, sự chênh lệch quá lớn giữa thiên đường và địa ngục: Một Phạm Mạc Sát người người thêm khát, đứng trên đỉnh cao danh vọng. Một lão già xấu xí, phồng túng. Quá lớn! Khoảng cách giữa hai con người này quá lớn!

Những người còn lại im bất, vị trưởng lão Faranova cố kìm nén nỗi đau: "Cảm ơn Phạm đại nhân đã nương tay, lão rất cảm kích. Chuyện kết thông gia với tộc Hoàng Thị, lão xin...tuân mệnh!"

Người của Roy Jr gạt đầu: "Vây được! Chúng tôi sẽ chuyển lời tới Phạm đại nhân. Không phiền các người!" - Nói xong rồi đi.

Nhị thiếu gia vội chạy lại quỳ trước mặt trưởng lão: "Ông nội! Cháu xin ông, đừng gả chị tiểu Vân cho lão già đó!"

Trưởng lão không nói gì, chỉ biết lắc đầu. Xem ra đã không còn cách nào khác. Không dừng lại, nhị thiếu quay sang mẹ mình, cầu khẩn: "Mẹ! Làm ơn, giúp chị đi!"

Bà ta còn hơi sức đâu để ý nữa. Chuyện hạ được tiểu cô bị lộ ra, ngày sau chắc chắn khó sống! Trưởng lão rất yêu thương tiểu cô, lần này thì tiêu rồi!

Nhị thiếu nhìn thấy vẻ mặt của mẹ mình, tuyệt vọng đâm mạnh xuống sàn đến rỉ máu. Khóc cho người chị gái duy nhất, miệng lầm bầm: "Khắc Tư Đồ, Khắc Tư Đồ..."

"KHẮC TƯ ĐỒ! TẤT CẢ LÀ TẠI NGƯỜI!"

Tiếng gào như vỡ nát, mang theo sự phẫn uất đau đớn. Gia đình tộc trưởng Faranova xem như mãi không được yên ổn. Chỉ vì một câu nói trong lúc nóng

vội, xúc phạm đến phu nhân của Phạm Mạc Sát, mà cái giá phải trả là rất đắt!

Phía trên đồi, một người tay cầm ống nhòm, mặt trang phục khác lạ che nửa khuôn mặt. Thông thả nhìn về toà lâu đài dưới thung lũng, bờ môi mỏng mỉm

cười. Cát giọng có phần mỉa mai: "Kế hoạch chỉ thành công bước đầu, sau đó mới hấp dẫn. Đúng không? Phạm Mạc Sát!"

Lâu đài Roy Jr

Nhan Đình ngồi trong lòng Phạm Mạc Sát, nghe anh thủ thủ. Thỉnh thoảng gật đầu, rồi lắc đầu. Không nói nửa lời. Còn anh ôm từ phía sau, cầm đặt ngay ngắn lên vai cô. Cả hai ngồi ở hoa viên, xung quanh không có ai. Hay chính xác là anh không cho người khác đến gần.

- Nhan Đình, nếu có người muốn giành anh với em. Em sẽ đuổi cô ta đi chứ?

Cô chớp mắt, nắm chặt bàn tay anh, khẽ gật đầu.

- Nếu có kẻ sỉ nhục em để tặng bốc con gái hán ta, em có mắng hán không?

Cô gái nhỏ gật đầu.

- Nếu có người vì anh mà đánh em. Em có đánh lại không?

Lắc đầu.

Anh nhú mày:

- Vậy nếu có người vì em mà đánh anh. Em sẽ đánh hán sao?

Gật đầu.

Phạm Mạc Sát sững người, sau đó thở dài. Siết chặt vòng tay đang ôm lấy Nhan Đình, áp sát cô vào người. Giọng nói yêu thương khàn khàn: "Tại sao vậy? Từ trước tới nay em chỉ nghĩ cho anh...em có từng nghĩ cho bản thân mình không? Tại sao? Tại sao mọi thứ tốt đẹp đều dành cho anh? Người ta vì anh làm tổn thương em, em lại chấp nhận? Vì sao em không đòi lại công bằng cho mình?"

Nhan Đình im lặng không nói gì. Điều đó khiến anh càng thêm đau xót.

- Vì điều đó sẽ tốt cho anh...có phải không?

Cô rúc vào lòng anh, khẽ gật đầu...cái gật đầu nhẹ nhàng xé cả ruột gan...

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Phòng làm việc trong đêm tối không bật đèn, chỉ có ánh trăng mờ ảo soi vào cái bàn gỗ, và làm hiện lên phản nào gương mặt đẹp như tuyết tác. Phạm Mạc Sát ngồi lặng lẽ, đôi mắt tối sầm lại. Mang theo cảm giác gay ớn lạnh nhìn vào tấm ảnh đặt trên bàn, hai tay đan vào nhau bỗng thả lỏng. Bàn tay thon dài cầm tấm ảnh ấy lên, đôi mắt sâu thẳm thoáng chốc hiện lên tia lửa, mảnh tro tàn cứ thế rơi xuống...cho đến khi tấm ảnh cháy được một nửa, ngọn lửa nhỏ dần rồi lụi tàn. Ngón tay anh nhẹ vuốt lên hình ảnh cô gái đang mỉm cười hạnh phúc với một người, mà người đó giờ chỉ là đồng tro tàn vụn nát.

"Nhan Đình"

Tiếng gọi khe khẽ, nhỏ như chưa từng gọi. Anh nhìn cô trong tấm ảnh không còn nguyên vẹn, bằng một ánh mắt phức tạp. Những dư âm trong quá khứ không mấy tốt đẹp ấy vẫn còn tồn tại trong đầu anh: hình ảnh Nhan Đình người đầy vết thương, kiệt sức nằm trong ngực tối, tay và chân đều bị trói chặt bởi sợi dây xích to và lạnh lẽo. Và gương mặt lạnh lùng của anh khi thấy cô, không chút biểu cảm, không chút thương xót, trong đáy mắt chỉ toàn chứa đựng sự hận thù mù quáng...

Nhan Đình không làm gì sai. Cái sai lớn nhất là con gái của kẻ thù! Anh chỉ vì thế mà đối xử tàn nhẫn, đem tất cả thù hận trút lên người cô. Tạo cho cô sự mâu thuẫn tội độ trong suy nghĩ. Từ lúc nào anh lại biến tình yêu thành thù hận, biến sự trả thù thành sứ mệnh thiêng liêng. Nếu biết trước có ngày hôm nay, có lẽ anh đã không đến buổi đầu gặp gỡ ấy...

Khoảng hai mươi năm trước...

Phạm Mạc Sát mới mười chín tuổi đã lên chức tộc trưởng Roy Jr, khi ấy chiến tranh loạn lạc, khắp nơi chỉ là đồng cỏ nát, các tộc vì sinh tồn mà tàn sát lẫn nhau, quang cảnh điêu tàn, bầu trời khi ấy hoàn toàn chìm trong âm ảm... Việc Phạm Mạc Sát lên nắm quyền lại khiến thần dân dậy sóng. Bởi anh còn quá trẻ, kinh nghiệm lãnh đạo hầu như là con số không. Người ta ví von ngày Phạm Mạc Sát lên chức tộc trưởng, cũng có nghĩa là ngày tộc Roy Jr huyền thoại chấm dứt kỷ nguyên thống trị. Nên việc lập được hòa bình mãi mãi là mơ ước xa vời.

Phạm Mạc Sát đối với những lời dèm pha này không hề dao động. Anh vẫn ngồi ở vị trí tối cao, càng ngày càng vững chắc, đến khi không còn ai có đủ tư cách ngồi ở vị trí này nữa. Thì cũng là lúc chiến tranh kết thúc, hoà bình được lập lại!

Trong khi các tộc khác còn loay hoay tìm lại chỗ đứng, thì tộc Roy Jr đã bước lên một tầm cao mới vô tiền khoáng hậu.

Chỉ trong vòng một tháng!

Âm thầm, lặng lẽ, lạnh lùng và quyết đoán! - Là những gì người ta hình dung về những bước đi mà Phạm Mạc Sát vạch ra cho tộc Roy Jr. Trước sự ngỡ ngàng của họ, Phạm Mạc Sát tiếp tục thực hiện một bước đi táo bạo - thành lập đế chế Royar Rob, lãnh đạo một nửa của thế giới, liên minh hầu hết các tộc lớn nhỏ. Và tất nhiên, Royar Rob đã trở thành một đế chế không thể sụp đổ!

Phạm Mạc Sát nắm giữ quyền lực tuyệt đối khi còn quá trẻ, trở thành tâm điểm trong mắt mọi người. Mơ ước lọt vào mắt xanh của anh là điều viễn vông, nhưng không ai chịu từ bỏ tham vọng. Ngày nào Phạm Mạc Sát chưa thuộc về ai, thì ngày đó hi vọng của họ càng lớn dần.

Hai tháng sau, tại buổi đấu giá dưới lòng đất của tộc Masa...

Bàn giao hưởng nhẹ nhàng trầm bổng, hòa theo tiếng vỗ tay giòn giã, Phạm Mạc Sát uy nghiêm bước trên thảm đỏ, thông thả ngồi vào hàng ghế VIP. Để mời được anh đến đây tốn bao nhiêu công sức thuyết phục, cuối cùng cũng nhận được cái gật đầu quý giá, tộc trưởng Masa vui đến không tả được. Sự có mặt của anh sẽ tăng độ uy tín, giúp tăng mức đấu giá một cách dễ dàng, thật sự quá tốt!

Bàn giao hưởng nhanh chóng kết thúc, chủ trì buổi đấu giá tuyên bố bắt đầu.

- Đã để các vị chờ lâu. Chúng tôi xin lỗi về sự bất tiện này! Được rồi, mở đầu buổi đấu giá, chúng tôi xin giới thiệu với các vị: Hộp sọ của rồng Oka! Giá khởi điểm 30 triệu!

Tấm màn đỏ được kéo ra, một hộp sọ màu xám bạc khổng lồ được lồng trong khung kính. Hộp sọ còn nguyên vẹn không tí vết. Rồng Oka là một cá thể rất lớn, cực hiếm, không hiểu vì lý do gì mà bị tuyệt chủng không dấu vết.

- 50 triệu! - Một vị ra giá.

Khắp khán phòng ồ lên một tiếng. "Mới mở đầu đã ra giá cao như vậy? Chắc chắn muốn ghi điểm trong mắt Phạm đại nhân rồi!"

- 60 triệu!

- 80 triệu!

- 100 triệu!

- 100 triệu lần thứ nhất. 100 triệu lần thứ hai. Thành giá!

Tiếng vỗ tay một lần nữa vang lên, tộc trưởng Masa lau mồ hôi: "Đây gọi là hiệu ứng Phạm Mạc Sát!? Lần này giàu to rồi!"

- Chúc mừng vị mang số 009 đã giành chiến thắng. Tiếp theo: Bạch xà ba đầu. Giá khởi điểm 5 triệu!

Các vật phẩm kế tiếp được mang ra, tất cả đều có giá rất cao. Nhưng Phạm Mạc Sát chỉ ngồi xem, dường như không có gì vừa mắt nên không nói nửa lời.

- Chúc mừng tiên sinh số 409! Nhưng buổi đấu giá này vẫn chưa kết thúc! Một món quà nhỏ dành cho tất cả các vị, lần này là một sinh vật đặc biệt! Đừng rời mắt khỏi sân khấu!

Tấm màn nhung từ từ mở ra, sinh vật trước mắt khiến tất cả choáng ngợp! Một bé gái chừng mười tuổi, mặt lấm lem, quần áo rách rưới bẩn thỉu, thất thần ngồi trong lồng sắt. Tuy vậy nhưng đường nét không hề tầm thường, nhìn từ xa đã thấy rất đẹp! Mọi người hoang mang nhìn nhau: "Tại sao một buổi lễ trang trọng như vậy, còn có cả Phạm Mạc Sát, lại đem một đứa bé ăn mày ra bán đấu giá? Tộc trưởng Masa hết vật có giá trị rồi sao?"

Tiếng xì xào bàn tán bắt đầu gây ồn ào, chủ trì buổi lễ mỉm cười đầy ẩn ý, sau đó từ từ giới thiệu:

- Các vị đừng quá ngạc nhiên. Đứa bé này không hề tầm thường! Nó không phải con người, cũng không thuộc về bất kỳ tộc nào cả. Qua kết quả kiểm tra, đứa bé này mang gen của...rồng Oka!

"Ồ!"

Tất cả mọi người đều hết sức kinh ngạc. Trông không khác gì con người lại mang gen của rồng Oka. Có khi nào chính là thần nữ?

- Mọi người có nghĩ thấy gì không? Hương thơm tuyệt diệu ấy chính là từ đứa bé này, hương thơm khiến tinh thần phấn chấn. Có phải rất thoải mái không?

- Đúng! Rất tuyệt!

Khắp khán phòng vỗ tay hưởng ứng, chỉ duy nhất Phạm Mạc Sát ngồi im lặng. Anh chăm chú nhìn vào "vật bị rao bán", trong lòng lại nảy sinh chút thương cảm, từ lúc nào lại rất muốn có đứa trẻ này. Đôi mắt, đôi mắt của sự ngây thơ và vô vọng nhìn về phía những người vô cảm, vô lực tựa vào khung sắt, chờ đợi ngày trở thành nô lệ trong cũi tối tăm...đó chẳng phải là anh của ngày trước? Một Phạm Mạc Sát vô dụng, chỉ biết đứng nhìn cha mình có kết cục thảm khốc trước mũi gươm của kẻ thù, chỉ biết kêu gào bất lực khi mẹ mình bị người ta vũ nhục. Cho dù mười hai năm trôi qua thì đã sao? Những hình ảnh đáng ghét đó vẫn đeo bám anh, hằng đêm gieo con ác mộng như một loại "gia vị", làm cho sự thù hận càng thêm sâu sắc!

- 50 triệu!

Tất cả bỗng nhiên im lặng, tiếng vừa rồi là đến từ tộc trưởng tộc Hoàng Thị. Chủ trì còn chưa nói giá khởi điểm đã vội vàng như thế rồi. Rõ đúng là gã háo sắc!

Vị chủ trì lau mồ hôi:

- Thật bất ngờ, vị tiên sinh số 104 có vẻ rất muốn có đứa trẻ này. 50 triệu lần thứ nhất! 50 triệu lần thứ...

- 500 triệu.

Tất cả hướng mắt về một người, tộc trưởng Hoàng Thị sắc mặt vô cùng khó coi, tức giận nhìn xem là kẻ nào to gan như vậy. Nhưng khi biết đó là ai rồi thì tức khắc cảm nín, đành nuốt nước bọt lần ghen tức vào bụng.

Lúc mọi người còn bàng hoàng, vị chủ trì đã xém chút đứng không vững, cố gắng hô to hết mức:

- Phạm đại nhân ra giá 500 triệu! Còn ai ra giá cao hơn nữa không?

"Đồ của Phạm Mạc Sát nhắm đến, ai dám cướp? Không cần ra giá 500 triệu, chỉ cần 50 triệu công thêm một xu cũng đủ rồi." Mọi người đều nghĩ như vậy! Bởi lẽ như khiến anh không vui, kết cục nhất định không mấy tốt đẹp! Cho nên những kẻ khác dù muốn có đứa bé này, cũng chỉ có thể nhắm mắt mà nuốt tiếc.

- 500 triệu lần thứ nhất! 500 triệu lần...

- 700 triệu!

"Quả là một màn kịch đặc sắc! Con trai tộc trưởng Masa lại dám ra giá trong khi chính gia đình hắn rao bán. Chúng ta sắp có kịch hay để xem rồi!" - Một người nói nhỏ.

- Nghịch tử! Mày đang làm cái gì vậy?

Tộc trưởng Masa chỉ tay vào mặt đứa con trai, lớn tiếng quát. Mọi người đều vô cùng háo hức chờ xem kịch, chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài.

- Cha, tại sao không nói cho con biết chúng ta có sinh vật đặc biệt như vậy? Không được, con muốn có nó!

Vị tộc trưởng nóng mặt, định xông vào đánh đứa con trai, nhưng chưa kịp đánh thì Phạm Mạc Sát đã lạnh lùng:

- 1 tỷ.

Tất cả:!!?

- 1, 1 tỷ! Còn ai ra giá cao hơn nữa không? 1 tỷ lần thứ nhất! 1 tỷ lần thứ hai! Thành...

- 1 tỷ 200 triệu!

Vẫn là con trai tộc trưởng Masa. Vị tộc trưởng cuối cùng cũng nhận ra ý đồ của con trai mình: Phạm Mạc Sát không có chuyện chấp nhận thất bại, nên khi muốn có thứ gì thì phải có cho bằng được. Con trai ngài ra giá nhằm nâng mức giá lên cao nhất có thể. Đúng là không đơn giản. Ngài nghĩ vậy nên mừng thầm trong bụng.

Phạm Mạc Sát không hề liếc nhìn họ, anh tiến đến chiếc lồng sắt, bẻ cong những thanh sắt lạnh lẽo, cẩn thận bế đứa bé ấy lên trước sự ngỡ ngàng của bao người, và đối diện với đôi mắt ngơ ngác. Anh vuốt nhẹ gương mặt lem luốc, cất giọng trầm ấm: "Em phải nhớ rằng ngày 25 tháng 5, tôi đã mua em. Giờ phút này em chính thức thuộc về tôi. Cuộc đời sau này của em là do tôi quyết định. Có hiểu không?"

Đứa bé khẽ gật đầu mặc dù không hiểu gì. Chỉ cảm thấy người đang bế nó sẽ không làm hại nó. Nó cúi đầu, hai bàn tay tròn tròn nắm chặt lại, không dám nhúc nhích.

Anh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi quay lưng, đứng trước mặt toàn thể những người có mặt ở đó, nhìn thẳng vào cha con tộc trưởng Masa, đôi mắt lần

giọng nói như dao găm sắc lẹm:

- Nhân phẩm của các người rề rặt đến thế sao?

Hai cha con hần như đứng hình, những người xung quanh cũng "hín thờ". Đường như trong lời nói của Phạm Mạc Sát ẩn chứa một uy lực kì lạ, khiến người ta không rét mà run.

Anh ôm đứa bé gái đi, nhếch môi đầy giễu cợt, nụ cười ấy thoáng qua như một cơn gió. Anh cười trên nhân phẩm của họ, vì lợi ích mà tước đi quyền làm người của một đứa trẻ. Cũng là cười mỉa mai với chính bản thân, vì anh có khác gì họ? Bàn tay anh vốn đã nhuộm đầy máu đỏ đến nỗi không tài nào rửa sạch nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Phạm Mạc Sát đưa "vật phẩm" về lâu đài. Trên đường đi thì thăm với đứa trẻ ấy rất nhiều, mục đích cũng chỉ để đứa trẻ đó ghi nhớ bốn phận của mình, ghi nhớ ngày 25 tháng 5...

Vốn muốn nhờ nó bọc tắm rửa cho nó, nhưng trong đầu anh bỗng loé lên một tia suy nghĩ...

Căn phòng tắm rộng lớn, trần ngập hơi nước ấm, mùi hương nhẹ nhàng lan toả, hoà trong lớp sương mỏng. Phạm Mạc Sát dắt đứa trẻ đang rụt rè bước vào. Mặt không đổi sắc ra lệnh: "Cởi quần áo ra!"

Đứa bé gái ngơ ngác nhìn anh, nó không hiểu gì cả! Chỉ biết ngoan ngoãn cởi bỏ bộ quần áo rách rưới kia, để lộ hàng trăm vết thương lớn nhỏ, có vết đã lâu, có vết chỉ mới có từ vài ngày trước. Phạm Mạc Sát khẽ nhíu mày: "Là họ?"

Đứa trẻ không nói gì, vội dùng tay che đi một số trong vô vàn vết thương đang đau rát. Ánh mắt kinh hãi mừng rỡ lại cảnh tượng khi ấy. Đôi chân bắt gặp lùi về phía sau. Phải, nó cũng sợ anh.

Anh đưa tay xoa chiếc đầu nhỏ, nhẹ nhàng trấn an: "Đừng sợ, tôi sẽ không giống như họ, tôi sẽ không bao giờ làm tổn thương em."

Anh nào biết chỉ một lời này mà đứa trẻ ấy khắc sâu mãi mãi! Cũng vì lời này mà đánh mất đi người anh yêu, tưởng chừng như vĩnh viễn...

Nhận thấy cô bé không còn run sợ, anh cẩn thận bế lên, cơ thể thật mỏng manh, ngỡ như sẽ vỡ tan ngay tức khắc!

Anh đặt cơ thể nhỏ nhắn vào làn nước ấm và xấn tay áo. Một lúc sau cũng phải thừa nhận: Đứa trẻ này rất đẹp, bấy nhiêu bụi bẩn cũng không thể che lấp. Đôi mắt tựa như bầu trời vậy! Lúc xanh biếc, lúc tựa ánh hoàng hôn, và đôi khi nhuộm màu đen thẫm thẫm,...có lẽ là do việc mang gen của rồng Oka.

- Đau?

Nhìn cũng biết vết thương gặp nước sẽ tê tái, và cơ thể nhỏ đang run rẩy, anh hỏi chỉ để nhìn thấy phản ứng của cô bé. Đúng như dự đoán, cô bé này rất thành thật, lập tức gật đầu.

- Một chút sẽ hết đau thôi. Phải rửa sạch vết bẩn mới có thể chữa trị.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, do chưa có sự chuẩn bị gì nên Phạm Mạc Sát cho cô bé mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng sữa, vừa vặn dài hơn nửa đầu gối, che đi những thứ cần che, áo rộng phồng phình trông thật mát mẻ. Anh đặt cô bé ngồi xuống giường, ân cần lau tóc,...chưa bao giờ anh đối xử với ai như thế, nếu có...cũng chỉ là trước kia...

- Tên là gì? Bao nhiêu tuổi?

- Nhan...Đình...mười tuổi...

Đến bây giờ mới chịu mở miệng, mình còn tưởng đứa trẻ này bị câm chứ! Anh dừng động tác, ngắm khuôn mặt bầu bĩnh thật đáng yêu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh da trời:

- Phạm Mạc Sát là tên của tôi, sau này có chết đi cũng phải ghi nhớ cái tên này! Tôi không cho phép em quên nó, kể cả tôi.

Cứ cho là anh tùy hứng, nhưng sâu thâm tâm ẩn chứa một khát vọng chiếm hữu rất mãnh liệt. Anh muốn đứa bé này là của riêng anh, chỉ riêng anh.

Sự "Độc quyền chiếm hữu" cao bao nhiêu, thì sự nghi ngờ cũng tăng lên bấy nhiêu, và một khi đã không còn tin tưởng, người ta sẽ không thể không ché

được nữa...

Tiếp đến là chữa vết thương cho Nhan Đình. Anh kê đầu chạm vào trán cô bé rồi niệm chú, sau đó bắt đầu thoa thuốc. Nhan Đình theo bản năng nhắm chặt mắt, vì biết chắc khi thoa thuốc sẽ không dễ chịu gì. Nhưng khi đã thoa thuốc xong thì chợt nhận ra: "Ồ, nó cũng không đau như mình nghĩ. Nhưng anh ấy thoa từ lúc nào vậy? Mình không có cảm giác gì cả..."

Nhan Đình không biết Phạm Mạc Sát đã dùng Cảm thuật. Người thi triển sẽ tiếp nhận mọi cảm giác đau đớn của đối phương, thay đối phương gánh chịu. Chút đau đớn này đối với anh thật còn con, nhưng sao anh có thể xác định được mức độ chịu đựng của cô bé, vậy nên chú ý một chút sẽ tốt hơn.

Đêm đó, Phạm Mạc Sát cho Nhan Đình ngủ lại phòng anh, bảo cô bé lấy giúp quyển sách "Rồng Thần" trên kệ sách, nhưng cô bé cứ đứng ngây ra, loay hoay mãi, khiến anh cảm thấy khó hiểu: "Không biết chữ?"

Quyển sách cần tìm để ngay trước mắt mà cô bé cứ đứng nhìn như thế, bộ dạng ngây ngô đến đáng thương. Phạm Mạc Sát miết mi tâm, thờ dài bảo: "Lại đây!"

Anh vẹo một bên má mềm mại, nhẹ giọng nói: "Sau này tôi sẽ dạy em mọi thứ, kể cả...bỏ đi. Đợi em lớn thêm chút nữa sẽ thích hợp hơn."

Những ngày tiếp theo, Phạm Mạc Sát luôn ở nhà chăm sóc Nhan Đình, dạy cho cô rất nhiều thứ, đặc biệt ở mảng tự vệ. Nếu có anh thì không sao, nhờ như anh đi vắng mà cô kẻo xấu...anh không dám chắc chuyện gì sẽ xảy ra!

Dần rồi khoảng cách giữa anh và cô càng gần hơn, gần đến mức không thể tách rời. Cô ngày càng phụ thuộc và rất biết nghe lời. Nhưng điều đó anh không hề chán ghét, lại rất thích dù không biểu hiện ra mặt. Có lẽ đó là tình cảm dành cho em gái! - Anh đã tự dặn lòng mình như thế tuy thực tế đã quan tâm cô hơn những gì mà một người anh trai phải làm..

Năm năm sau...

Nhan Đình bây giờ mười lăm tuổi, mọi đường nét trên gương mặt đều rất chuẩn mực, một vẻ đẹp thuần khiết khiến người ta không muốn vấy bẩn. Có lẽ vì từ nhỏ không được tiếp xúc với nhiều người, cơ thể ấy cứ lớn lên, thế mà tâm hồn vẫn "nhỏ" như năm nào, có phần hơi khù khờ nhưng không đến mức gọi là ngốc nghếch. Bây lâu nay đều chỉ biết những gì mà Phạm Mạc Sát dạy. Còn lại thì tùy vào khả năng của cô thôi..

Hoa viên tràn ngập sắc hoa, một thân ảnh tuyệt đẹp ngồi trên xích đu. Chăm chú xem sổ sách, thỉnh thoảng đưa tay vén mái tóc mềm mượt, mặt không chút biểu cảm, thấy rõ những con số lững lờ trôi trong đôi mắt tựa hồ.

Hôm nay vẫn như vậy, Nhan Đình lén lút xem trộm sổ sách của Phạm Mạc Sát, kiểm tra lại giúp anh, điều này anh không cấm cản, nhưng cũng không tán thành. Vì việc tiếp cận những con số phức tạp ấy chỉ gây thêm đau đầu. Một mình anh chịu là được rồi, không muốn cô phải gánh vác thay anh.

"Píp...píp..."

Tiếng còi xe của Phạm Mạc Sát vang ở phía cổng chính, lão quản gia nhanh chóng ra mở cổng. Nhan Đình giật mình một cái, rồi vội vã chạy vào trong. Từ xa đã thấy bộ dạng hót hủi của cô, khoe môi ai đó bỗng cong lên.

Nhan Đình vờ như không có chuyện gì xảy ra, sau khi đặt sổ sách vào chỗ cũ, cô lẳng lặng xuống phòng khách đón anh.

Phạm Mạc Sát nhìn thấy cô thì mỉm cười, nhưng nụ cười ấy chỉ trôi qua trong chớp mắt. Anh ngồi xuống ghế và dang tay gọi: "Lại đây."

Khi cơ thể nhỏ nhắn sà vào lòng mình, anh theo thói quen vuốt tóc cô: "Em còn nhớ Lăng chứ?"

"Lăng..."

"Đúng! Cũng đi bốn năm rồi, vài ngày nữa Lăng sẽ trở về."

Nói rồi, anh lại thờ dài nhìn cô. Nhìn khuôn mặt thẫn thờ kia, cô bé ngày nào giờ đã lớn như thế rồi! Sống mũi cao, đường nét thanh tú, hàng mi dài và cong, khẽ lay động nhẹ nhàng theo làn gió vô hình, đôi đồng tử như mặt hồ xanh biếc, điểm vài tia vàng tựa như lá thu, nhưng trông không đáng sợ chút nào cả, bởi đôi mắt ấy thật thuần khiết, nó ngơ ngác đến lạ thường.

"Em đã học được những gì rồi?"

Nhan Đình gơ mười ngón tay lên, lẩm bẩm đếm từng đốt tay, hành động này rất bình thường, nhưng sao anh lại cảm thấy đáng yêu nhỉ? Anh khẽ nắm chặt bàn tay mình, mày bắt đầu cau lại, những suy nghĩ không ngừng lan man trong khối óc: "Dạo gần đây cơ thể thật khó chịu...cứ mỗi lần ở cạnh Nhan Đình đều như thế. Chẳng lẽ...Phạm Mạc Sát, mày sắp không khống chế được nữa sao? Cái bản năng phiền phức này...chết tiệt!"

Sau khi đếm xong, Nhan Đình nhìn anh rồi lắc đầu: "Không đếm được..."

"..."

Anh gác những suy nghĩ không rõ ràng kia sang một bên, nghe cô nói như vậy chỉ biết cười chứ không biết nói gì thêm nữa. Bàn tay ấm áp nhẹ xoa đầu

cô, không nhận được hôn lên trán một cái: "Khờ quá..."

"Là lỗi của tôi, tôi khiến em trở nên khờ khạo như thế này..."

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Đêm đến, Phạm Mạc Sát lại tiếp tục bận bịu với công việc. Vì anh cho rằng: dù có là tộc trưởng đi chăng nữa thì cũng không thể ngồi không mà hưởng thụ, trong khi các thần dân cần có một chỗ dựa vững chắc về kinh tế. Thế nên công việc cứ ngày một chất chồng lên vai anh - vị tộc trưởng trẻ tuổi. Và anh cũng không cho phép bản thân mình than thở.

Có lẽ tiếng "lạch cạch" của bàn phím máy tính và tiếng bút nhẹ lướt trên mặt giấy là những tiếng động duy nhất trong căn phòng này.

Anh chăm chú nhìn vào xấp tài liệu đặt trên bàn, chú tâm đến nỗi không biết Nhan Đình đã vào từ lúc nào. Cô im lặng ngồi trên băng ghế dài, thỉnh thoảng dụi mắt, cũng chăm chú đọc sách, nhưng đôi lúc lại nhìn sang Phạm Mạc Sát, như muốn hỏi: "Anh đã làm xong công việc chưa?"

Phạm Mạc Sát thấy Nhan Đình thì bỏ bút xuống, anh chống cằm, hỏi:

"Không ngủ được sao?"

"Ừm."

Cô gấp quyển sách lại, rồi đặt ngay ngắn lên giá sách, vừa trả lời vừa gật đầu lia lịa chừng như chỉ đợi anh hỏi câu đấy thôi.

Phạm Mạc Sát chỉ cười nhẹ, anh cuối người lấy trong tủ một chiếc hộp rồi đưa cho cô: "Đây là bộ lễ phục mà tôi chuẩn bị, em xem có đẹp không?"

Nhan Đình đưa hai tay đón lấy chiếc hộp, cẩn thận mở ra... Trước mắt cô là bộ lễ phục tuyệt đẹp và sang trọng màu rượu vang, kiểu váy trễ vai, vạt thẳng tắp, trông vừa kín đáo và thanh lịch, lại có gì đó rất quyến rũ. Chất liệu vải rất mịn, được đính nhiều loại đá quý giá và dòng chữ "Roy Jr" hết sức tinh tế,... Cô không nhận được phải thốt lên: "Đẹp quá!"

Phạm Mạc Sát đã đứng phía sau Nhan Đình từ khi nào, anh ghé sát vào tai cô, hơi thở cùng với giọng nói nam tính phút chốc nhuộm đỏ một vành tai nhạy cảm: "Vài ngày nữa tộc trưởng tộc Hoàng Thị sẽ thành hôn, tôi không thể không đến, nhưng tôi muốn đưa cả em theo..."

Cô gái nhỏ khẽ gật đầu, trầm tư một lúc, sau đó nhỏ giọng hỏi: "Lăng có về kịp không?"

Phạm Mạc Sát nhẹ nhàng xoay người cô lại đối diện với anh, âu yếm điểm vào chiếc mũi thanh tú: "Sợ sao? Tôi biết mình không thể trông chừng em, nhưng Lăng thì có thể. Em yên tâm, Lăng sẽ về kịp đi với chúng ta."

Sắc mặt Nhan Đình dần dịu đi, nhưng khi nhớ đến cái tên "Tộc trưởng tộc Hoàng Thị" thì trong đầu liền ủa về những hình ảnh quá khứ. Mà ở đó, cô là một "món hàng" không hơn không kém, bị rao bán trước hàng trăm con người. Mỗi mỗi cô cũng không thể quên được ánh mắt thèm khát của gã ta, con số lạnh lẽo phát ra từ khuôn miệng nhếch nhai nước dãi gớm ghiếc. Cô thật không thể tưởng tượng được, nếu năm đó không có Phạm Mạc Sát, thì có lẽ đã không có Nhan Đình của hiện tại, đổi lại là cái danh "nô lệ" với số phận đã được định sẵn: tầm tó và đầy bất hạnh...

Đôi mắt cô dần chuyển sang màu vàng nhạt, mí mắt rũ xuống, tựa hồ có thể đoán được cảm xúc khó nói của cô. Phạm Mạc Sát cũng không dă động gì đến vấn đề đó nữa, anh vươn thử bộ lễ phục lên người cô, ánh mắt và giọng nói đầy dịu dàng, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Thôi nào, em mặc thử cho tôi xem."

Nhan Đình ngoan ngoãn mang bộ lễ phục vào phòng thay đồ. Chỉ vài phút sau đã trở ra.

Trong đêm tối, chỉ có ánh trăng soi sáng vạn vật. Phạm Mạc Sát vốn không thích ánh sáng, chỉ khi nào bắt đắc dĩ mới bật đèn, vì anh cho rằng: Chỉ trong đêm tối người ta mới là chính mình, ánh sáng mờ ảo của tự nhiên trong đêm mới thấy được vẻ đẹp thật sự của con người và bản chất của họ.

Cô gái bước ra từ trong khoảng tối tăm, đôi mắt trong như ánh dạ quang, chiếc váy màu rượu vang để lộ một bờ vai trắng muốt, đôi xương quai xanh hoàn mỹ như tạc thành công chuốt say người đối diện...

Nhan Đình rất đẹp! - Phạm Mạc Sát cũng còn lạ gì nữa, biết chắc cô mặc chiếc váy này sẽ rất "yêu nghiệt", nhưng anh không ngờ lại có thể đẹp đến mức vi diệu như thế này. "Không hổ danh là tuyệt tác của loài rồng huyền thoại!" - Anh trầm cảm thán trước vẻ đẹp của cô, ánh mắt vẫn say sưa ngắm nhìn cô gái của mình, đầy ý sùng nịch.

Bỗng một ý nghĩ đen tối lan tràn trong đầu anh, lần này không thể kiểm soát được nữa.

Phạm Mạc Sát cảm thấy cơ thể lại bắt đầu khó chịu, lồng ngực phút chốc nóng ran, yết hầu liên tục chuyển động lên xuống. Anh, lúc này chỉ muốn đắm cho mình một phút. Về mặt không vui một chút nào, khiến Nhan Đình có chút xấu hổ:

"Thật sự...khó coi lắm sao?"

"Không. Rất đẹp!" - Anh nhanh chóng phản bác.

Nhan Đình lo lắng bước đến gần anh, đầu biết được ai kia đang khổ sở thế nào: "Vậy tại sao anh..."

Phạm Mạc Sát vẫn đứng im ở đó, cổ lấy giọng điềm tĩnh: "Tôi không sao..."

Anh từ tốn cởi áo khoác choàng lên vai cô, che đi bờ vai mềm mại kia, cảm giác đã đỡ hơn một chút. Anh nhắm mắt trấn tĩnh lại bản thân, nói với cô: "Không còn sớm nữa, thay đồ rồi tôi đưa em về phòng."

"Ừm."

Sau khi đưa Nhan Đình về phòng, Phạm Mạc Sát nhanh chóng bước về phòng mình và đóng sầm cửa lại, vô lực tựa lưng vào cánh cửa lạnh lẽo, hơi thở cũng lạnh theo. Anh trượt xuống ngồi bệch xuống sàn, day day trán. Mặt anh tối sầm lại, đắm chìm nghĩ ngợi...Bỗng, chuông điện thoại vang lên inh ỏi, dòng suy nghĩ bị đứt quãng, anh tức giận định ném nó đi, nhưng rồi sau đó cũng nhấc máy.

"Ai?"

[Thủ lĩnh, là tôi. Ngài có chuyện không vui sao?]

"Không có gì!"

[...Có phải là vì Nhan Đình?]

"..."

[Ha ha, ngài sắp không thể đợi được nữa sao?]

"Đừng có chọc tôi!"

Anh không quát lên, cũng không lớn tiếng, như thể thì thầm nhưng khiến người ta không rét mà run. Lặng nhận biết được Phạm Mạc Sát đang bị cái gọi là "bản năng" kia làm phiền, nên không đùa nữa. Trờ về vấn đề chính.

[Dự là vài ngày nữa, nhưng ở đây không còn gì thú vị. Có lẽ tôi sẽ về trong đêm nay thôi...(Đoàng! Đoàng! Lộc cộc, lộc cộc...)...Ồ ào quá!]

Phạm Mạc Sát nhíu mày: "Chuyện gì vậy?"

[Không có gì, hai tiếng trước đội quân phía Bắc tràn xuống muốn lật đổ quốc vương Dawson, hiện tại vẫn đang chiến, tình hình rất náo loạn...Ây, quý cô xinh đẹp, cẩn thận chứ!]

"Vậy cậu còn ở đó làm gì?"

[Ha ha, tôi đang đợi khi công chúa Dawson bị chúng bắt, sau đó tự mình đóng vai anh hùng. Tuyệt chứ?]

Vị thủ lĩnh họ Phạm cười lạnh: "Ha, chơi bời với nhiều người như vậy, không sợ vị hôn thê của cậu đau lòng sao?"

[Tôi biết thế nào là chừng mực. Xin lỗi ngài...píp]

Phạm Mạc Sát âm trầm nhìn màn hình điện thoại tối dần rồi tắt hẳn, không gian lại trở nên im ắng. Anh thở dài: "Vì một người mà có thể sa đoạ đến mức đó sao?"

i

Bạn đang đọc truyện *Đày Đoạ Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngày thành hôn của tộc trưởng tộc Hoàng Thị cuối cùng cũng đến.

Đúng với tên gọi, nguồn tài lực của tộc Hoàng Thị không thể xem thường. Lễ cưới xa hoa được tổ chức ngay tại tòa lâu đài lộng lẫy, với số lượng khách mời lên đến vài trăm người, ầy thế mà vẫn rất rộng rãi và thoáng đãng, những vị khách còn có thể nhảy múa thoải mái ngay trong phòng khách. Ban nhạc được bố trí ở bốn góc, những sợi dây đàn nhảy cảm kết hợp với bàn tay điêu luyện của các nhạc công, vang lên những âm thanh đầy đặn và tinh tế, hòa vào không khí rộn ràng náo nhiệt của buổi lễ.

Dù đây là lễ cưới thứ năm được diễn ra. Nó vẫn cứ xa hoa như bốn lễ cưới trước đó. Và đều mang một màu sắc riêng biệt.

Phạm Mạc Sát đến từ rất sớm, hoàn toàn trong thâm lặng, với sự thiết đãi của chủ rể - Hoàng Thác, hai người lặng lẽ ngồi ở phòng dành cho khách quý, trò chuyện khá hòa hợp. Vốn, anh cũng không cần đến sớm để làm gì, nhưng có thể tận dụng thời gian này để bàn chuyện công việc cũng rất tốt. Anh biết Nhan Đình rất ghét ông ta, nên khi nghi lễ chính thức bắt đầu, anh mới cho người đưa cô tới đây.

Quả thật, tuy bản tính háo sắc, nhưng nói về kinh doanh thì Hoàng Thác cũng là một tay lão luyện. Dường như ông ta sinh ra là để làm bậc thầy trên thương trường. Không vụ làm ăn nào vào tay ông ta không trở nên béo bở. Cũng dễ hiểu, đối với ông ta thì đó cũng chính là đam mê, chỉ sau cái đẹp!

"Chúc mừng ngài lấy được một người vợ tốt!" - Phạm Mạc Sát chủ động bắt tay với Hoàng Thác, không quên gửi một lời chúc chân thành.

"Ha ha, cảm ơn ngài!"

Hoàng Thác cười như được mùa, cười híp cả mắt, vui vẻ bắt tay với anh. Sau đó hỏi:

"Phạm đại nhân, là đàn ông lăn lộn trên thương trường hay chính trị, cũng nên có một hậu phương vững chắc để còn có nơi trở về, ngài cũng nên tìm cho mình một vị phu nhân thật tốt rồi!"

Anh cười nhạt, trầm nghĩ, ông ta chẳng qua chỉ muốn biện minh cho việc nắm thê bảy thiếp của mình thôi, nhưng cũng có phần đúng đấy chứ!

"À phải rồi, "sùng vật" của ngài bây giờ cũng lớn rồi chứ nhỉ? Chắc chắn đã trở thành một cô gái xinh xắn đáng yêu! Cô bé đó có đến chung vui không?"

Nói đến Nhan Đình, hai mắt gã ta sáng rực lên. Khuôn miệng không khép lại được, nụ cười gian tà càng làm cho bản tính của gã hiện lên rõ rệt. Phạm Mạc Sát cau mày trong một khoảnh khắc, sau đó trở về vẻ mặt lạnh lùng:

"Có chứ, lát nữa cô ấy sẽ tới."

"Vậy sao? Tôi cũng rất mong chờ."

Điều bộ khoái chỉ cô ra đáng lịch thiệp của Hoàng Thác lọt vào mắt Phạm Mạc Sát, anh thật sự muốn cho ông ta một đám. May cho ông ta là anh còn có thể tự chủ, xem ra những lúc phải kiềm chế dục vọng trước Nhan Đình cũng là một loại luyện tập. Anh, nở một nụ cười yếu ớt, từ tốn nhấp một ly rượu đỏ.

"Tộc trưởng, cô dâu đến rồi! Khách quan cũng đến đủ rồi!"

Một tên thuộc hạ kính cẩn đứng ngoài cửa, khẩn trương.

"Tới rồi!?"

Hoàng Thác vui vẻ quay sang Phạm Mạc Sát: "Phạm đại nhân! Thất lễ quá, tôi phải đi rồi!"

"Không sao! Không phiền ngài!"

Sau khi ông ta rời đi. Anh lặng lẽ ra ngoài hành lang, trong góc tối quan sát phía dưới. Nhan Đình vẫn chưa đến!

Một lúc sau, đã nghe tiếng Hoàng Thác gọi: "Phạm đại nhân, nghi lễ sắp bắt đầu rồi!"

Anh không nhìn ông ta, hai mắt vẫn dán vào phía cửa chính: "Được rồi! Tôi xuống ngay..."

Các quan khách đều đã ngồi vào bàn, bên cạnh những lời chúc mừng, những câu hỏi về Phạm Mạc Sát cũng không ít. Chủ yếu là những vị cao cấp trong các tộc, và các cô gái thuộc dòng dõi cao quý.

"Nghe nói Phạm đại nhân có đến, vậy ngài ấy đâu ở nhỉ?"

"Nóng lòng quá! Thật muốn tận mắt nhìn thấy ngài ấy!"

"..."

"Kìa! Phạm đại nhân, ngài ấy đang đến!"

Phạm Mạc Sát gật đầu chào các vị trưởng lão, rồi ngồi vào ghế. Hôm nay vẫn như những ngày khác, anh mặc chiếc áo khoác dài hơn nửa gối, sẫm màu, chiếc cà vạt đỏ nghiêm chỉnh, bên cạnh là huy hiệu Roy Jr đặc trưng tí m. Chiếc cà vạt thoạt nhìn trông rất bình thường, nhưng anh lại thích nó nhất, đôi

lúc anh chỉnh trang lại y phục, nhưng cả vật thì không! Cũng dễ hiểu, vì Nhan Đình đã cần mẫn thắt nó cho anh.

"Thưa các vị quan khách, hôm nay là ngày vui của tộc trưởng chúng tôi - Hoàng Thác. Không để mọi người phải chờ lâu nữa, nào, hãy cùng chào đón cặp đôi của chúng ta!"

Mọi người hướng mắt về cửa chính, cánh cửa lớn từ từ mở ra...Hoàng Thác cùng cô dâu của mình bước vào. Cô dâu xinh đẹp trông vẫn còn rất trẻ, và mặt có phần gượng ép, kém hơn Hoàng Thác tận mười tám tuổi, vì vậy nhìn vào có thể thấy rõ một "đôi đũa lệch", chênh nhau rất lớn cả về ngoại hình lẫn tuổi tác.

Tiếng trầm trồ có thật có giả, và tiếng vỗ tay không ngừng vang lên. Sau khi đôi uyên ương trao nhau nhẫn cưới, các quan khách bắt đầu dùng tiệc, số khác lại tiến lên bục khiêu vũ, không gian khá ồn ào. Phạm Mạc Sát vẫn ngồi đó, kiên nhẫn chờ đợi Nhan Đình. Thành thạo tiếp đón vài ly rượu từ đối tác,...

Chờ lâu như vậy, cuối cùng cũng đến rồi!

Lăng hộ tống Nhan Đình đến trước cửa, Phạm Mạc Sát đã vui mừng ra đón, dáng vẻ gấp gáp của anh lập tức gây sự chú ý. Mọi người cũng đưa mắt nhìn theo, Hoàng Thác thầm đoán được điều gì, ông ta tạm rời khỏi cô dâu của mình mà âm thầm theo sau.

"Thù linh, xin lỗi, chúng tôi tới trễ!" - Lăng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau trán.

Phạm Mạc Sát không để ý gì tới Lăng, anh xoa đầu Nhan Đình, yêu chiều nói: "Ta vào thôi!"

Hoàng Thác đứng nép sau cánh cửa, gã đưa mắt nhìn, phóng tia mắt thèm khát nhìn cô gái nhỏ, nhưng không thấy được khuôn mặt, chỉ mỗi cơ thể trắng trẻo lấp ló sau lớp vải màu rượu vang thôi cũng khiến gã mê mẩn. Lúc này gã chỉ biết tặc lưỡi tiếc nuối, nếu không phải vì Phạm Mạc Sát thì Nhan Đình đã là của gã từ lâu rồi...

"Cô bé đó là ai vậy?"

"Nếu tôi nhớ không lầm thì...đó là cô bé mang gen của rồng Oka!"

"Phạm đại nhân xem ra rất coi trọng cô ấy nhỉ?"

"Ha, trông nhan sắc cũng thường. Có gì ghê ghớm đâu chứ?"

Phạm Mạc Sát nắm tay Nhan Đình, hai người rảo bước trên thảm đỏ, Lăng cũng lật đật theo sau. Ba người họ không để tâm đến những lời bàn tán của những người xung quanh. Đi thẳng một mạch đến ghế ngồi. Hoàng Thác thấy thế vội vã đến chào hỏi: "Phạm đại nhân, Lăng đại nhân, cô bé này là..."

Lăng uống cạn một ly rượu đầy, vẻ mặt nửa nghiêm nghị nửa chán chường trả lời ông ta: "Đúng với mong muốn của ngài!"

Hoàng Thác: "... - Đang đá đẩu mình sao? Cái tên trẻ con vết mũi còn chưa sạch! Nếu không phải là thân tín của Phạm Mạc Sát thì ông đây đã cho người biết thế nào là lễ độ!

Ông ta cười trừ, rồi lẳng sang nhìn Nhan Đình. Đưa đôi mắt lộ liễu quét trên cơ thể cô từ trên xuống dưới, ánh mắt gian tà dừng lại ở một số bộ phận, cái cổ mập mạp cũng không thể che giấu được yết hầu đang liên tục chuyển động.

Gã âm thầm gật gù: Quả là một miếng thịt tươi!

Trong người gã bắt đầu rạo rức, cái vẻ đẹp tinh khiết của nữ nhân trước mắt như muốn thiêu đốt từng tế bào. Hoàng Thác đã ngà ngà say, bản tính háo sắc lại trời dấy, khó có thể nhịn lâu hơn được nữa. Biết rõ "miếng thịt" tươi trước mắt không thể làm càn, gã lùi bước về sau, chào một cách lịch sự. Rồi cố gắng níu giữ một chút thể diện cuối cùng, gã ngoái đầu tìm cô dâu của mình, như con sói đói bất gặp con dê nhỏ, thân thể nóng ran đỏ sộ đi đến một góc khuất, thô bạo kéo cô gái đáng thương đang cố giãy giụa lên phòng. Tiếp sau đó là tiếng khóc lóc van xin, tiếng kêu cứu thảm thiết vang vọng từ phòng kín. Mọi người xung quanh nhìn thấy nhưng cũng vờ như chưa từng nghe thấy gì. Tiếp tục hoà vào không gian của buổi tiệc. Ra lệnh cho ban nhạc chơi lớn hơn một chút.

"Đôi khi cái lạnh lùng của con người cũng khiến cho một đóa hoa nhỏ bé cố vươn lên tìm kiếm sự đồng cảm bị vùi dập trong tuyệt vọng."

Đây là điều Phạm Mạc Sát nghĩ, và anh truyền suy nghĩ đó cho Nhan Đình bằng một ánh mắt, với một cái nắm tay...

Cô như bị đứng hình từ khoảnh khắc ấy, đôi mắt bỗng hóa sâu hun hút. Cô nhận ra một điều: Trong cái thế giới bất công này, trước một người có địa vị và quyền lực, số phận con người cũng tựa như đóa hoa dại bên đường. Mặc người hái, người nhàu nát, người giẫm đạp, cho đến khi thân tàn ma dại, chỉ còn lại chút tàn dư duy nhất là cái xác không hồn...

Vì lý do này mà anh đưa cô tới đây sao?

Nhan Đình ngơ ngác nhìn anh, đôi mắt của sự hoang mang, với sự phẫn nộ đau đớn. Vì cô sức nhớ ra, trước đây cô cũng đã từng như thế!

Anh chính là đang muốn nhắc nhở cô: Ranh giới giữa thiên đàng và địa ngục rất mong manh!

Cô hiểu rồi! Cuối cùng cũng hiểu rồi!

"Phạm..."

Nhan Đình ôm chậm lấy Phạm Mạc Sát trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Lãng cũng có hơi bất ngờ. Chỉ riêng Phạm Mạc Sát là dịu dàng vuốt tóc cô, ân cần vỗ nhẹ lên bờ vai nhỏ nhắn, liên tục nói: "Em hiểu là tốt rồi."

"Ừm! Phạm, tôi muốn về nhà."

"Được! Chúng ta về nhà!"

i

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Anh phải sống!

Lâu đài Roy Jr...

Suốt đường đi, Nhan Đình cứ bám lấy Phạm Mạc Sát không buông. Lần này cô rất sợ, sợ xa anh, sợ anh sẽ bỏ cô đi mất!

Cô cảm thấy bản thân mình đã nợ anh quá nhiều, sợ rằng cả đời này có làm trâu làm ngựa cũng không trả hết ân tình sâu nặng kia.

Nhan Đình suy nghĩ rất đơn giản! Cô tự dặn lòng mình rằng sẽ ngoan, sẽ nghe lời anh, vì ngoài hai điều đó ra cô chẳng biết phải làm thế nào nữa. Có thể trưởng thành hơn, cô sẽ bảo vệ anh bằng mọi giá, cho dù phải hi sinh tính mạng. Bởi lẽ, lúc cô tuyệt vọng nhất thì anh đã xuất hiện, lời cô ra khoảng tám tối nhất của cuộc đời, chính anh là người đã cho cô lẽ sống! Cho cô cái gọi là...gia đình!

Cô nhớ đến lời Phạm Mạc Sát đã từng dạy: "Mạng sống rất quý giá! Một khi đã đánh mất thì Đấng tối cao sẽ không ban cho em một sinh mệnh thứ hai nào nữa. Em không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho những người yêu thương em, bởi vì họ xem em là tất cả đối với họ. Người ở lại là người đau khổ nhất...Em sẽ không nhân tâm làm họ phải đau khổ đúng chứ?"

Sau câu nói đó, cô đã hỏi anh cảm giác mất đi người mình yêu thương là như thế nào. Đôi mắt phức tạp của anh nhìn cô một lúc lâu, rồi ôn tồn trả lời: "Cảm giác đó...đau đến tận xương tủy! Khi người đó không còn trên thế giới này nữa, sẽ có lúc em chỉ muốn nhìn, muốn chạm vào người đó mà không được...Khi em gào lên tên của người đó, cho dù có rách nát cổ họng cũng không thấy bóng dáng. Con người có mạnh mẽ tới đâu thì cũng có lúc bất lực, bất lực khi bản thân mình không thể thoát khỏi quá khứ với những người mình yêu thương..."

Từ lúc đó cô suy nghĩ rất nhiều, băn khoăn rất nhiều.

Nhưng Phạm Mạc Sát vẫn chưa nói cho cô biết: "Họ" là những ai? Và "người đó" là ai?

Thế nhưng bây giờ cô không cần quan tâm nữa, vì hiện tại, có thể mãi mãi, cô chỉ cần biết một điều: Anh phải sống!

Nhan Đình hiểu rất rõ, anh còn có sự nghiệp mà mình theo đuổi, trên lưng anh phải gánh một trọng trách to lớn, các thần dân Roy Jr cần anh, mọi người đều cần anh! Nếu anh xảy ra chuyện, không chỉ riêng ai mà tất cả những người khác đều sẽ rất đau khổ.

Còn cô, cô biết mình chỉ là một "món hàng" để trao đổi, cho dù bao năm qua Phạm Mạc Sát luôn phủ nhận thì đã sao? Vẫn không thể thay đổi được, vì lẽ đó nên cô thu mình lại, sống khép kín như một bóng ma, khi biến mất chắc cũng không một ai nhớ đến...

Phạm Mạc Sát ôm lấy cô, bế cô nhẹ nhàng lên từ lúc nào không hay. Anh đi một mạch về phòng, từ đầu đến cuối không nói một lời nào, vẫn một khuôn mặt lạnh lùng trầm ngâm, toả ra khí chất băng lãnh chết người, khiến người ta không dám đến gần, nhưng cô không sợ! Chẳng phải lúc nào anh cũng như thế sao?

"Đã đến giờ nghỉ trưa rồi..."

Anh đặt cô ngồi xuống giường, còn mình thì chống một tay xuống, tay còn lại lau lớp mồ hôi mỏng trên trán cô, giọng nói ôn nhu như khi vuốt ve một con mèo nhỏ. Anh vừa nói vừa gỡ những phụ kiện vướng víu trên mái tóc đen tuyền, động tác vô cùng nhẹ nhàng: "Mệt rồi phải không? Em cứ nhắm cho thoải mái, lát nữa người làm sẽ mang thức ăn lên. Tôi cần bảo Lãng một số việc..."

"Ừm."

Cô gật đầu, tự nhủ mình thật ngoan! Nụ cười dịu dàng của Phạm Mạc Sát trước khi đi đã cho cô thấy điều đó.

Phòng làm việc...

Lăng vừa về đã đến từ lâu, tùy tiện quăng một xấp tài liệu lên bàn. Đưa tay nói lỏng chiếc cà vạt, ngồi bệch xuống ghế, mệt mỏi ngửa đầu ra mà thờ.

"Phù, xem ra sắp tới sẽ bận rộn lắm đây..."

"Điều tra thế nào rồi?"

Phạm Mạc Sát vẫn một bộ âu phục chỉnh tề, đẩy cửa bước vào, vừa nhìn thấy Lăng đã điềm đàm hỏi chuyện.

Lăng lập tức đứng dậy, cúi người hành lễ, kính cẩn dâng lên xấp tài liệu, giọng nói nghiêm túc hẳn ra: "Phạm đại nhân, đây là những gì tôi thu thập được..."

Phạm Mạc Sát cầm lấy xấp tài liệu dày, ngừng lại vài giây bần khoản, cuối cùng cũng không mở ra xem. Anh thờ dãi:

"Không cần phải đa lễ. Được rồi, tôi chỉ cần biết những ý chính!"

Lăng đặt tay phải lên ngực trái, lại hơi cúi người: "Vâng!"

"Nhan Đình đúng thật là được tìm thấy ở vương quốc Dawson, trong một thị trấn nhỏ, nhưng đó không phải là quê hương của cô ấy! Mấy năm trước tộc trưởng Masa có cùng quốc vương Dawson đi săn, tình cờ bắt gặp một bé gái bị thú dữ rượt đuổi, để xây dựng hình tượng trong mắt quốc vương, ông ta mới ra tay cứu giúp. Nhưng sau đó thì ông ta phát hiện, đôi mắt của đứa bé đó có thể chuyển màu tùy theo cảm xúc, qua cuộc kiểm tra gen thì xác nhận rằng nó mang gen của rồng Oka. Đứa bé đó chính là Nhan Đình!"

"Kỳ diệu thật! Khi ngài đưa cô ấy về thì tôi còn không tin, bây giờ thì tôi hoàn toàn tâm phục khẩu phục rồi."

Phạm Mạc Sát đen mặt lại, từng đường nét góc cạnh trên khuôn mặt càng làm cho anh trở nên huyền bí hơn, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, trong mắt hiện lên tia căm phẫn, anh mở miệng chát vắn:

"Vậy ông ta có lý do gì lại hành hạ một đứa bé không cha không mẹ, không nơi nương tựa?"

"Cái này...ngài thật sự muốn nghe?"

Anh cau mày, giọng nói ngày một lạnh hơn, âm trầm đến đáng sợ: "Chuyện kinh khủng như thế nào tôi cũng đã từng trải qua...nhiệm vụ của cậu là điều tra và khai báo, cậu hiểu chứ?"

Lăng nhìn phản ứng của Phạm Mạc Sát cũng một phần hiểu được, một khi người ta đã tò mò hay hứng thú một việc gì đó thì đâu dễ từ bỏ. Chuyện này sớm muộn gì cũng phải nói ra, nhưng thực sự anh không muốn nói ngay bây giờ. Vì chuyện đó nghe thật vô lý nhưng cũng thật vô nhân đạo, chỉ sợ khi biết rồi thì Phạm Mạc Sát sẽ khiến tộc Masa diệt vong mất!

Đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Phạm Mạc Sát, Lăng chỉ có thể nhắm nghiền hai mắt lại, thờ dãi rồi từ từ nói cho anh biết tất cả:

"Lý do là..."

Một lúc sau...

Phạm Mạc Sát lê từng bước nặng nề, cứ mặc định hướng phòng của Nhan Đình mà đi. Cảm giác lòng như bị xé nát thành từng mảnh vụn vỡ, giả như những tên cầm thú đối lột người có mặt ngay lúc này, anh không ngại cho chúng mỗi người một vé ngao du chôn địa ngục vĩnh viễn!

Nhan Đình đang dùng bữa trưa, cô vẫn hướng mắt ra cửa sổ như năm nào...đôi mắt ngây thơ tựa hồ nước xanh trong, đáng người nhỏ nhắn ngồi ở một góc giường, tóc còn chưa khô hẳn, những sợi tóc vô tội vạ đan vào nhau, trông khá rối. Tuy vậy nhưng nét mặt vô âu vô lo, cứ như thế mà làm Phạm Mạc Sát phải thờ thần nhìn từ xa. Anh không nhìn cô bằng sự nuông chiều thương thấy, mà chỉ nhìn bằng đôi mắt ưu thương, có cả hoài niệm. Anh thầm nghĩ, cô gái của anh thật nhỏ bé...

Anh tiến đến gần, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, khi xác định cô đã nằm gọn trong vòng tay mình, anh dùng lực mạnh hơn, ôm chặt hơn nữa...như muốn đem thân thể cô hòa vào trong máu thịt.

Nhan Đình đưa đôi mắt ngạc nhiên nhìn anh, khó hiểu nói: "Phạm?"

"Đừng động! Để tôi ôm em một chút!"

Nhan Đình ngoan ngoãn ngồi im, nghe thấy cả tiếng tim anh đập mạnh mẽ, hơi thở nặng nề mang theo hơi ấm nóng - dường như anh ấy không vui - Cô nghĩ.

Phạm Mạc Sát đặt cằm lên vai cô, nghiêng đầu sang một bên, như đóng đinh ở đó. Đôi tay vẫn không chịu nói lỏng, ngược lại ngày càng siết chặt hơn...Anh không nhìn cận cảnh gương mặt cô như mọi khi, mà lúc này nhắm hai mắt lại, im lặng cảm nhận từng tiếng thở rụt rè, và hương thơm dịu nhẹ của cô gái nhỏ mà trong lòng dễ chịu hơn một chút.

Câu trả lời của Lăng từ mấy phút trước quả thật gây ám ảnh không nhỏ!

"Vì bọn họ cảm thấy Nhan Đình đặc biệt, nên xem cô ấy như...món đồ chơi. Họ thích nhìn thấy đôi mắt tự động chuyển màu theo cảm xúc kì diệu đó, nên đã bày trò, lúc thì bỏ đói, lúc thì đánh đập, lúc thì đưa cô ấy vào chuồng sói, để tận hưởng cái thú vui tàn bạo quái đản khi nhìn cô bé bỏ chạy tuyệt vọng rồi ngất đi...trong mắt bọn họ Nhan Đình không khác gì súc vật! Thịnh thoàng thì lấy cô ấy ra làm vật trút giận, những ngày "khá khảm" hơn thì gán cho cô ấy cái danh...nô lệ!"

"Tất cả những gì cô ấy phải trải qua, những tháng ngày địa ngục đó kéo dài tận năm năm, năm tháng, hai mươi bốn ngày! Cũng tức là từ khi bắt đầu...Nhan Đình chỉ mới vòn vẹn năm tuổi!"

Từng lời nói mang theo sự phẫn nộ của Lăng như cửa vào trái tim Phạm Mạc Sát, từng nhát, từng đợt đau đớn. Anh tự hỏi tại sao lại tồn tại loại người như vậy? Cô gái của anh rất ngoan mà, đáng thương như thế, cô không làm gì có lỗi với bọn chúng. Tại sao? Tại sao bọn chúng lại tàn nhẫn như vậy?

Vết thương lòng khủng khiếp từng tồn tại ở quá khứ giờ đây bị lôi ra và phanh phui, đau đớn mà thâm lạnh. Phạm Mạc Sát cứ nghĩ bản thân mình đã khổ sở lắm rồi, nhưng không ngờ Nhan Đình cũng như vậy, thậm chí còn ngang trái hơn.

Túi hồn từ đạo ấy, cộng thêm sự thương xót cho số phận nghiệt ngã, lúc này anh đã dành tất cả tình cảm trân quý nhất trao cho cô.

"Phạm...đau..."

Bừng tỉnh, anh vừa mở mắt đã thấy mình ôm Nhan Đình quá chặt. Đến nỗi cô không thở được, phải vùng vẫy thoát ra. Cô gọi rất nhiều lần, nhưng lần này anh mới phản ứng.

"Xin lỗi..."

Phạm Mạc Sát không thả cô ra, chỉ hơi nới lỏng vòng tay mình. Bấy giờ mới để ý đến đĩa thức ăn còn đang dở trên bàn, anh thăm vổ ngực một cái: "Thế nào lại không cho cô ấy ăn rồi..."

Anh vội lấy đĩa thức ăn, xoay người Nhan Đình lại ngồi đối diện với mình.

"Được rồi, để tôi dứt em!"

Nhan Đình ôm gối, khẽ gật đầu.

Bữa trưa đó trôi qua thật mau. Phạm Mạc Sát vẫn len lén nhìn cô bằng đôi mắt đầy tâm trạng...

Bên ngoài...

Lăng lái xe đến một ngôi nhà gỗ, xung quanh rừng rậm bao phủ, chỉ có duy nhất một con đường mòn để ra vào, khá bằng phẳng.

Vừa đến nơi, hai tên thuộc hạ mặc áo đen đã lật đật ra đón.

"Chào đội trưởng!"

Lăng lấy ra một cây kẹo mút màu đỏ thắm, vô tư ngậm lấy nó, tựa vào đầu xe hỏi: "Các người không bạc đãi công chúa của ta chứ?"

Hai tên thuộc hạ nhìn nhau, mặt tái đi, rồi đột ngột cúi người: "Thưa đội trưởng, công chúa...bỏ trốn rồi!"

Lăng có hơi bất ngờ, nhưng chỉ cười nhạt: "Cô ta...thấy rồi à?"

"Và...n...ng" - Giọng nói ngày càng run rẩy.

Anh đen mặt nhìn hai người họ, ánh mắt chột lóe lên như tia lửa, rồi nhẹ nhàng vỗ lên vai từng người một. Ra lệnh bằng giọng máy móc: "Không cần biết bằng cách nào,...phải mang cô ta về đây ngay lập tức. Nếu không bắt được người thì một trong hai người tự đem đầu đối phương đến gặp ta!"

Anh vừa dứt lời, hai người họ liền chia ra hai nhánh, vội vã đi tìm. Vừa chạy thực mạng vừa lo sợ: "Khu rừng này rộng lớn như vậy... Biết tìm đâu đây? Không chừng cô gái đó đã bị thí tử ăn thịt rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Viên Kẹo Máu

Không lâu sau tại căn nhà gỗ. Trời lúc này đã tối mịt, những hàng cây như biển mắt, tất cả chỉ còn là một màu đen âm u.

Vẫn một vẻ mặt vô cảm, Lãng ngồi trên sofa, hai tay thành thực lau đi lau lại con dao bạc sắc nhọn. Mắt lại hướng về phía nữ nhân ở đối diện, ánh mắt không một tia gọn sóng, như hai viên pha lê xám vừa tỏ ra nguy hiểm lại vừa toát lên vẻ cao quý.

Không gian im ắng đến lạ, hai tên thuộc hạ mồ hôi nhễ nhại, cố gắng ngăn lại hơi thở dồn dập của bản thân, thậm chí trách chính mình quá bất cẩn: Lại để cô ta nhảy xuống thác nước, suýt nữa đã bị nước cuốn trôi rồi! Tình hình đội trưởng thất thường khó đoán, nếu làm ngài ấy không vui thì biết đâu là lần.

Công chúa Dawson kiệt sức nằm dưới sàn gỗ, khuôn mặt kiêu diễm nay đã trắng bệch, tựa không còn một giọt máu, đôi mắt tuyệt vọng khép hờ lại, chờ đợi thời khắc số phận của mình được phán quyết, tất nhiên là không có chuyện tốt đẹp.

"Hai người...quay trở về tổng bộ đi."

Hai tên thuộc hạ giật mình, lúc Lãng vừa dứt lời họ còn tưởng mình nghe nhầm đấy chứ! Như vậy có nghĩa là...chúng ta thoát nạn rồi!? - Trong lòng vui sướng nhưng không biểu hiện ra mặt, hai người họ vẫn giữ dáng vẻ nghiêm túc, cúi người chào: "Vâng, thưa đội trưởng!" - Rồi vội vã rời đi. Mặc cho trời có tối thế nào cũng cấm đầu chạy, họ sợ anh sẽ đổi ý!

Nhìn theo hai bóng lưng mảnh khảnh khuất dần. Lãng cười lạnh lẽ, khẽ lắc đầu, có một chút thương hại, anh tắc lưỡi: "Có chạy đằng trời..."

Công chúa Dawson nghe thấy liền rùng mình. Quả nhiên, chỉ vài phút sau, tiếng gầm gừ của bầy hổ ngoài khu rừng cùng với những tảng lá rung động mạnh mẽ đã thông báo cho sự ra đi không thể tàn khóc hơn...

Lãng cúi người, nâng chiếc cầm thon gọn lên, lấy cây kẹo màu đỏ trong miệng đưa lên trước mặt cô, nói với giọng nửa thật nửa đùa: "Muốn ăn không?"

Cô gái ngoảnh mặt, tỏ ý không muốn.

Anh bật cười, tiếng cười đầy ý giễu cợt, thô bạo ép cô ngậm lấy nó. Sau đó bày ra vẻ mặt thích thú, chờ xem biểu hiện của cô.

"Đây là...kẹo sao? Thật kinh tởm!"

Cô nhăn mặt, tự hỏi viên kẹo này được làm từ thứ quý quái gì, điên cuồng lắc đầu vùng vẫy, anh tăng lực tay kim chặt khuôn miệng tím tái, không cho cô nhả ra. Lãng lẽ nhếch môi cười: "Ha..."

"Tanh! Tanh quá...chẳng lẽ là...máu!?"

Mùi vị tanh và mặn tựa như máu tươi của viên kẹo lạ lắm không ngừng lan toả trong khuôn miệng. Cô nhìn anh bằng đôi mắt kinh sợ. Kết luận rằng con người trước mặt mình đích thị là một quý dữ, một kẻ không có nhân tính.

Lãng hài lòng nhìn biểu hiện của cô, rồi tùy tiện áp sát lưỡi con dao bạc vào gương mặt xinh đẹp. Động tác vô cùng nhẹ nhàng, mũi dao cứ qua lại, đùa giỡn với làn da mỏng manh, vẽ nên những đường nét vô hình lạnh lẽo. Sự hoảng sợ lên tới tột độ, công chúa Dawson im lặng như pho tượng, nhắm chặt hai mắt, run rẩy cầu nguyện mỗi khi vật bén nhọn lướt trên mặt mình.

Hình như đã chán với trò này, Lãng đặt con dao lên bàn, giải thoát cô khỏi viên kẹo máu, rồi cẩn thận bế cơ thể yếu ớt vào phòng tắm...

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống làn nước ấm áp. Rồi nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, cơ thể râm nắng vạm vỡ không làm người khác đỏ mặt, ngược lại càng khiến người ta thêm khiếp đảm.

Những vết cào xước bằng móng tay in hằn lên cơ ngực săn chắc. Không ít vết dài ở sau lưng. Có vết đã lâu, có vết vẫn còn rất mới. Nhìn kỹ còn thấy cả vết cắn. Cô có thể mơ hồ đoán được những chuyện sắp xảy ra với mình trong hiện tại...và cả tương lai.

"Anh đã bảo em phải ngoan ngoãn rồi mà...khi không lại chạy xuống nhà kho làm gì? Để bây giờ ra nông nỗi này đây..." - Lãng từ từ bước vào bồn tắm, ôm lấy cơ thể cô áp sát vào ngực, miệng thì ngon ngọt vỗ về, hai bàn tay thô ráp vuốt ve chiếc váy ngủ trên người cô, động tác khá đều đặn, nhưng rồi anh bất ngờ xé toạc chiếc váy ấy không chút thương tiếc!

"Xoẹt!"

Giật thót!

Vội ngăn hai bàn tay thành thực kia. Bây giờ cô mới chịu hé môi, nhưng giọng nói run run, đứt quãng, hai mắt đã đỏ lên trông thấy: "Cầu xin anh...đừng..."

Đối diện với lời van xin của cô, hoàn toàn không phải giả dối. Lãng chỉ im lặng nhìn, thầm nghĩ: "Cũng phải, cô công chúa nhỏ được quốc vương hết mực yêu quý, giữ thân như ngọc. Nhưng bây giờ phải chịu nỗi nhục nhã trước một người xa lạ, và khi biết được bí mật của người đó thì lại càng sợ hơn! Nhưng cái cảm giác chiếm đoạt được cô gái này, quả thực... không tệ!"

Bỏ qua lời van xin của cô, anh liếm môi. Tiến sát bên vành tai nắn cảm, thì thầm "Em nên nhớ, người thân của em đã không còn...Không một ai..."

Anh vừa nói vừa luồn tay vào vùng da thịt trắng mềm, khiến cơ thể nhỏ khẽ rung lên. Cô yếu ớt chống cự, nhưng không còn cử động nổi nữa. Chỉ có thể vô lực ngã về sau, cô mệt rồi, mệt lắm rồi, cô thực sự muốn buông xuôi tất cả...

"Cha, các anh, con đi thật sự muốn đi theo mọi người..."

Trước khi ngất đi, cô lại một lần nữa cầu xin anh, tiếng nói thì thảo mà có lẽ ngay cả cô cũng không thể nghe rõ:

"Đừng...mà...um..."

Bờ môi đã không còn màu sắc hồng hào nào, Lăng vẫn cố chấp hôn lên thật mạnh bạo. Thái độ vô cùng thương hoa tiếc ngọc, nhưng động tác thì hoàn toàn trái ngược. Tựa như đã thú đang ngẫu nhiên con mồi một cách đối kháng, không chút khoan nhượng. Nói đúng hơn, đây mới chính là bản chất thật của anh!

Sau một nụ hôn ướt át, trước khi chiếm đoạt tất cả của cô. Anh cố định chiếc đầu nhỏ, vực cô tỉnh dậy, để đôi mắt vô hồn đối diện với mình, nhẹ nhàng đưa lưỡi liếm láp những giọt nước mắt đắng chát, rồi vuốt nhẹ lên gương mặt thất thần: "Em không có quyền lựa chọn, một là phục vụ tôi, hai là làm nô lệ, còn việc tôi lựa chọn như thế nào...thì phải xem vào biểu hiện của em rồi!"

Không quan tâm cô cảm nhận thế nào, anh lại tiếp tục hôn cô cùng khắp, bàn tay không ngừng len lỏi mọi nơi trên cơ thể cô, từng bước từng bước đem tất cả đức tin và niềm kiêu hãnh của một vị công chúa đồ hết xuống vực sâu thẳm thẳm, vĩnh viễn không thể tìm lại...

Lâu đài Roy Jr...

Không ngủ được, Phạm Mạc Sát liền đến phòng Nhan Đình, có lẽ sau khi biết được quá khứ của cô, anh vẫn còn bị ám ảnh không nhỏ, nỗi lo lắng có vẻ dư thừa cứ đu bám lấy anh không thôi: Anh sợ cô sẽ gặp ác mộng.

"Vẫn còn sớm nhỉ?" - Anh nghĩ thế, loay hoay trước cửa phòng Nhan Đình cũng khá lâu, phân vân mãi vì không tìm được lý do nào thích hợp để gõ cửa. Anh rất muốn vào trong, cô cũng không khoá cửa phòng, vì thế liền có ý đẩy cửa mà bước vào ngay. Nhưng vừa nắm lấy tay cầm đã vội rụt lại.

"Không được, trước đó đã dạy Nhan Đình phải lịch thiệp, vào phòng phải gõ cửa, nếu mình cứ tùy tiện như thế thì rõ ràng đã dạy hư cô ấy rồi."

Phạm Mạc Sát trầm ngâm, rồi lắc đầu. Tự cười nhạo chính mình. Lẽ ra là cô dạy anh tính thận trọng mới đúng.

Đứng lặng sau bức tường, lão quản gia âm thầm mỉm cười, bằng sự từng trải và tâm trạng của một người cha già, ông nghĩ: "Kể từ khi Phạm đại nhân đưa Nhan tiểu thư đến đây, ngài ấy đã không còn cô đơn như lúc trước. Cũng đã hoàn thiện hơn rất nhiều, càng ngày càng trầm tĩnh và điềm đạm, khi ra ngoài thì toàn tâm cho công việc, cư xử lịch thiệp nhã nhặn, quả thật rất giống với Phạm lão gia! Đến khi về nhà thì cũng như vậy, nhưng lại ảm áp hơn, điều này rõ là hơn cha của ngài ấy một bậc...Phạm đại nhân thực sự quan tâm đến Nhan tiểu thư, thật sự nghiêm túc mà đóng vai một người thầy, một người..."

Nghĩ đến đây, ông lão lại thở dài, trầm ngâm nghĩ ngợi. Không phải ông không biết. Trong chuyện tình cảm, người trong cuộc có thể không nhận ra. Nhưng người ngoài như ông nếu tinh ý một chút thì có thể nhận ra dễ dàng.

"Phạm đại nhân, ngài cuối cùng cũng tìm được một người con gái tốt, có thể sưởi ấm trái tim lạnh giá rỗng rã mấy năm trời, mong rằng ngài không sa vào vòng lầy của lão gia ngày trước...làm tổn thương người con gái mình yêu..."

Ông lên nhìn, thấy anh đã vào phòng thì nhẹ lòng hơn một chút. Lập tức rời khỏi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ngón Giữa Là Tộc Hoàng Thị

Nhan Đình đã ngủ say, hơi thở đều đều, rất khẽ. Nằm cuộn tròn ở một bên giường, nửa còn lại vẫn để trống. Phạm Mạc Sát rón rén lại gần, nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên tóc cô, thầm thì: "Khi ngủ vẫn rụt rè như vậy sao?"

Miệng thì nói thế, nhưng anh lại nghĩ khác. Dù biết chuyện này không có khả năng, nhưng không thể ngăn được những suy nghĩ cùng một tia hy vọng làm cho tâm trạng khá hơn một chút - Anh tự hỏi có phải cô chưa chỗ trống cho anh không.

Lặng lẽ leo lên giường, anh nhìn sang, thấy cô không bị mình đánh thức liền thở phào nhẹ nhõm. Tiếng chim vỗ cánh bên ngoài cửa sổ như va đập, hay

luồng gió lạnh thổi qua khe cửa, vẫn chưa đủ để phá hồng giấc ngủ an lành của Nhan Đình. Phạm Mạc Sát cẩn thận vén chăn cho cô, sau đó kê một cái gối ở giữa để ngăn cách. Anh đặt tay lên trán, suy nghĩ miên man: "Để Nhan Đình suốt ngày cứ ở nhà cũng không tốt, cô ấy cũng cần phải có bạn, cần tiếp xúc với nhiều người. Lỡ như sau này không có mình bên cạnh thì phải làm sao? Chắc chắn sẽ bị người ta ức hiếp mất thôi..."

"!?"

Đột nhiên một cơn đau đầu ập tới, quằn quại, đau đớn, những hình ảnh của quá khứ ủa về đến không thể kiểm soát. Phạm Mạc Sát đau khổ ôm đầu, cắn răng: "Tại sao lại đến vào lúc này chứ?"

Anh vật vã với quả đầu như muốn nổ tung ra, cố gắng bước xuống giường, chạy thật nhanh ra ngoài, nhưng đi được ba bước thì ngã khụy xuống. Trước mắt tối sầm lại, trời đất như quay cuồng, không còn xác định phương hướng được nữa, cảm giác như bay bổng trong không gian, anh với tay tìm điểm tựa, không may làm bình hoa trên bàn rơi xuống. Tiếng vụn vỡ làm Nhan Đình giật mình tỉnh giấc.

"Nhan...Đình..."

Tiếng gọi thều thào, tiếng thờ đờn dập cùng với dáng vẻ lúc này của anh làm cô hoảng sợ tột độ. Thắt sắc chạy đến đỡ lấy anh: "Phạm, anh sao vậy?"

Anh cố gắng kìm nén cơn đau dữ dội, mỉm cười trấn an cô, rồi lờ lững nói mỗi lúc một khó khăn: "Quần, quần...gia..., em mau...tìm..."

Dứt lời, những ác cảnh tang thương mà Phạm Mạc Sát cố gắng quên đi từ mấy năm nay lại hiện lên rõ rệt trong đôi mắt. Kèm theo đó là sự dày vò về thể xác lẫn tâm hồn một cách tàn nhẫn. Anh cắn lấy cánh tay mình, ngăn cản tiếng gào thét của bản thân. Điều này càng hồi thúc Nhan Đình phải đi tìm quần gia ngay lập tức. Cô rất sợ!

Cô chạy xuống lầu, vội vã đến mức đi chân trần mà không kịp mang hài. Vừa chạy vừa cất tiếng gọi hối hả: "Quần gia! Quần gia!"

Lão quần gia trong thư phòng bước ra, còn chưa kịp hỏi chuyện đã bị Nhan Đình lôi đi. Thấy dáng vẻ hốt hoảng của cô, sực nhớ rằng tối nay cô ở cùng Phạm Mạc Sát thì lập tức nghĩ ngay đến chuyện không hay, ông nhanh chóng chạy lên, nhưng không sao theo kịp được cô gái.

Đến nơi, Phạm Mạc Sát vẫn đang khó khăn hô hấp, nằm vật vã trên giường, một tay giữ lấy đầu, tay còn lại bị anh cắn đến chảy máu. Lão quần gia bình tĩnh lấy ra một lọ thuốc mà lúc nào ông cũng mang theo bên mình, từ từ đổ vào miệng anh. Nhan Đình đứng nép sang một bên, đôi mắt chuyển màu nhạt đi, thấy anh không còn đau đớn như lúc nãy nữa thì cũng chẳng thể vui bởi được bấy nhiêu nỗi lo lắng trong lòng.

Phạm Mạc Sát mệt mỏi nằm trên giường, hơi thở cũng dần trải hơn không còn dồn dập, dần dần trở nên ổn định. Lão quần gia đưa tay lau trán, rồi quay sang bảo Nhan Đình: "Phạm đại nhân đã không sao rồi..."

Anh liếc nhìn cô gái đang đứng buồn bã, thở dài: "Quần gia, ông có thể về phòng rồi..."

"Vâng."

Cánh cửa phòng khép lại, không khí cũng dễ chịu hơn. Nhan Đình lấy trên kệ một hộp y tế rồi đến gần giường. Cô nhìn sắc mặt xanh xao, rồi đến đôi mắt vô hồn của anh mà đâm ra hoang mang.

"Trước giờ chưa từng thấy anh ấy như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của quần gia, cùng với lọ thuốc kì lạ đó thì chắc có lẽ đây không phải là lần đầu tiên..." - Cô nghĩ.

Anh nhìn cô, không nói gì, bây giờ mà có mở miệng thì giọng nói mệt mỏi của anh cũng chỉ làm cô sợ thêm thôi. "Thật muốn khép mắt lại mà ngủ thiếp đi."

Nhan Đình nâng cánh tay đang chảy máu sau lớp áo trắng mỏng, cẩn thận sát trùng vết thương do chính anh gây ra, rồi băng bó một cách vụng về. Băng bó xong, cô không nhìn anh bằng đôi mắt thương xót như lúc nãy, thay vào đó là ánh mắt giận dữ. Cô làm một động tác mà có lẽ anh không thể ngờ đến - Đó là dứt khoát búng mạnh vào trán - Việc anh thường làm khi cô phạm phải một lỗi lầm.

Cùng với đó là lời dặn dò đầy tính giáo huấn: "Lần sau không được cắn tay nữa!"

Chứng kiến hành động và thái độ của Nhan Đình, Phạm Mạc Sát dờ người ra. Đôi mắt cô đã trở thành màu lam, nhưng không phải như hồ nước trong vắt anh thường thấy, đó là đại dương, có cả con sóng dữ, những con sóng ấy ứ đọng ở chiếc thuyền con chơ bao bụi cô mềm...

Cô khóc...

Phạm Mạc Sát thoáng chút bối rối, anh kéo cô vào lòng, dỗ dành trước khi cô gái nhỏ khóc nức thành tiếng.

"Được rồi, không cắn tay nữa, không cắn nữa..."

"Xin lỗi...xin lỗi..."

Đêm đó Nhan Đình rất lâu cũng không chịu nín khóc, anh cứ dỗ mãi, rồi cả hai cùng ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau. Tại căn nhà gỗ trong rừng sâu...

Ánh sáng len lỏi qua những khe lá, hắt nhẹ vào trong căn phòng cổ kính. Công chúa Dawson ngồi co rút ở một góc giường, quần chăn che đầy cơ thể trần trụi, lấp ló những dấu đỏ khó phai, đôi mắt đỏ đẫm nhìn vệt máu thấm vào ga giường. Xung quanh rải rác vài mảnh vải vụn và cả mùi tình ái xõng xộc vào mũi.

Lăng đã mặc áo quần chỉnh tề, miệng vẫn ngậm viên kẹo máu ưa thích. Tâm trạng đang khá thoải mái. Vừa cho hamster ăn hạnh nhân vừa mở miệng trêu chọc:

"Còn định ngồi đó đến bao giờ? Sao nào? Vẫn chưa thoả mãn?"

Công chúa Dawson thất thần ngồi im lặng, cô không nghe thấy gì cả, hoặc không muốn nghe. Bên tai là tiếng cười man rợ của kẻ đã cướp đi sự trong trắng của cô, tiếng si và của những người trong Hoàng tộc dù họ đã chết rồi. Cô ghê tởm mùi vị của viên kẹo còn lưu lại trong khoang miệng, ghê tởm tên cầm thú bệnh hoạn mất hết tính người, và ghê tởm cả bản thân mình tại sao lại đặt niềm tin vào một tên không đáng tin, để rồi bị hấn làm cho nhục nhã. Cô tự hỏi: "Minh còn sống để làm gì?"

Lăng cũng lười để ý đến cô, cảm thấy không còn gì thú vị nữa nên đi một mạch ra khỏi phòng, gọi cho thuộc hạ trông chừng cô cẩn thận. Sau đó quay trở về lâu đài Roy Jr. Vừa đi vừa xoa khớp cổ: "Haiz, đến lúc bận rộn rồi!"

Nửa giờ sau...

Lăng vừa về đến đã gặp Phạm Mạc Sát, bên cạnh còn có Nhan Đình. Anh đang dạy cô học, học về loài rồng và các linh thú.

Hai người ngồi trong hoa viên, chỉ nghe thấy giọng nói êm đềm của Phạm Mạc Sát và đôi lúc giọng nói của Nhan Đình trong trẻo xen kẽ làm không gian trở nên rộn ràng hơn.

"Những thị tộc cao quý nhất là có chữ Jr ở phía sau, giống như tộc Roy Jr. Nguồn gốc của chữ Jr này là từ thời cổ xưa, có rất nhiều giai thoại khác nhau xoay quanh nó. Nhưng bây giờ kể ra có lẽ em sẽ không hiểu, đợi em lớn một chút nữa có được không?"

"Được!"

"Ừm. Hôm trước có dạy em về vị trí của các tộc trong Royar Rob, hôm nay kể tôi nghe xem nào."

Nhan Đình giờ hai nắm tay trước mặt anh, thành thạo nói ra những cái tên, cứ những lần phát âm thì giờ lần lượt từng ngón tay lên.

"Lớn nhất là Roy Jr, sau đó là Vivan, Hoàng Thị, Masa, Lan, Faranova, cuối cùng là Rukid!"

Phạm Mạc Sát hài lòng nhìn bảy ngón tay thon thả, thấy ngón cái là tộc Roy Jr thì mỉm cười, nhưng đến tộc Hoàng Thị ở ngón giữa thì không nhịn được phải bật cười thành tiếng. "Xem ra cô gái của mình đang ngẫm tỏ thái độ với cái tên Hoàng Thị."

Nhưng sau đó anh nhận ra một điều không đúng lắm. Anh chưa từng dạy cô việc giờ ngón giữa lên có ý nghĩa là gì. Là trùng hợp sao? Nhưng sau đó anh bác bỏ ý nghĩ đó, vì rõ ràng, duy ngón giữa là cô giờ lên thẳng nhất, còn lên lút cười khúc khích nữa. Thật đáng nghi. Anh hỏi cô: "Là ai dạy em kí hiệu này?"

Nhan Đình nhanh chóng trả lời: "Lăng!"

"Khui!" - Lăng đang lắng nghe xem cuộc trò chuyện. Không ngờ lại bị nhắc tới. Từ trong góc tường nhìn ra thì thấy Phạm Mạc Sát đã đen mặt, sắc mặt cực kì khó coi. Hơn nữa còn nhìn chăm chăm về phía mình. Phút chốc liền có dự cảm chẳng lành...

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lời thề và tín ngưỡng

Phạm Mạc Sát mỉm cười nhìn Nhan Đình, lúc này anh chỉ biết cười thế thôi. Thầm trách Lăng tại sao dạy cô những cử chỉ như vậy, nhưng cũng không có ý định trách phạt. Vì trông cô vui như thế kia mà.

"Lăng dạy em từ lúc nào?" - Anh hỏi.

Nhan Đình nhanh chóng trả lời, rất hăng hái:

"Lễ cưới!" - Để phụ họa thêm, cô còn giơ ngón tay giữa lên.

Phạm Mạc Sát thầm nghĩ: "Chắc là trên đường đưa cô ấy đến lễ cưới của Hoàng Thác, Lăng đã dạy cô ấy, nhưng mà..."

Anh nắm lấy bàn tay linh hoạt kia, tiện thể nắm luôn bàn tay còn lại, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc hỏi: "Tôi biết em không thích gã háo sắc đó, vì hẳn không đứng đắn, vậy còn tộc Masa thì sao?"

Nhan Đình đã rất lâu rồi không nghe đến cái tên "Masa", lần cuối cùng cô nghe đến cái tên đó là vào ba năm trước, khi mà mọi người truyền tai nhau rằng: Tộc trưởng Masa mưu đồ tạo phản, cố ý chia rẽ nội bộ của đế chế Royar Rob. Với cương vị lãnh đạo, Phạm Mạc Sát hạ lệnh giam giữ toàn bộ những kẻ có liên quan vào Tử ngục, tộc Masa tiến hành bầu cử tộc trưởng mới...

Và bây giờ khi nghe được cái tên này, trong đầu Nhan Đình lại hiện ra bao nhiêu hình ảnh, bao nhiêu tiếng cười gây ám ảnh của những con người được coi là cao quý và ánh mắt khinh bỉ mà họ trao cho cô. Nhưng trong lòng chẳng có chút khó chịu nào. Cô không hận những kẻ xa lạ đã hành hạ cô, kể cả những người ruột thịt đã bỏ rơi cô. Cô quên hết rồi, quên cả mặt mũi họ ra sao. Cô cũng không muốn nhớ...

Phạm Mạc Sát vẫn đang trông chờ câu trả lời của Nhan Đình, bất giác nắm chặt tay cô hơn, nhưng cô không nói. Chỉ lắc đầu rồi mỉm cười nhẹ nhàng. Một nụ cười thuần khiết và thiện lương.

"Thật miễn cưỡng..." - Anh nghĩ.

Nghĩ rồi anh xoa đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng mà trong lòng nặng trĩu: "Em có thể buông bỏ thì tốt rồi, không như tôi..."

Tôi không thể thôi nghĩ về quá khứ, càng không thể quên người cha mà tôi từng tôn thờ đã đối xử với mẹ tôi tàn nhẫn như thế nào. Suốt đời này tôi cũng sẽ không thể quên được những kẻ thù ác đã phá nát gia đình tôi. Những đau khổ mà mẹ tôi, em trai và tôi phải trải qua...tôi sẽ trả lại gấp bội phần! - Đó là lời thề và tín ngưỡng của riêng tôi...

"Phạm, anh đang nghĩ gì vậy?" - Nhan Đình dùng ngón tay chọt chọt lung tung vào khuôn ngực vững chãi, tò mò hỏi.

"!?"

Phạm Mạc Sát giật mình, nhận ra mình đang ôm Nhan Đình, tay vẫn còn đặt lên đầu cô. Cái ôm trong vô thức song vẫn giữ khoảng cách, nói đúng hơn, anh chỉ kéo đầu cô tựa vào vai mình, rồi tựa cằm vào đầu cô thôi. Còn Nhan Đình vẫn rất hồn nhiên mà chọt, mà vẽ theo nếp áo trắng mỏng. Mãi cũng không có ý định ngời tay.

Phạm Mạc Sát đột nhiên cảm thấy "rùng mình" với từng cú chọt vô tội vạ của Nhan Đình, anh nhanh chóng chộp lấy bàn tay không yên phận kia.

"Đừng...chọt..."

"Phạm đại nhân! Nhan Đình! Chào buổi sáng!"

Lăng từ đâu xuất hiện, tươi cười chào hỏi. Phạm Mạc Sát liếc mắt nhìn anh, có chút không vui, thầm trách: "Cậu đến đúng lúc quá nhỉ?"

Nhận thấy ánh mắt của Phạm Mạc Sát không đúng lắm, Lăng khẽ ho vài tiếng, sau đó nói tiếp: "Khụ, Phạm đại nhân, tôi có chuyện muốn nói riêng với ngài. Liên quan đến vấn đề mà ngài quan tâm."

"...Được rồi."

"Lăng! Sao đêm qua anh không về nhà vậy?" - Nhan Đình bỗng nhiên lên tiếng hỏi, ngoài Phạm Mạc Sát ra thì cô chỉ thân với Lăng thôi, hai người giống như bạn bè vậy. Thế nên việc anh đi cả đêm cũng khiến cô lo lắng.

Lăng thoát đầu có chút lúng túng, sau đó nghĩ ngợi một lúc rồi mỉm cười trả lời: "Muốn biết sao? Tôi là đi thưởng thức món ngon đấy!"

Nghe đến món ngon, Nhan Đình lại càng thích thú, vì ai cũng nói đầu bếp của Phạm Mạc Sát nấu toàn món ngon cả thôi, nhưng Lăng lại ra bên ngoài ăn. Cô lấy làm tò mò, sáng mắt nhìn: "Ngon? Ngon thế nào?"

"Vừa thơm, vừa ngọt, vừa lạ, thịt rất tươi mềm, có cả hai quả đào to căng mọng nước. Vừa cắn một cái đã thích rồi, ăn cả đêm cũng không thấy no, ăn mãi cũng không thể hết!"

Phạm Mạc Sát lờm Lăng, mang theo luồng khí lạnh lẽo. Về mặt cũng không hề dễ chịu. Cũng may anh đã kịp thời bịt tai Nhan Đình lại rồi! Nếu không cô lại đòi ăn nữa thì khổ.

"Đừng tưởng tôi không biết khi không có tôi thì cậu dạy Nhan Đình những gì! Cậu chơi bởi bao nhiêu tôi không quản, nhưng đừng có mà dạy hư cô ấy!"

Nhan Đình nghiêng nghiêng đầu, khó hiểu nhìn hai người. Thấy Lăng cười cười, còn Phạm Mạc Sát thì có vẻ nghiêm khắc, hơn nữa còn bịt kín tai mình. Đoán mãi cũng không đoán được họ đang nói gì. Để tránh phải suy nghĩ nhiều, cô gom chồng sách trên bàn rồi lẳng lặng vào nhà...

Khi đang bước trên cầu thang, cô nghe thấy tiếng gọi của lão quản gia từ nhà bếp: "Nhan tiểu thư!"

"Sao thế ạ?"

Ông bước đến với dáng vẻ còn lưỡng lự, chần chừ một lúc rồi nói: "Ở đây không tiện nói chuyện, phiền cô đi theo tôi đến một nơi."

Lão quản gia dẫn Nhan Đình ra phía sau toà lâu đài, nhìn ngó xung quanh rồi mới có thể yên tâm mà nói tiếp: "Tiểu thư, việc Phạm đại nhân bị đau đầu tối hôm qua thật sự không phải lần đầu tiên. Tôi nghĩ ngoài ngài ấy, Lãng đại nhân và tôi, thì cô cũng nên biết nguyên nhân tại sao..."

Nhan Đình cảm thấy trong lòng bất đầu rạo rực, nhanh chóng gạt đầu, diu ông ngồi xuống ghế. Tò ý rất muốn nghe. Nếu là chuyện của Phạm Mạc Sát thì cô nhất định phải tường tận! Quản gia nhìn cô một lúc, rồi thở dài:

"Thật ra Phạm đại nhân mồ côi từ nhỏ, không có bạn bè, từ lúc mười một tuổi đã phải chịu một cú sốc rất lớn. Chỉ trong một đêm mà mất cả cha mẹ. Còn bị đuổi giết, không ít thân tín vì bảo vệ ngài ấy mà phải bỏ mạng. Từ đó Phạm đại nhân bị trầm cảm rất nghiêm trọng, đêm nào cũng mơ về cái đêm định mệnh đó, sống vật vờ với con đau đầu quái ác. Ngài ấy phải dùng đến thuốc an thần mới có thể an tâm chợp mắt. Nhưng chứng đau đầu như hôm qua thì không thể chữa trị, và nó đến một cách bất ngờ, khi không có thuốc giảm đau thì không thể làm chủ được mình,..., càng ngày tình trạng này càng xảy ra thường xuyên và dữ dội hơn. Nếu cứ tiếp tục như thế thì e rằng sẽ có một ngày ngài ấy không còn là Phạm đại nhân mà chúng ta biết nữa!"

Nhan Đình kích động nhìn lão quản gia: "Thật sự không có cách nào để chữa sao?"

"Cách không phải là không có, bệnh từ tâm mà ra, thì chỉ có tâm mới trị khỏi! Nguyên nhân của căn bệnh này là do thù hận của Phạm đại nhân quá sâu sắc, cốt lõi cũng do ngài ấy không thể thôi day dứt chuyện cũ. Cách tốt nhất là hóa giải thù hận, sưởi ấm lại trái tim của ngài ấy, chuyện này không phải ai cũng làm được..."

Ông nhìn Nhan Đình đang chăm chú lắng nghe, rồi mỉm cười hiền hậu, ánh mắt thể hiện một niềm tin mạnh mẽ: "Tôi và cả Phạm đại nhân đều nghĩ rằng đã không còn hi vọng...nhưng đó là chuyện của trước kia, trước khi cô đến đây...Nhan tiểu thư, người duy nhất có thể giúp ngài ấy...chỉ có cô!"

"Cháu sao!?"

Nhan Đình vô cùng bất ngờ, vừa vui vừa lo lắng. Cô vui vì mình có thể giúp Phạm Mạc Sát, nhưng lo vì không biết phải làm thế nào để giúp anh. Hai cảm xúc đan xen khiến tâm trạng cô rối bời. Bằng đôi mắt già dặn của mình, lão quản gia nhìn cô gái nhỏ, khẽ lắc đầu cười. Ông từ từ giảng dạy cho cô, cả hai ngồi đó cho đến lúc mặt trời gay gắt, tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ...

Cùng lúc đó sau khi Nhan Đình rời đi.

Vào lúc chín giờ bốn mươi lăm phút...

Phạm Mạc Sát ngược nhìn dáng vóc nhỏ nhắn chạy sòng sọc vào nhà, vòng tay vẫn còn lưu lại chút cảm giác của cơ thể mềm mại. Về mặt đầy sự lưu luyến.

"Phạm đại nhân, người đã đi rồi." - Lãng cũng dõi mắt nhìn theo, giọng nói đầy ý trêu chọc.

Phạm Mạc Sát bỗng dừng thay đổi ánh mắt, trở về vẻ lạnh lùng: "Có chuyện gì mau nói đi, chiều nay tôi còn phải đưa Nhan Đình ra ngoài."

"Ra ngoài? Ngài đưa cô ấy đi đâu?"

"Đi tìm bạn." - Phạm Mạc Sát trả lời như lẽ tất nhiên. Thông thả uống trà.

Lãng liền kéo ghế ngồi xuống, hai mắt sáng rực, thích thú hỏi tiếp: "Bạn? Ngài muốn tìm bạn cho cô ấy sao? Vừa hay tôi cũng biết một người!"

"Cộc" - Phạm Mạc Sát đặt mạnh cốc trà xuống bàn. Anh biết rõ Lãng đang ám chỉ ai, tất nhiên không hài lòng, anh nói: "Nhan Đình chỉ cần một người bạn bình thường, không cần đến một cô công chúa Dawson kiêu kì để làm bạn!"

"Ngài đang sợ cô ta bắt nạt Nhan Đình sao? Cô ta không dám đâu! Tối hôm qua còn tha thiết van xin tôi tha cho, tôi cũng đã đánh vỡ cái suy nghĩ về thân phận của cô ta rồi. Và lại cô ta cũng liên quan đến chuyện mà tôi muốn báo cáo với ngài, chỉ bằng cho cô ta đến đây ở một tuần. Vừa dễ dàng thu thập thông tin vừa có thể làm bạn với Nhan Đình!"

Nghe đến đây thì Phạm Mạc Sát ngấm lại cũng có phần đúng. Anh trầm ngâm, nghĩ ngợi: "Như vậy cũng...không tồi. Mình cũng không tin cô ta dám làm gì Nhan Đình!"

Có vẻ như nỗi lo lắng được xua đi, sắc mặt anh liền dịu đi đôi chút: "Vậy cậu muốn nói chuyện gì?"

Lãng ghé sát vào tai anh, thì thầm điều gì đó. Nghe xong, Phạm Mạc Sát sắc mặt tối sầm, giọng nói cứng rắn che giấu sự kích động trong lòng: "Ngày mai đưa cô ta tới đây!"

"Vâng!" - Lãng đứng bật dậy, cúi đầu chào, rồi đi.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Huyết Ưng Sát

Lăng đã rời đi được một lúc lâu, Phạm Mạc Sát vẫn ngồi ở hoa viên, vẻ mặt âm trầm nhìn phương vô định. Trong đôi mắt sâu thẳm phảng phất một oán khí u uất, có cả hận thù, có đau thương...

Khi ánh nắng chói lọi trên đỉnh đầu, anh cũng mặc kệ. Chậm rãi lấy từ trong túi ra một sợi dây chuyền bạc, mặt dây mảnh mai, mang dáng dấp của lông vũ. Được chạm trở một cách vụng về mà cũng thật tỉ mỉ, ngay cả hàng chữ khắc trên mặt dây chuyền cũng không trơn vẹn...

"Phạm Mạc Sát"

Bên tai anh lại vang vọng một giọng nói quen thuộc:

"Tiểu Phạm, đây là sợi dây chuyền mẹ làm cho con, nhưng nó vẫn chưa hoàn thành đâu. Con xem, tên của con còn thiếu một dấu này! Đợi đến khi con tròn mười hai tuổi, mẹ sẽ khắc nốt dấu cuối cùng cho con..."

"...tiểu Phạm, nghe lời mẹ! Dù có ra sao đi nữa cũng đừng để mất nó..."

"..."

"Khôngggg! Tôi cầu xin các người! Tha cho tôi..."

"Đừng mà! Ô, tiểu Phạm!? Mau chạy đi! Mau lên!"

"MAU!"

"A!"

Bỗng chốc tiếng gào thét thảm thiết của người phụ nữ đục khoét màng nhĩ, chạy thẳng lên khỏi óc. Con đau lại một lần nữa giáng xuống đầu Phạm Mạc Sát. Anh ôm đầu, mắt nhắm chặt, trán nổi gân xanh. Hô hấp bắt đầu không ổn định, như lơ lửng trên không trung, bầu trời trước mắt giống như sập xuống.

Vội vàng moi trong túi áo lọ thuốc giảm đau. Khó khăn đồ vào miệng, rồi anh gục xuống bàn...

"Học...học..."

Trải qua một thời gian, con đau dần lắng xuống, trước mắt không còn mơ hồ. Phạm Mạc Sát nhẹ thở phào: "Cũng may không có ai...Lạ thật! Mấy hôm nay nó càng xảy ra thường xuyên, chẳng lẽ bệnh của mình nghiêm trọng hơn rồi sao?"

Nghĩ rồi anh chống tay đứng dậy, loạng choạng bước vào trong nhà.

Nỗi đau này một mình anh trải qua, từ lúc đau đớn nhất cho đến khi mất hẳn. Chắc không ai nghĩ tới một người trong lúc đau khổ rất cần có người khác ở bên cạnh, cho dù họ không thể giúp con đau nguôi ngoai, nhưng ít ra cũng được chút gì đó an ủi. Phạm Mạc Sát cũng không ngoại lệ...

Trước kia có lão quản gia và Lăng ở bên cạnh anh, nhưng anh thường trải qua cơn đau một mình hơn. Bởi khi có ai đó bên cạnh, anh mới thôi nghĩ về quá khứ.

Nhưng cứ mỗi lần trải qua cảm giác sinh tử, anh lại thấy lạc lõng...

Phạm Mạc Sát đi thẳng lên cầu thang, đến cửa phòng Nhan Đình thì dừng lại, nhẹ nhàng mở cửa. Không có ai.

"Chắc cô ấy đang ở thư phòng." - Anh nghĩ.

Khoảng cách tới thư phòng xa hơn phòng của anh. Với tình hình hiện tại thì đi đến đó có chút bất tiện. Anh thở dài: "Bỏ đi, về phòng của mình vậy!"

Con đau đầu vẫn còn âm ỉ, anh vừa về phòng đã nằm vật ra giường. Nhanh chóng chớp mắt, quên đi cả trời đất, hiện tại chỉ muốn ngủ. Không gian cũng yên lặng làm cho giấc ngủ đến dễ dàng hơn.

Nửa tiếng sau...

"Phạm, Phạm!"

"Mau dậy đi!"

Tiếng gọi nhỏ nhẹ lôi Phạm Mạc Sát ra khỏi giấc mơ ngán ngủ. Đầu đã không còn ê ẩm, cảm giác cũng thư thái hơn. Cả thân thể anh bị ai đó lay động không ngừng.

Anh chậm rãi mở mắt, cảm thấy gối giường mềm mại hơn mọi khi. Còn có mùi hương dễ chịu quen thuộc... Trong lòng thật không muốn rời khỏi giường.

"Phạm, nặng quá!" - Nhan Đình nằm trong chăn, ra sức đẩy cơ thể to lớn.

Anh giật mình, tức khắc liền ngồi dậy. Cảnh tượng Nhan Đình nằm trên giường thu trọn vào tầm mắt. Anh mới mơ hồ đoán được sự việc.

"Hóa ra cô ấy vào phòng từ trước rồi, vậy có nghĩa là..." - Nghĩ đến chuyện "chiếc gối" mềm mại mà bản thân anh nằm ngủ lúc này là Nhan Đình, Phạm Mạc Sát không khỏi bối rối. Mình ngủ say đến thế ư? Ngay cả có người nằm trên giường cũng không hay biết!

Nhan Đình không hề tỏ ra khó chịu, cô bước xuống giường với bộ dạng vừa mới ngủ dậy. Toan định đi rửa mặt thì bị Phạm Mạc Sát kéo lại.

"Nhan Đình, sao em lại ở đây?"

Cô dụi mắt, sau đó bất ngờ ôm lấy anh. Dịu dàng vỗ về vào tấm lưng vững chắc. Hành động này khiến anh đứng hình mất vài giây. Còn chưa kịp phản ứng lại thì cô đã nhanh chân chạy mất! Để lại anh đứng đấy với khuôn mặt ngơ ngác. Lắm bầm với trạng thái ngái ngủ: "Cô ấy...hôm nay sao thế nhỉ?"

Tiếng chuông báo hiệu mười bốn giờ, chiếc xe màu đen sang trọng đỗ trước cổng tòa lâu đài. Phạm Mạc Sát vẫn bộ âu phục tối màu, áo khoác dài, đội chiếc mũ phớt vành ngắn màu nâu đậm. Khuôn mặt góc cạnh không chút biểu cảm, đưa ánh mắt sâu thẳm nhìn lên bầu trời, khoé môi cong lên một đường cong quyến rũ.

Rồi, như một quý ông thực thụ, anh mở cửa xe và đưa tay về phía Nhan Đình: "Lên xe thôi, thưa quý cô!"

Lão quản gia thấy thế thầm mỉm cười. Còn những người khác chỉ bất ngờ với cách xưng hô của anh. Họ nhìn Nhan Đình với ánh mắt đầy sự ngưỡng mộ.

Cô vận chiếc váy màu đen, đơn giản nhưng tinh tế. Làm nổi bật làn da trắng ngần. Mái tóc mềm tết gọn sang một bên, xuăn nhẹ, chiếc cổ trắng thanh tú hiện rõ mồn một. Cô cũng phối hợp với anh, từ tốn ngồi vào ghế phụ.

Phạm Mạc Sát giơ tay, ra hiệu không cần người lái xe, anh vòng sang ngồi vào buồng lái. Chiếc xe phóng nhanh rồi mất hút sau những hàng cây.

"Phạm, chúng ta đi đâu vậy?" - Nhan Đình hào hứng hỏi.

"Đi gặp một linh thú, à không, phải nói là đi gặp một người bạn..."

Thấy cô ngơ ngác, tỏ vẻ không hiểu. Anh mỉm cười, với niềm kiêu hãnh:

"Tuyệt tác đẹp nhất của tộc Roy Jr - Huyết Ưng Sát!"

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Mất tích

Phạm Mạc Sát đưa Nhan Đình đến vùng ngoại ô, dừng trước một công trình kiến trúc, xung quanh được bao bọc bởi tường đá khổng lồ. Nhìn từ xa chẳng khác gì một thành trì kiên cố, nguy nga, mà cũng thật linh thiêng, bí ẩn.

Cánh cổng gỗ to đồ sộ từ từ mở ra khi Phạm Mạc Sát chạm vào ổ khóa vân tay được lắp đặt nổi trên tường đá. Khung cảnh xung quanh hoang vu vắng vẻ, Nhan Đình cũng vì thế mà nấp sau lưng anh. Nhắm chặt hai mắt, đi từng bước thận trọng.

"Đừng sợ! Huyết Ưng Sát rất thích màu đen, em mặc như vậy sẽ không làm nó tức giận." - Phạm Mạc Sát mỉm cười xoa đầu cô.

Chà trách anh ấy bảo mình mặc váy đen. - Cô thầm nghĩ, cảm thấy yên tâm thêm một chút. Từ từ mở mắt, cô phải thốt lên một tiếng trầm trồ, vì cảnh vật

bên trong quả thật quá vi diệu!

Hàng cây cao vút, tán lá rậm rạp đan vào nhau, bản lá rộng. Những đóa hoa to hơn cả bàn tay cô, không màu nào giống màu nào, hương thơm không quá gắt, lan toả dễ chịu. Đây rõ ràng là những loài thực vật bình thường và quen thuộc, nhưng chỉ riêng nơi đây là to hơn và đẹp hơn, còn mang một hương sắc rất đặc biệt! Cô đã từng đọc qua sách về những xứ sở thần tiên, và khung cảnh trước mắt không khác trong tưởng tượng của cô là bao.

Nhan Đình thích thú quan sát khắp nơi, đôi đồng tử màu lam tươi mát dừng lại ở một nhánh cây, bao tròn và "chứa đựng" cả chùm lê chín mọng. Phạm Mạc Sát vẫn luôn âm thầm theo dõi cô, thấy cô gái có vẻ rất muốn nếm thử mùi vị của lê chín, anh cũng chiều hỏi: "Có muốn ăn thử không?"

Nhan Đình đưa đôi mắt long lanh nhìn anh, khẽ gật đầu. Nhìn vẻ mặt đáng yêu này thì dù có muốn sao trên trời, anh cũng không ngại chiều chuộng cô. Chỉ cần cô gái của anh vui là được. Hà có gì phải cần trọng quá mức?

Phạm Mạc Sát búng tay, một tia sáng bạc lóe lên từ hai ngón tay ma thuật. Chớp mắt một quả lê vàng to đã nằm gọn trong tay anh. Tia sáng kia lại xuất hiện, chạy thẳng vào tay áo. Nhan Đình không kịp nhìn rõ vật đó là gì, cô chớp chớp mắt, rồi nhìn anh bằng đôi mắt thần phục.

Phạm Mạc Sát làm sạch lê, sau đó dùng một lực vừa đủ, bóp mạnh, chia quả lê thơm phức ra thành từng miếng nhỏ. Anh đưa một miếng lê đến trước miệng Nhan Đình, dịu dàng: "Há miệng ra nào!"

Cô ngoan ngoãn nghe theo, cắn một miếng, vị ngọt ngọt, giòn tan nhanh chóng thấm dần trong khoang miệng. Cô tự hỏi tại sao có thể ngon như vậy, so với lê thường thì đây quả thật là loại mỹ vị ngon nhất mà cô từng ăn qua. Mùi vị khó cưỡng khiến cô muốn ăn nó nhiều hơn. Kết quả Phạm Mạc Sát đành phải hái cả một chùm nặng trĩu cho cô gái.

Đi được một lúc, anh dừng lại. Cả hai đứng trên một phiến đá mài nhẵn, xung quanh cũng thông thoáng hơn. Dưới đất có vài mảnh kim loại nằm rải rác ở gốc cây trụi lá. Lốp cỏ xanh mướt có nhiều điểm xơ xác, như bị ai đó giẫm lên, dấu vết rất to và khá giống với dấu chân của loài các chim lớn.

Phạm Mạc Sát kéo cô lại gần mình, ghé sát vào tai cô, nói nhỏ: "Em đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

"Ừm!"

"Vậy thì nhắm mắt lại, khi nào tôi bảo mở thì em mới được phép mở mắt!"

Cô nghe lời anh, ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Dợi chờ điều bất ngờ...

Phạm Mạc Sát nắm lấy tay cô, rồi cất tiếng gọi: "Huyết Ưng Sát, đừng trốn nữa!"

Anh vừa dứt lời, xung quanh cô bỗng nổi lên một cơn gió to, những tiếng leng keng nghe như va đập từng mảnh sắt bén, hàng cây cũng xô xác cọ vào nhau, mặt đất như rung chuyển. Cảm giác như có một uy lực to lớn nào đó đang tiến đến rất gần, rất gần...

"Được rồi, em có thể mở mắt."

Nhan Đình gạt đầu, từ từ mở mắt ra...sinh vật trước mặt từ mờ ảo rồi hiện lên rõ rệt!

"A! Phạm!" - Nhan Đình giật mình kêu lên một tiếng, lập tức xoay người bám lấy Phạm Mạc Sát, bám chặt không buông. Hành động này không ngoài dự đoán của anh là bao, anh mỉm cười xoa đầu, dịu dàng trấn an cô gái nhỏ: "Không sao, không sao, Huyết Ưng Sát rất thông minh, sẽ không làm hại người vô tội!"

"Có thật không?" - Nhan Đình nấp sau lưng anh, len lén nhìn "tuyệt tác" mà anh nói. Chỉ một lúc định thần lại, sự sợ hãi phút chốc nhường chỗ cho sự tò mò, bởi hình dạng của Huyết Ưng Sát thực sự quá kì vĩ!

Tiếng thở mạnh mẽ cùng đôi mắt lạnh lùng màu đỏ thẫm, cái cổ cao kiêu hãnh, sừng sừng như không bao giờ cúi đầu trước bất kì ai. Bộ lông vũ bằng kim loại đỏ như máu, mỗi sợi lông tựa như dao găm. Móng vuốt màu đen tuyền dưới lớp vảy màu xám bạc vô cùng sắc nhọn. Xung quanh toả ra thứ ánh sáng kì lạ, như muôn ngàn ánh hào quang bao quanh một tuyệt tác!

Nhan Đình bỏ qua nỗi sợ hãi, chậm chậm tiến đến gần Huyết Ưng Sát, cô nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo, rồi đôi đồng tử cũng chuyển màu đỏ theo...

Cô dự định sờ vào cái mỏ cong cong rần rỏi của linh thú, nhưng tay chưa kịp chạm vào thì đã bị hơi thở có phần bất thường của Huyết Ưng làm cho giật mình.

Huyết Ưng Sát bước tới một bước, giẫm lên phiến đá to, kêu lên một tiếng hải hùng. Nó vẫn nhìn Nhan Đình, hay đúng hơn là đôi mắt cô, bộ lông vũ kim loại sừng sững lên khiến cơ thể vốn đã to tướng nay lại càng đáng sợ! Nó vỗ cánh thật mạnh, làm những cành cây già cỗi phải nghiêng hẳn đến mức tróc rễ, âm thanh leng keng nghe ma mị, nghe đau tai, không ngừng rung động cả một khu rừng nguyên thủy.

Phạm Mạc Sát nhận thấy Huyết Ưng Sát có gì đó không ổn, anh vội vã giao tiếp với nó qua luồng sóng âm, nhưng quả thực nó không hề phần nộ. Anh hoài nghi nhìn lớp lông vũ trên lưng của linh thú, chúng bỗng trở nên mềm mại hẳn ra...

"Lê nào..."

"NHAN ĐÌNH!"

Đôi mắt của Huyết Ưng Sát loé lên một tia sáng, chỉ trong chớp mắt nó đã "gắp" Nhan Đình và đặt cô ngồi trên lưng mình, nhanh chóng vỗ cánh rồi bay thẳng lên bầu trời, lượn vòng trên không trung.

"Huyết Ưng! Mau đưa cô ấy xuống!"

Phạm Mạc Sát quát lớn, lo lắng nhìn bóng dáng Nhan Đình bé nhỏ ở trên cao. Từ nhỏ tới lớn cô ấy có bao giờ ở độ cao như thế đâu chứ? Sợ rằng sẽ không chịu được mất! - Nhưng trái lại với suy nghĩ của anh, cô không những không hoảng sợ, mà còn rất thích thú, đã thể còn vẫy tay với anh!

"Phạm! Bên đây này!"

Phạm Mạc Sát một phen ngây người nhìn cô và Huyết Ưng Sát, cô cười rất tươi, còn Huyết Ưng có vẻ rất hưng phấn. Anh cũng nhẹ nhõm thở phào an tâm, nhưng giây phút này quả thật ngắn ngủi!

Huyết Ưng Sát bay lượn vài vòng trên bầu trời, sau đó bay thẳng vào một đám mây...từ đó mất hút! Không thấy bay ra nữa...

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chiếc tù và cổ

Huyết Ưng Sát và Nhan Đình bay đến một cánh đồng. Cách tộc Roy Jr vài dặm xa về phía Nam. Nơi đây hoang sơ hẻo lánh, không có nổi một nhánh cây, một ngọn cỏ tươi tốt hay chỉ ít là một màu sắc khác ngoài màu đen chủ đạo pha với xám tro.

Một vùng sỏi đá như bị cháy, nhưng mặt đất lạnh tanh, gió mang theo mùi lạ, rải rác vài mảnh rạn màu trắng đục cắm vùi dưới đất. Không gian im lặng đến khó hiểu, ánh mặt trời không thể soi xuống mặt đất, tựa như có một bức màn vô hình nào đó che chắn lại để bảo toàn âm khí trùng trùng vất vưởng...

Huyết Ưng Sát nhẹ nhàng đáp xuống, cái cổ cao hạ thấp, hàng lông vũ kim loại bóng mềm mại hắt đi, tạo điều kiện thuận lợi cho Nhan Đình tụt xuống mà không bị tổn hại gì. Cô ngơ ngác quan sát xung quanh, cảm thấy vô cùng quen thuộc, từng bước chậm rãi bước trên lớp đất cát đen như mun. Cô dừng lại bên một bộ xương khô đã lâu, không khỏi kinh hãi, thế nhưng một động lực nào đó đã thúc đẩy cô ngồi cạnh nó.

"Lạ thật! Hình như người này mình đã gặp ở đâu rồi!"

Bộ xương thì làm gì còn da mà nhận dạng mặt mũi? Nhưng cô vẫn tin vào kết luận của mình, tin vào trực giác. Cô lần tìm một khúc cây, sau đó ra sức đào, nền đất khá cứng, biết không thể đào như vậy được. Nhan Đình liền nảy ra một ý định, cô vẫy tay và cất tiếng gọi: "Huyết Ưng Sát!"

Huyết Ưng nghe cô gọi thì lập tức bay đến, vô tình làm lớp bụi lâu ngày bay lên tứ tung.

"Đào giúp tôi có được không? Chỗ này!"

Huyết Ưng nghiêng nghiêng đầu, sau đó vươn cổ kêu thật to, nó giẫm lên chỗ cô muốn đào, bật móng vuốt dài hơn cả cánh tay cô, dễ dàng hất một nắm đất sang một bên. Chớp mắt trước mặt đã có cái hố nhỏ, Nhan Đình vui mừng vỗ tay tán thưởng: "Tốt lắm!"

Huyết Ưng Sát lại đặc ý đập cánh. Tỏ vẻ thích thú khi được khen. Điều này khiến cô khá bất ngờ: Nó hiểu tiếng người!

Cô cẩn thận đặt bộ xương ấy vào hố, sau đó đắp đất lên thành một nấm. Để tỏ lòng cung kính, Nhan Đình ngắt một nhánh hoa lê mà Phạm Mạc Sát hái cho cô trước đó, đặt lên nấm mộ đơn sơ. Cô không biết, chính tay cô đã mang lại một thứ tốt đẹp nhất cho nơi này...

Huyết Ưng Sát ghé sát vào người cô, mắt hướng về một gò đất cao phía bên kia. Ý muốn cô đến đó, cô cũng gật đầu đồng ý...

Đến nơi, Huyết Ưng lại dùng bộ móng vuốt sắc nhọn của mình đào đất, nhưng động tác không dứt khoát như lúc nãy, đôi lại là chút gì đó cẩn trọng, thái độ của linh thú cũng khác hẳn: Đó là sự trân quý, nâng niu một báu vật vô cùng quan trọng...

"Đây là..."

Nhan Đình cầm lấy chiếc tù và bằng đồng cổ mà Huyết Ưng vừa đào được, chiếc tù và chạm khắc tinh xảo, hoa văn rất khác mang nét cổ xưa. Tuy được tìm thấy trong lòng đất, thế nhưng không bám một hạt bụi nào, cát xung quanh cũng lấp lánh như bụi kim loại. Tuy nhỏ nhưng rất nặng, Huyết Ưng Sát vẫn không rời mắt khỏi Nhan Đình, đôi mắt to tròn kiên định thôi thúc. Cô vô thức đưa tù và lên thổi, âm vang cực trầm rung động cả bầu trời. Những đám mây xoáy mạnh, tản ra thành sương mù, chúng rơi nhanh xuống đất. Gió thổi từ bốn phía, bụi bay mù mịt, Huyết Ưng Sát vỗ cánh bay lượn trên bầu trời, không ngừng rống kêu như sấm, vang rền và kéo dài. Nhan Đình không thể mở mắt ra được nữa, mặt đất dưới chân cô cũng rung chuyển,

như báo hiệu cho một sự xuất hiện!

Trước hiện tượng kỳ lạ, cô vẫn cố giữ bình tĩnh, không thối nũa. Lấy tay che chắn bụi mù, âm thanh trầm không lẫn tạp âm vừa dứt, gió cũng ngừng thổi, bầu trời cũng thôi âm u. Sương mù cũng mau chóng tan đi...

Nhan Đình từ từ mờ mắt ra, lo lắng nhìn ngôi mộ mình vừa chôn cất, nửa kinh ngạc nửa nhẹ nhõm thở phào. Mộ vẫn còn nguyên vẹn, ngay cả cành hoa lê vẫn còn đó, đây chính là điều bất thường!

Nhưng cô không thể nghĩ xa hơn...

"Quác...quác"

"Grừ..Grừ"

"..."

Hàng ngàn tiếng kêu đan xen vào nhau, ồn ào và ầm ĩ. Nhan Đình bấy giờ mới để ý đến xung quanh...

"Cái...gì...vậy..."

Bao bọc xung quanh cô là hàng ngàn sinh vật với gần một trăm loài khác nhau, chúng không biết từ đâu chui ra. Có thể kể đến như hổ, voi, kền kền, tê giác, hươu sao, còn có cả sói xám,...chúng không ngừng kêu và hướng mắt về phía cô. Chúng đứng im và chỉ đứng ở đó. Ánh mắt thân thiện nhìn người vừa thổi chiếc tù và cô, một cảm xúc không nói nên lời, bất ngờ, mừng rỡ. Chúng đứng thành vòng tròn, không phải để bao vây mà là để bảo vệ cô. Chúng không xem cô như đồ ăn, nói cách khác, chúng xem cô là chủ nhân, là chúa tể của chúng!

Cảnh vật bàng hoàng, người cũng bàng hoàng. Một cô gái đứng vững giữa rừng thú hoang dã, bên cạnh là một Huyết Ưng Sát tinh nguyện phục tùng. Điều này khiến Phạm Mạc Sát từ phía xa đã vô cùng kinh ngạc, lần đầu tiên anh không tin vào những gì mình thấy...

Ánh sáng từ đâu ra?

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Thứ không thuộc về tộc roy jr

Từ trong đất, bay lên lơ lửng những đốm sáng trắng. Huyết Ưng Sát cúi đầu trước Nhan Đình, bày thú xung quanh cũng hạ thấp đầu. Chúng không kêu nữa. Không gian lại rơi vào yên lặng...Nhan Đình cảm thấy nhất cử nhất động của cô đều lọt vào tầm ngắm của chúng, và bản thân cô không khác gì Phạm Mạc Sát khi đứng trước các thần dân của mình. Quyền lực và cao quý!

Cô cầm chiếc tù và lên và thổi tiếp, cả bày thú và Huyết Ưng Sát đều đồng loạt hướng ứng. Bầu trời không kéo mây đen như lần thổi trước đó nữa, ngược lại càng trong xanh. Huyết Ưng Sát dập chân, tỏ vẻ thích thú, bày thú cũng thế.

Tất cả sự việc đều lọt vào mắt Phạm Mạc Sát, anh nương theo con lối nhỏ mà mình tạo ra bay đến chỗ Nhan Đình. Nhưng đầy hoài nghi: "Chẳng lẽ Huyết Ưng Sát cảm nhận được gen của rồng Oka trên người Nhan Đình? Nhưng tại sao lại đưa cô ấy đến vùng cấm địa ghê tởm này chứ?"

- Phạm!

Trông thấy anh, Nhan Đình liền vẫy tay, vẻ mặt vô cùng hào hứng. Nụ cười như xoá tan mọi phiền muộn, cứ thế lay động tâm trí anh...

"Grừ...Grừ..."

Thế nhưng đàn thú lại không được thân thiện cho lắm, chúng bước tới gần cô, tạo thành vòng liên kết chặt chẽ. Đàn voi liên tục dập chân, những con hổ hung hãn cẩn trọng đánh giá Phạm Mạc Sát từ xa, điều hầu và kền kền bao vây xung quanh anh, những loài thú khác đều tỏ ra hung hăng...

Chúng cho rằng anh là người xấu muốn làm hại Nhan Đình - Vị vua trong mắt chúng - thế nên mới có biểu hiện như vậy. Duy chỉ có Huyết Ưng Sát là tỏ ra bình thản, nó vỗ cánh, kêu từng tiếng thật vang xa, như muốn nhắc nhở với đàn thú xung quanh: Anh không có ý xấu.

- Nhan Đình, qua đây! - Phạm Mạc Sát dễ dàng đáp xuống đất, dang rộng hai tay, cô hiểu ý, lập tức chạy đến sà vào lòng anh. Anh hài lòng ôm lấy cô, thầm nghĩ rồi mỉm cười: "Ngao lắm!"

- Phạm, nhìn này!

Cô đưa chiếc tù và lên trước mặt anh, tròn mắt hỏi:

- Đây là cái gì vậy?

Phạm Mạc Sát neho mảy nhìn vật thể trên tay cô, cẩn thận xem xét. Đôi đồng tử chợt căng ra khi nhìn dòng chữ nhỏ được khắc trên đó, rồi nhanh chóng thu lại ánh mắt.

- Ở đâu em có?

- Là Huyết Ứng Sát đào lên! Ở đây...

Cô cảm thấy giọng nói của anh không dịu dàng như thường ngày nữa, nên rút rề chỉ xuống gò đất cao mình đang đứng, chỉ vào cái lỗ nhỏ mà Huyết Ứng vừa đào được. Trong lòng đột nhiên có dự cảm không hay, cô sợ mình đã làm điều gì đó sai trái...

Không để ý đến vẻ mặt bối rối của cô gái, Phạm Mạc Sát vẫn lạnh lùng nói:

- Quăng nó đi!

- Ồ, nhưng...

- Tôi bảo em quăng đi! Từ khi nào em biết cãi lời tôi rồi hả? - Anh lớn tiếng quát.

Cô giật mình, có chút hoảng sợ. Anh chưa từng có thái độ đó với cô bao giờ cả...

Lòng Phạm Mạc Sát bỗng nhiên thất lại, dâng lên cảm giác áy náy, anh hối hận vì đã lớn tiếng với Nhan Đình.

"Phạm Mạc Sát, mảy vừa nói cái gì vậy?"

Nhan Đình lưỡng lự nhìn chiếc tù và trên tay mình, rồi lại nhìn anh đắn đo. Cô buồn bã đặt chiếc tù và vào lại cái hố cũ, đôi mắt cũng đổi màu nhạt đi...

"Đừng...đừng!"

Mây đen lại ùn ùn kéo đến, gió thổi còn mạnh hơn lúc nãy, bụi bay mù mịt che khuất tầm nhìn. Khoảng cách giữa Phạm Mạc Sát và Nhan Đình gần như thể cũng không thể thấy rõ đối phương.

Phạm Mạc Sát giữ chặt lấy Nhan Đình, có nói gì thì cô cũng không nghe thấy. Vì bây giờ ngoài tiếng sấm của trời, chấn động của đất, tiếng rống hãi hùng của Huyết Ứng Sát, còn có tiếng kêu nỉm của vạn vật sinh linh!

"Không ngờ lại uy lực tới như vậy! Cỗ tộc đó lợi hại như vậy sao? Huyết Ứng Sát đào nó cho Nhan Đình, chẳng lẽ..." - Phạm Mạc Sát vừa nhận ra có gì đó không đúng, chợt trong đầu loé lên một ý định. Anh lay người Nhan Đình, biết hiện tại không thể nói gì, anh đành phải dùng ngón tay viết chữ lên tay cô, và mong rằng cô sẽ hiểu ý định của mình.

Cô ngược mặt nhìn anh, khó khăn mở mắt nhưng lập tức nhắm lại vì quá bụi. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô thấy đôi mắt anh loé lên tia ám áp, xuyên qua lớp bụi mù.

"Phạm không thấy đau mắt sao?" - cô ngây thơ nghĩ.

Phạm Mạc Sát có hơi thất vọng khi Nhan Đình không hiểu ý của mình, cũng dễ hiểu vì cô suy nghĩ rất đơn giản, trước giờ vẫn sống vô âu vô lo, chỉ có những chuyện rành rành trước mắt hay bản thân cô muốn mình phải thấu hiểu thì mới làm cô bận tâm...

Anh dùng chân mò tìm cái hố nhỏ, sau đó cúi người làm cô cũng cúi theo. Anh cầm tay cô chạm vào chiếc tù và, đúng như dự đoán, gió đã bớt dữ dội hơn. Nhan Đình cũng cảm nhận được, thế nên cô nhắc chiếc tù và lên thổi một lần nữa. Thoáng chốc! Trời quang mây tạnh!

- Nếu nó đã chọn em, thì cứ giữ nó bên mình vậy... - Phạm Mạc Sát thở dài xoa đầu cô, vốn anh cũng đâu có muốn cô mang theo thứ không thuộc về tộc Roy Jr này...

- Phạm, anh cầm nó thử xem!

- Không thể cầm được! Nếu không phải chủ nhân của nó thì người khác chỉ cần chạm một phát sẽ bị bóng nặng, còn nếu là những kẻ có dã tâm thì sẽ bị thổi rữa một phần cơ thể.

- Nguy hiểm như vậy sao? - Cô khó tin nhìn chiếc tù và, rồi vội vã giấu nó sau lưng - Anh đừng chạm vào...

Phạm Mạc Sát mỉm cười xoa đầu Nhan Đình: "Về thôi!"

Anh đưa Nhan Đình trở về, trước khi đi anh dặn dò Huyết Ứng Sát điều gì đó, nó tỏ vẻ không muốn. Nhưng cuối cùng cũng phải thuận theo chủ nhân...

Nắm mộ mà Nhan Đình vừa đắp, phút chốc bị Huyết Ứng quật lên, giẫm nát! Tan thành tro bụi!

- Còn tiếp -

P.T.N.T

Bạn đang đọc truyện *Đầy Dọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cổ tộc bước ra từ quỷ giới

Phạm Mạc Sát đưa Nhan Đình trở về lâu đài Roy Jr. Đúng lúc Lăng vừa đưa công chúa Dawson đến. Trời cũng chập tối. Đàn quạ đen bay lượn trên nóc nhà, chúng cất tiếng kêu nghe như la hét, tiếng lá rơi xào xạc cọ sát lên nền đá cẩm thạch, tòa lâu đài nguy nga trở nên huyền ảo và bí ẩn hơn, khi chút ánh sáng yếu ớt của mặt trời sau những ngọn đồi thấp còn len lỏi vào cánh cửa gỗ quyền lực. Từ phía xa, cô công chúa còn phải thốt lên kinh ngạc vì so với Cung Điện Dawson, tòa lâu đài này thực sự là một kiệt tác kiến trúc.

- Thủ lĩnh!

Lăng bước xuống xe, cúi đầu chào, đưa mắt lờm công chúa Dawson không chịu hành lễ. Cô gái giật mình, sợ hãi cúi đầu, miệng lắp bắp:

- Thủ, thủ lĩnh.

Phạm Mạc Sát ngồi trong xe, nhìn sang bên cạnh thấy Nhan Đình đã ngủ say, anh thở dài: "Được rồi, Nhan Đình đi cả buổi chiều cũng đã mệt, cứ để sáng mai cho cô ấy gặp cũng không muộn. Lăng, đưa cô gái bên cạnh cậu vào phòng khách đợi tôi."

- Vâng!

Nói rồi anh lái xe vào gara, Lăng cũng theo sau chứ không dám vào trước. Chứng kiến kẻ đã hành hạ mình lại có một bộ mặt kính trọng với vị thủ lĩnh kia. Công chúa Dawson dõi mắt nhìn theo, trong lòng bắt đầu hoang mang: "Rốt cuộc người đó quyền uy đến mức nào? Lại khiến cho tên ác nhân như Lăng phải cúi đầu tôn kính như thế..."

Khi Phạm Mạc Sát đưa Nhan Đình vào phòng ngủ, cô mơ màng nhưng vẫn ôm khư khư chiếc tù và vào lòng, như thể sợ bị anh lấy mất, hoặc là anh bị bóng. Anh nhẹ nhàng vén chăn cho cô rồi trở xuống phòng khách.

Cô công chúa Dawson chỉ biết cúi đầu, đến thờ cũng không dám thờ. Cú sốc từ hôm trước còn chưa nguôi ngoai, hôm nay lại bị Lăng đưa đến đây, trong đầu cô lúc này là hàng trăm viễn cảnh còn đáng sợ hơn khi biết mình sắp phải đối mặt với vị thủ lĩnh tối cao của đế chế Royar Rob.

- Phạm đại nhân, cô ta tên là Liz Dawson! Vị công chúa được thương yêu hết mực của quốc vương Dawson.

Lời nói đầy ý mỉa mai của Lăng như xát muối vào vết thương chưa lành của cô gái. Phạm Mạc Sát cũng không để ý, anh nói thẳng vào vấn đề chính:

- Cô biết bao nhiêu về tộc trưởng tộc Ma Jr? Nếu thành thật, tôi sẽ cho cô địa vị.

Liz Dawson ngẩng mặt lên nhìn anh, ngờ ngác. Đôi đồng tử chỉ duy nhất một màu đen không pha, hẹp dài và sâu thẳm, bên trong không chút gợn sóng, vốn đã vô tình lại giống như bức tượng sống đẹp đẽ, trước vẻ đẹp ấy, tâm hồn thiếu nữ tuổi xuân thì bỗng rạo rực: "Hóa ra anh ta trẻ như vậy, lúc nãy ở ngoài xe mình không thấy rõ, so với Lăng thì thật ưu tú hơn. Nếu như...có được anh ta...thì mình có thể trả thù tên Lăng kia rồi sao?"

- Bảo bối, em bị cảm sao? Nói gì đi chứ? - Lăng thúc giục.

Luồng suy nghĩ bị giọng nói của anh đập tan, cô lúc này mới bình tĩnh trở lại...

- ...Vương quốc Dawson trước kia thuộc tộc Ma Jr, và vị tộc trưởng cuối cùng của tộc lúc bấy giờ là Lãm Tri, ông ta có quan hệ mật thiết với mười ba người thuộc một cổ tộc bước ra từ Quỷ giới, cha tôi không chấp nhận việc tộc Ma Jr hợp tác với ngoại tộc, thế nên mới tách ra thành một vương quốc nhỏ...

- Cổ tộc bước ra từ Quỷ giới, có phải tên Kalaymar Jr không? - Phạm Mạc Sát lắc lắc ly rượu trên tay, hiếu kỳ hỏi.

- O, sao ngài...

- ...Nói tiếp đi! - Anh bảo.

Cô gật đầu:

- Nghe nói họ muốn hồi sinh một linh thú đã bị tuyệt chủng cách đây mấy trăm năm. Mục đích cuối cùng là hồi sinh tộc Kalaymar Jr nhằm lật đổ bộ tộc đang thống trị thế giới hiện tại: Roy Jr!

- Vậy cô có biết hồi sinh linh thú bằng cách nào không?

Liz Dawson suy nghĩ một hồi rồi trả lời:

- Tôi không biết, cha tôi cũng vậy...nhưng...ở Đọa Thành! Ở đó có một phiến đá, cách để hồi sinh linh thú được khắc trên đó!

"!?"

Phạm Mạc Sát liếc nhìn Lăng, anh gật đầu. Lăng tỏ ra hiểu ý liền đi ra ngoài, từ phòng khách vẫn thấy được bóng lưng của anh khuất sau đài phun nước lớn hướng ra cổng, ngọn nước mạnh mẽ đủ để che chở cho thân ảnh cao lớn. Lăng mắt hút, không thấy trở lại.

Anh đi đến nơi biến cuộc đời Phạm Mạc Sát tối tăm như Địa ngục - Đọa Thành.

Công chúa Dawson chớp chớp mắt, tự hỏi anh biến mất từ lúc nào...

Phạm Mạc Sát liếc nhìn thuộc hạ rời đi, im lặng rồi trầm giọng nói tiếp:

- Lâm Tri thật sự có bảy đứa con?

- Không, nếu tính hết là tám người! Bảy người mà mọi người biết đều là kết quả của việc ông ta ngoại tình. Người còn lại, cũng là đứa con đầu tiên, chỉ mới ở trong bụng mẹ vài tháng tuổi đã bị ông ta rạch bụng mẹ bắt ra! Người đó là đứa con chính thức của ông ta và vợ mình, Nhan Tiêu Dao, nhưng có vẻ không được ông ta yêu quý lắm... - Cô nói sau khi nhắm lại từng người.

"Nhan Tiêu Dao..."

Phạm Mạc Sát nắm chặt ly rượu trên tay, rượu trong ly có một sự rung động nhẹ khó phát hiện. Anh căm ghét người phụ nữ này, căm ghét luôn cả tên của bà ta. Cũng vì sự có mặt của bà ta mà mẹ anh phải gánh chịu tất cả mọi đau khổ mà đáng lẽ ra bà ta mới là người phải gánh chịu. Và kẻ đã bắt mẹ anh phải gánh chịu thay cho người đàn bà đó lại chính là người cha anh tôn thờ bằng cả trái tim và khối óc này. Chỉ một giây phút ngắn ngủi đấy thôi, ông ấy đã trở nên bạc nhược, ông ấy đem tất cả sự tin tưởng và kính trọng của anh găm nát hết. Cha anh - Phạm Kỳ Chính - kẻ tàn nhẫn, tồi tệ...và cũng đáng hận nhất!

"Kể từ giây phút ông chọn Nhan Tiêu Dao, thì lúc đó ông không còn là cha của tôi nữa!"

Trong mắt Phạm Mạc Sát lóe lên tia thù hận mãnh liệt, đôi đồng tử màu đen nhuộm màu đỏ thẫm, nhưng chỉ lưu lại vài giây rồi trở về nguyên trạng. Anh đã thề độc trước linh cữu mẹ mình: Dành chút sự tôn trọng nhỏ nhoi còn sót lại cho người đàn ông đã sinh ra anh một tang lễ long trọng không người thân không nước mắt...

Liz Dawson im lặng không nói nữa, vì vị tộc trưởng dường như đang có một sự xúc động, anh lặng đi và đó là dấu hiệu để cô không nói nữa. Mãi một lúc sau, anh mới có thể cất lời, giọng nói khàn đục tựa như đang dồn nén một thứ cảm xúc thầm kín:

- Hôm nay tới đây là được rồi, quân gia sẽ đưa cô lên phòng riêng. Tốt nhất cô nên biết an phận, nếu cô có thái độ không tốt với Nhan Đình thì đừng có trách tôi cho cô biết thế nào là Từ ngục!

Cô nghe thế thì cười khò, nghiêng rằng, cảm thấy thắc mắc nhưng không dám nhiều lời, đành giữ kín sự nghi vấn và dòng suy nghĩ kia vào trong lòng...

"Nhan Đình? Cô ta vốn chỉ là một đứa trẻ hoang do cha mình và tộc trưởng Masa nhặt về khoảng mấy năm trước, sau đó còn bị đem đi bán đấu giá. Một kẻ bần hàn như cô ta thì sao có thể sống tốt hơn mình chứ? Lại được Phạm Mạc Sát yêu thương tới như vậy...Ha, xem ra hiện tại chỉ có thể xem sắc mặt của cô ta mà sống thôi. Đúng thật là nhục nhã!"

Trước ánh mắt kiên định của Phạm Mạc Sát, cô cúi đầu:

- Vâng, tôi hiểu...

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nụ hôn đầu

Đêm đó Phạm Mạc Sát có đến phòng Nhan Đình. Nhưng chỉ được một lúc rồi rời khỏi, anh đến chỉ để lại một mẩu giấy nhỏ trên bàn, với vài dòng ngắn ngủi, nhấn rằng có một cô gái vừa dọn tới đây với tư cách là bạn của cô, cô ấy tên là Liz Dawson, và anh mong cô có thể thích ứng với cô gái đó...

Sáng hôm sau, Nhan Đình vừa tỉnh giấc đã thấy mẩu giấy lạ lẫm đặt trước mặt. Mơ hồ mở ra xem, cô phút chốc tỉnh ngủ rồi nhảy cẫng lên vì sung sướng. Cô vui vì biết mình sắp có một người bạn thứ ba ngoài Lăng và mới đây là Huyết Ưng Sát, đó là một cô công chúa vừa trạc tuổi cô. Sự háo hức xen lẫn sự nôn nóng được gặp mặt khiến cô bỏ cả ăn sáng, ngồi bệt xuống sàn, lục tung chiếc rương chứa quà tặng mà bấy lâu nay cô cất giữ rất kỹ, tìm kiếm một món quà đặc biệt để tặng cho người bạn mới đến.

- Cái này...không được, cái này...không được, cái này...cũng không được!

Phạm Mạc Sát đi ngang qua phòng Nhan Đình, nghe thế liền nhẹ nhàng mở cửa, đập vào mắt là hình ảnh cô gái đang loay hoay bên chiếc rương cướp biển đính đá quý lấp lánh. Lục lọi từng món đồ với dáng vẻ gấp gáp. Có vẻ như cô không để ý có người ở sau lưng nên vẫn tiếp tục công việc của mình. Phạm Mạc Sát chậm rãi cúi người, thì thầm vào tai cô:

- Nhan Đình, em đang làm gì vậy?

- A!

Cô giật mình quay đầu lại, cuống quýt nói: "Tôi tìm quà gặp mặt cho Liz..."

- Quà sao? Vậy sao em không tặng cho tôi? Trước giờ em chưa từng tặng cho tôi một món quà nào cả!

Nhan Đình nghe anh hỏi, xấu hổ cúi đầu, ngại ngùng nói bằng giọng nhỏ xú:

- Tôi...không có tiền...

- Không có tiền sao? Tôi cho em tiền. - Nói rồi lấy trong túi áo ra một túi bạc nặng trĩu - Đây, cầm lấy! Đi mua một món quà, chỉ cần là do em tặng, tôi đều thích. Em thường hay tính giúp tôi sổ sách có đúng không? Vậy số tiền này là thù lao mà em đáng có được, tôi sẽ không vui nếu em không nhận nó đây.

Nhan Đình chớp mắt nhìn anh, cũng ngoan ngoãn đưa hai tay ra đón nhận túi bạc đó. Cô xoay người lại, cẩn thận đặt túi bạc vào trong rương, nâng niu nó như lọ thủy tinh, chỉ cần mạnh tay một chút thôi sẽ vụn vỡ. Điều bộ không khác gì một đứa trẻ vậy! Phạm Mạc Sát vốn dĩ chỉ muốn trêu chọc cô, nhưng càng trêu chọc lại càng thấy thú vị, cô hành xử rất đáng yêu, khiến anh cảm thấy trái tim mình cứ như thế rung động một cách khê khàng...mà cũng rất dai dẳng...

Phạm Mạc Sát đưa tay vuốt nhẹ lên tóc cô, dịu dàng nói:

- Quà tặng không nhất thiết phải mua bằng tiền mặt mới có giá trị, em cũng có thể tặng những thứ khác có ý nghĩa hơn...Chẳng hạn như những thứ mà em tự tay làm ra. Đối với những người bạn thật sự tốt với em, thì hãy tặng cho họ những thứ quan trọng, còn nếu chưa biết gì về họ, thì hãy trao cho họ những thứ giản đơn...

Nhan Đình đối với lời khuyên của anh rất để ý. Cô vừa suy nghĩ vừa sắp xếp đồ đạc lại vào rương, tất cả đều là những món quà lưu niệm xinh xắn mà anh và Lăng tặng cho cô trong suốt những năm qua, còn có cả chiếc tù và mà Huyết Ưng Sát đào lên cho cô ở vùng đất xa lạ. Cô biết mình rất quý chúng, bởi vì đó là tất cả những gì cô có. Có lẽ cái cảm giác được quen biết một người bạn đồng giới đầu tiên đã cuốn cô vào sự thích thú và hân hoan, để cô quên mất việc mình chưa gặp người ta, chưa hiểu được tính cách, chưa biết được người ta có tốt với mình không. Trong một lúc nông nổi, cô tự cho rằng mình ở vị trí thấp kém hơn, thậm chí còn cảm thấy biết ơn khi có người chịu kết bạn với mình. Và sự tự ti này Phạm Mạc Sát rất không thích!

Anh vẫn không ngừng mân mê tóc cô, mắt nhìn mái tóc mềm mại mà ngỡ như vô định, trong đáy mắt chứa đầy tâm trạng, trong lòng anh đang có một sự mâu thuẫn nghiêm trọng, nhưng không biết vì cái gì lại mâu thuẫn đến thế...

- Nhan Đình, tôi có thể hôn em không?

Anh hỏi cô, sau đó lại cảm thấy hối hận vì lời mình vừa nói. Cô nhìn anh, ngơ ngác: "Phạm, hôn...là cái gì vậy?"

Phạm Mạc Sát nghe thế thì thờ dãi, nửa thất vọng nửa nhẹ nhõm. Anh đáp:

- Muốn biết sao? Hôn là...một hành động mà người ta dùng đôi môi của mình chạm vào một vật hoặc một người nào đó để bày tỏ tình cảm...em có thể hiểu đơn giản là vậy. Bỏ đi, câu hỏi vừa rồi của tôi...em hãy xem như chưa từng nghe thấy.

Anh quay người định bỏ đi, thì bị một lực nhỏ kéo lại. Cùng với đó là giọng nói dịu dàng nhưng nghiêm túc của Nhan Đình:

- Có thể...

Phạm Mạc Sát sững sờ đứng ngây ngốc, không tin vào tai mình, trong lòng bỗng chốc cảm thấy ấm áp lạ thường. Đối diện với Nhan Đình, thoạt đầu có chút ngượng ngùng, anh đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt tuyệt đẹp, đầu ngón tay thon dài khẽ chạm vào đôi môi mềm mại, hồ hững đùa cợt với mong ước riêng tư. Bấy lâu nay anh vẫn trốn tránh cô, vì anh sợ phải chạm vật bởi những cảm xúc khác nhau khi đối mặt, không biết từ lúc nào tình cảm của anh dành cho cô đã không còn đơn thuần chỉ là thương hại hay là đồng cảm. Thứ tình cảm đó đã đi quá xa, quá xa so với tầm kiểm soát của anh. Và anh cũng không đủ can đảm để tìm hiểu nó!

Phạm Mạc Sát tiến sát lại gần cô, thấp giọng:

- Em sẽ không hối hận chứ?

Cô gái khẽ lắc đầu, sự ngây thơ thuần khiết in hằn trên đôi mắt như làn nước xuân thu trong vắt, không chút gợn sóng.

Cái hôn đầu tiên đến với hai người một cách tự nhiên, chậm chậm và vừa phải. Chẳng có dồn dập cũng chẳng có mạnh mẽ - cái hôn của sự nâng niu và trân trọng đối phương, pha chút yêu thương lẫn rụt rè. Một khoảnh khắc va chạm mềm mại, cả hai cảm nhận được sự hoà quyện giữa muôn vàn tâm tư, cảm giác lâng lâng cùng những tiếng thở nhẹ nhàng cuốn tròn mọi cảm xúc vụn vè của thuở đầu.

Nhan Đình vẫn mở mắt nhìn khuôn mặt của Phạm Mạc Sát đang ở thật gần, khuôn mặt mà mỗi khi cô sợ hãi hay gặp hiểm nguy cũng đều xuất hiện kịp thời để đưa cô thoát khỏi những điều tồi tệ nhất. Bằng một cách nào đó, ở ngoài kia các thị tộc tranh giành ảnh hưởng lẫn nhau, sự khốc liệt của vị trí tộc trưởng và con dao hai lưỡi của nó mà anh phải trải qua từng ngày, từng giờ. Thì những tháng ngày cô ở tòa lâu đài này hoàn toàn tách ra khỏi thực tại, bình yên và chẳng hề sóng gió. Đó không phải là do anh sao? Anh luôn tạo cho cô cảm giác an toàn, cho cô cuộc sống bình thường như bao con người khác...

Có những tin tức mà cô nghe đến chán chường! Bởi một số bộ phận ngoại tộc không ủng hộ để chế Royar Rob cổ tình thù dệt để rắp tâm hạ bệ vị thủ lĩnh trẻ tuổi. Chúng bêu rủa tộc trưởng tộc Roy Jr là tên máu lạnh ngang tàng giết người không ghém tay, một tên cạy thế hiệp người quá đáng, hay một kẻ mưu mô và đầy dã tâm, bắt tài vô dụng...

Đối với những tin đồn không hay này, Nhan Đình không hề tin dù chỉ một chút, hơn ai hết, cô hiểu Phạm Mạc Sát là người như thế nào, có năng lực ra sao. Anh cũng chỉ là một người bình thường, cũng có cảm xúc, cũng am hiểu muôn vàn tình cảm phức tạp của loài người, cũng có suy nghĩ, có tâm tư riêng biệt không một ai hiểu nổi.

Và ngay lúc này...

Anh đang bày tỏ tình cảm với cô, bằng cái cách mà người ta vẫn thường làm..

Nụ hôn kia chưa kịp chìm sâu đã chấm dứt trong luyến tiếc...

Sau giây phút mê mẩn ngủi, Phạm Mạc Sát tì vào trán của Nhan Đình, yêu thương cọ cọ với chiếc mũi cao thẳng, đôi mắt hẹp dài phủ một tầng sương mỏng, mơ màng hé mở nhìn người con gái trong vòng tay, tiếng thở dập dềnh cùng biểu cảm gương mặt cho thấy anh đang rất hạnh phúc.

- Học...Phạm..

- Đừng nói nữa...

Dường như lý trí đã nhường chỗ cho cảm tính, anh lại tiếp tục hôn, chấp nhận buông thả bản thân vào cơn khao khát cháy bỏng. Anh hôn nhanh hơn, mạnh hơn, khiến Nhan Đình phải cau mày vì khó thở.

- Ừm...anh...thả...

Cả hai ngã xuống giường, Phạm Mạc Sát vẫn giữ chặt đầu của Nhan Đình, tay cố định sau gáy, cái khoái cảm mà nụ hôn này mang lại đã lấn át mọi thứ, anh không nghe thấy gì cả.

Nhan Đình ý thức được nguy hiểm đang rình rập, cô ra sức giãy giụa, nhưng càng giãy giụa thì anh lại càng thô bạo hơn. Cơ thể sẵn chắc nóng rực giữa tiết trời ẩm ướt, hơi thở nóng bỏng nhanh chóng bao phủ khắp căn phòng rộng lớn, anh trượt dần xuống hôn lên vùng da thịt trắng nõn nơi bả vai, rồi lần vào hõm cổ sâu hun hút, bàn tay thô ráp vuốt ve cơ thể nuột nà đang run rẩy, hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại..

- Phạm! Không được...anh đang làm gì vậy...tôi...không..

Nhan Đình sợ hãi hét lên, cô không hiểu Phạm Mạc Sát đang làm gì với mình và thực sự thấy lạ lẫm, càng không lường được điều anh sắp làm nếu cô không kịp thời lên tiếng.

Anh bùng tỉnh, ngay lập tức thả cô ra, ánh mắt sững sờ nhìn Nhan Đình với tâm trạng khó hiểu, chính anh cũng đang ngỡ ngàng về chuyện mình đã làm..

"Mình vậy mà...mất kiểm soát sao?" - Phạm Mạc Sát khó tin chống tay xuống giường, thờ ra mạnh mẽ. Bản thân anh đã cố gắng kiềm chế rất lâu rồi, nhưng chỉ một phút tùy hứng thôi, suýt chút nữa đã tước đi sự trong trắng của Nhan Đình - một cô gái ngây thơ và chưa bao giờ tiếp cận với những chuyện nam nữ.

Anh ân hận chính lại chiếc váy trắng xốc xếch nhăn nhúm, cơ thể nhạy cảm vẫn run lên khi anh vừa chạm vào, sau một phen tự trấn an, cô mới vui bốt nỗi lo sợ, mới thôi không run nữa. Bờ môi đỏ hồng khép hờ, đôi mắt xám rung rung. Nhan Đình tự tay lau nước mắt, khẽ lắc đầu tỏ vẻ không sao...

Phạm Mạc Sát cúi người ôm cô vào lòng, liên tục vỗ về: "Xin lỗi...xin lỗi..."

- Còn tiếp -

Chương 20: Đồ kỵ

Hoa viên...

Liz Dawson ngồi trên xích đu, căng thẳng liếc nhìn xung quanh. Ẩn nấp trong những góc tối đều là tay chân của Lăng và Phạm Mạc Sát, với hàng chục con mắt đều dõi theo nhất cử nhất động của cô. Rất dễ đoán nguyên do, vì họ cho rằng cô sẽ không an phận mà giờ trò với Nhan Đình.

Cảm thấy nhân cách của bản thân mình đang bị khinh thường, cô bề ngoài thì khuất phục, nhưng thực chất bên trong là ai oán. Vì có gì chỉ trong một đêm mà mất tất cả danh vọng và địa vị? Vì có gì lại phải sống theo sự sắp đặt của người khác? Để làm vui lòng một cô gái từng mang danh nô lệ?

"Nếu khởi đầu cô ta là một đứa trẻ hoang bị bỏ rơi, sau này có thể sống trong vòng tay yêu thương của thủ lĩnh tộc Roy Jr... Vậy mình có khởi đầu là một công chúa, chắc chắn phải có kết cục tốt hơn cô ta chứ? Không được, mình không thể sống như thế được! Phạm Mạc Sát đối với cô ta chỉ là hứng thú nhất thời thôi, bằng mọi giá phải khiến anh ta yêu mình!"

Trong lúc đang nghĩ đến một dự định táo bạo, có khả năng thay đổi số phận của mình. Liz Dawson bất ngờ bị bóng dáng ai đó che khuất tầm nhìn, một màu trắng xóa, và giọng nói dịu dàng mang âm hưởng vùng đất Roy Jr kéo về thực tại.

- Chào cô, tôi là Nhan Đình. Rất vui khi được gặp cô, từ giờ trở đi chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau...

Liz Dawson theo phản xạ ngẩng đầu lên, vẻ đẹp trước mắt khiến cô vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị. Nếu không phải biết Nhan Đình từ trước, có lẽ cô cũng không thể tin đây chính là "nghiệt chủng" mà xưa kia vua cha đã từng khinh miệt. Trong ấn tượng của cô, rất lâu về trước Nhan Đình chỉ là một cô bé ngốc nghếch, bần thiêu, cư xử như người câm, suốt ngày chỉ biết im lặng, cũng không bao giờ khóc thật lớn trước bàn dân thiên hạ. Đôi mắt kỳ lạ biết đổi màu theo lời sư hành khất luôn mang lại tai ương và cũng là thứ duy nhất cứu sống sinh mệnh nhỏ nhoi đó, nếu không có đôi mắt này, thì hiện tại sẽ không có một Nhan Đình thứ hai, vì cơ thể cô sớm muộn gì cũng bị chà đạp hoặc làm mồi cho bầy thú kiêu trong cung điện, khá khảm hơn thì sẽ được tặng cho những tên chuyên xua nịnh quốc vương, cùng lắm thì làm vợ lẽ hay công cụ để thỏa mãn dục vọng...

Nhưng không ngờ cô gái tầm thường ấy lại mang gen của rồng Oka, một bước bị đem ra bán đấu giá, muốn trèo bước được Phạm Mạc Sát mua về chăm sóc cho đến ngày hôm nay. Chỉ trong chớp mắt thôi, từ một "đồ vật" bỏ đi lại trở thành một báu vật vô giá, từ một báu vật vô giá lại hóa thành bản hàn, phải dưới cơ một "thứ đồ vật" đội lốt báu vật. Tạo hóa thật trêu ngươi...

Đáp lại lời chào hỏi từ tế của Nhan Đình, Liz Dawson cũng gật đầu đứng lên, chìa tay ra, thần thái toát lên cốt cách của tầng lớp quý tộc:

- Chào cô. Liz Dawson là tên của tôi.

Nhan Đình mỉm cười đưa tay ra bắt, không hề tỏ ra rụt rè như thường ngày. Lúc này trong phòng ngủ Phạm Mạc Sát đã chỉ dạy cô rất nhiều, anh không ngại khuyến khích và động viên cô. Dù thoát đầu cô có chút hồi hộp và lo sợ, nhưng sau đó thì không còn nữa rồi. Cô vui vẻ nói:

- Hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, Phạm đã cho phép tôi rồi, tôi đưa cô ra ngoài chơi nhé!

- Ừm...

"Phạm..." - Thân mật như vậy sao? Ngay cả Lăng mang danh là thân tín cũng không dám gọi như thế, cùng lắm cũng là "Phạm đại nhân", rốt cuộc cô ta đã dùng cách gì? Có thể khiến Phạm Mạc Sát si mê đến vậy? - Liz Dawson băn khoăn.

Nhan Đình đưa người bạn mới quen của mình bằng qua hoa viên rộng lớn đầy màu sắc, vừa đi vừa tận hưởng hương thơm ưa thích của hoa cỏ, hoàn toàn giành thế tự chủ. Khiến Phạm Mạc Sát âm thầm dõi theo ở tầng cao phải mỉm cười hài lòng...

Đang đi đến gara, một luồng suy nghĩ liên chạy qua đầu, Liz Dawson bất ngờ nắm lấy tay Nhan Đình, hoài nghi hỏi:

- Nhan Đình, cô còn nhớ tôi chứ?

Cô gái chớp chớp mắt, lắc đầu:

- Chúng ta không phải mới gặp lần đầu sao?

Liz nghe thế thì ngọn lửa trong lòng như được dập tắt, thở phào nhẹ nhõm, do biết tính Nhan Đình khá khờ khạo nên tạm thời tin tưởng cô. Liên nở một nụ cười gượng gạo:

- Đúng! Chúng ta chỉ mới gặp lần đầu, tôi chỉ đùa thôi.

Nhan Đình cảm thấy trò đùa này không thể khiến mình vui được. Nhưng cũng phải cười trừ lấy lệ, trong đầu bỗng xuất hiện một suy nghĩ: "Cô ấy không phải là người có khiếu hài hước như Lăng..."

Thực chất, Liz Dawson đang hoảng sợ tột độ, vì lúc nhỏ cũng có một thời từng hành hạ Nhan Đình không tiếc tay, sợ cô vẫn còn ghi hận, sợ cô sẽ vì có đó mà trả thù mình. Bởi, một người đã từng bị vũ nhục đến thân tàn ma dại thì cho dù có đủ lòng vị tha cũng không thể tha thứ được, và một người không có bất cứ quyền lực hay địa vị nào trong tay thì không thể cứ đứng đưng mà không đề phòng bất trắc. Dù có phòng bị thế nào, suy cho cùng người hoàn toàn nằm ở thế bị động...cũng chỉ có thể là Liz Dawson!

Chiếc xe sang trọng nhẹ nhàng lăn bánh, nhanh chóng rời khỏi khuôn viên của tòa lâu đài. Đây không phải là lần đầu tiên Nhan Đình cảm vô lăng, khi rảnh rỗi Phạm Mạc Sát nếu không dạy cô học thì cũng dạy cô những kỹ năng cần thiết, lái xe cũng không ngoại lệ, nhưng sự thật thì đây là lần đầu tiên cô tự thân lái xe ra đường lớn, trước đó chỉ là lái xe vòng vòng xung quanh tòa lâu đài, không có nhiều chướng ngại. Tuy nhiên, cô không hề lo sợ vì điều này, bởi lẽ, lãnh địa của thủ lĩnh tộc Roy Jr có diện tích rất lớn, gần bằng phân nửa diện tích một khu đô thị, ngay cả cô sống ở đó hơn năm năm rông cũng chưa chắc biết hết mọi ngõ ngách, nhất là khu nhà thờ phía sau lâu đài, vùng đất mà ngoài tộc trưởng ra không ai được phép bén mảng, nó được ngăn cách bởi hàng thông già cao chót vót - Nơi Phạm Mạc Sát thỉnh thoảng lui tới và cố định ở đó cho đến khi chuông nhà thờ rung vào sáng sớm hôm sau ngày 23 tháng 5...

Có lẽ việc để Nhan Đình tự mình lái xe, chở thêm Liz Dawson ra đường lớn mà không có ai đi theo giám sát thì quả thật rất nguy hiểm. Nhưng ở đâu đó, vẫn luôn có một người âm thầm dõi theo cô, vẫn sẵn sàng xuất hiện khi nghe cô gọi tên, đặt an nguy của cô lên trên hết, người đó mãi mãi sẽ không làm cô tổn thương, sẽ không để ai được phép động vào cô, và người đó đã tự dạn lòng: dù có chuyện gì xảy ra, vẫn luôn như thế...

Liz Dawson trầm mặt nhìn ra cửa kính, nơi đây quả thật rất phồn hoa, những lớp ngói thì nhau vươn lên bầu trời cao rộng, ánh sáng len lỏi khắp cung đường, thấp lên một màu ảo diệu, nên thơ...Theo cô được biết, các bộ tộc, bao gồm cả Roy Jr, tuy tài lực không thiếu, nhưng rất ít khi áp dụng những sản phẩm do con người tạo ra, họ chỉ đón nhận những thứ cần thiết, ví dụ như xe hơi, đèn điện, thuốc men,...vì họ cần chúng để thay thế cho xe ngựa, nên, và tăng cường được liệu cho y học. Thỉnh thoảng, ở tộc Roy Jr, người ta vẫn thấy các thân dân dùng bản năng của mình để bay trên không trung bằng cách tạo những con lốc nhỏ, hoặc cười trên lưng các tiểu linh thú thuộc dòng dõi Bạch Ưng lành tính. Hay những dấu chân linh dương loang lổ in hằn trên đất Faranova, những chiếc váy màu lạnh hằng ngày cất xé mặt biển tộc Hoàng Thị, và những con hổ cô độc trên lãnh thổ Masa,...

Theo phân loại, bất cứ loài linh thú nào có bộ lông bằng kim loại và màu sắc không phải màu mây thì đều có gốc gác vô cùng cao quý, chỉ có tộc trưởng và những người nằm trong bang quyền lực mới có thể sở hữu được chúng.

Mãi mê nghĩ ngợi, chớp mắt quang cảnh ngoài kia đã thay đổi, hàng cây xanh và những ngôi nhà cũng thôi không dịch chuyển, chiếc xe dừng. Nhan Đình bước xuống xe, Liz Dawson cũng bước xuống. Ngược mặt nhìn hàng hiệu lấp lánh ánh điện và sang trọng...

Đây là một cửa hiệu trang sức sầm uất, nằm giữa trung tâm thành phố, giáp với vùng biên giới ngăn cách giữa tộc Roy Jr và thế giới loài người, thế nên nơi đây rất hiện đại, người người qua lại vô cùng đông đúc và tấp nập. Sở dĩ Nhan Đình chọn nơi này là vì Phạm Mạc Sát rất ít khi đưa cô ra ngoài, có đi cũng là đi mua những thứ có giá trị cao, ngoài cửa hiệu này ra, nhà hát và khu vui chơi chính là nơi mà cô thường được anh đưa đến nhất, và nếu không có Phạm Mạc Sát đi theo thì cô chỉ có thể tới một trong ba nơi này thôi...ngoài ra những nơi khác, thực sự lạ lẫm...

Nhan Đình thích đồ trang sức vì độ đẹp và độ tinh xảo, vậy nên cô quyết định dẫn Liz Dawson tới đây, vì cô tin rằng người bạn mới của mình cũng có sở thích tương tự.

Cả ngày hôm đó hai cô gái có phần hơi xa cách, Liz Dawson luôn tránh né những câu nói của Nhan Đình, đôi lúc có tỏ ra thân thiết để đề phòng tai mắt của Lăng, nhưng sự phòng bị và xen chút đố kỵ trong lòng không thể che giấu được qua ánh mắt và nụ cười nhạt nhẽo...

"Thủ lĩnh, cô ta không có ý tốt với Nhan tiểu thư, tôi dám chắc là vậy! Trên tay tôi là sợi dây chuyền mà tiểu thư vừa tặng cho cô ta, nhân lúc không có ai chú ý liền quăng vào bát của tôi." - Gã ăn xin thông qua phương thức liên lạc truyền thống bằng cách dùng ngón trỏ chạm vào vùng da nổi sau đuôi chân mày, âm thầm báo cáo với Phạm Mạc Sát, người này thực chất là một thuộc hạ trung thành giả dạng, nhìn thấy thái độ của cô công chúa cũng không hề thuận mắt.

Trong phòng làm việc, Phạm Mạc Sát vừa giải quyết đồng văn kiện dày cộm trên bàn vừa nhếch môi cười lạnh: "Ồ, vậy sao? Cô ta quả thật là người tay nhanh hơn não nhỉ? Người tiếp tục quan sát, chú ý an nguy của tiểu thư, còn nữa...sợi dây chuyền đó...nhớ mang về đây!"

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Đánh đổi vì tự do

Lâu đài Roy Jr...

Phạm Mạc Sát tựa lưng vào ghế, ánh mắt dịu dàng đầy ý cười, pha chút cưng chiều nhìn cô gái đang giấu sau lưng thứ gì đó còn to hơn cả cơ thể cô, sự rụt rè và ngại ngùng thể hiện rõ trên gương mặt khả ái.

- Em đây là ý gì?

Nhan Đình nhắc bông con rồng Oka nhồi bông lên trước mặt Phạm Mạc Sát, chậm rãi bước tới, miệng lắp bắp:

- Tặng, tặng cho anh...

Một sự chờ đợi ngọt ngào - Anh nghĩ, môi mỉm cười mãi nguyên, thoải mái chống cằm ngắm nghía món quà đặc biệt trên tay cô. Một con rồng nhồi bông màu hồng nhạt, có vảy rất nhỏ như vảy cá, được làm bằng hạt kim tuyến lấp lánh, hai chiếc sừng nhọn hoắt như linh dương, đôi cánh rộng dài, có nếp gấp như cánh quạt giấy, và đặc biệt là một chiếc đuôi đặc trưng của loài rồng Oka: phần sau đuôi rực cháy một ngọn lửa không bao giờ tắt trừ phi lia đò, ngọn lửa sẽ có cùng màu với màu mắt, khi ý chí tăng cao thì lửa sẽ càng lớn, có thể phóng ra tia lửa điện đủ để làm tan chảy vạn vật. "Không biết là ai đã làm ra cái này, so với hình ảnh trong sách cũng không khác nhau là mấy!" - Anh thầm khen, rồi gặng hỏi một lần nữa:

- Có thật không? Em thật sự tặng tôi?

Cô gái gật đầu lia lịa:

- Ừm, rất dễ thương có đúng không?

Đôi đồng tử đen tuyền khẽ chuyển hướng, thu trọn nhân ảnh nhỏ bé vào tầm mắt, vẫn một cái nhìn âm áp không hề thay đổi, anh nói:

- Đúng, rất dễ thương...tôi rất thích!

Nhận được câu trả lời chân thành từ anh, Nhan Đình cảm thấy thật hạnh phúc, đây là món quà đầu tiên mà cô tặng anh trong suốt năm năm qua, tuy nó không quá xa xỉ nhưng cô đã khá vất vả để có được nó, bởi lẽ...con rồng này là giải thưởng mà cô đạt được khi đến khu vui chơi, thậm chí số tiền bỏ ra còn nhiều hơn giá trị thực của nó. Cô biết chứ, vì mãi chơi mà quên mất, vậy nên lúc trở về tặng anh đã tỏ ra khá nhút nhát. Cô sợ, sợ anh mắng...

Phạm Mạc Sát đưa tay đón nhận món quà tầm cỡ, nhân lúc Nhan Đình không có phòng bị, anh dùng lực kéo cả cô gái vào lòng, một tay ôm cơ thể mềm mại còn một tay ôm con rồng nhồi bông ngộ nghĩnh. Anh hôn nhẹ lên tóc cô:

- Là em mua nó sao? Bao nhiêu thế? Tại sao lại không mua hai con?

- Không phải mua, lúc cùng Liz Dawson đến khu vui chơi, tôi thấy nó đẹp quá cho nên đã chơi trò bắn súng để thắng được nó, nhưng mà...chơi hết tiền rồi...

Phạm Mạc Sát nghe thế liền cau mày:

- Nói vậy là em phải chơi rất nhiều lần mới thắng được nó có đúng không? Không phải chứ? Trước giờ em bắn súng rất giỏi mà, sao lại thua nhiều lần thế cơ chứ?

Cô ầm ức nói:

- Tôi cũng không biết nữa, hình như hần ta gian lận không cho tôi thắng...Phạm, đạn bắn ra có đi đường cong không?

Anh không nhìn được phải bật cười:

- Không bao giờ! Rõ ràng em bị tên chủ cửa hàng đó lừa rồi, em biết rõ là hần ta bất chính, vậy sao còn tiếp tục chơi?

Cô tựa hần vào lòng anh, giọng nhỏ xiu và vô cùng ngây thơ:

- Vì con rồng...

- Em cũng có thể mua mà.

- Nhưng hần ta không chịu bán! Bao nhiêu tiền cũng không bán, nên tôi...

- Em làm sao?

- Tôi bắn hần ta!

"!?"

Phạm Mạc Sát kinh ngạc nhìn cô, dù có chết anh cũng không thể ngờ rằng cô lại làm một hành động giống như "'giết người cướp của'" như vậy. Suy cho cùng cũng là tên bán hàng đó sai, nhưng hành động của cô quả thực có hơi quá đáng rồi, cho dù là đạn giả nhưng ít nhiều cũng gây thương tích chứ. Anh trầm mặt, nghiêm giọng hỏi:

- Hần ta có bị thương không?

Nhận thấy giọng anh không được vui, Nhan Đình bỗng chốc thấy hoảng sợ, cô ngước lên nhìn về mặt thâm trầm, rồi nhanh chóng rục vào trong lòng anh, vỗ vỗ bờ ngực vững chắc như thể để cho anh bớt giận mà không trách phạt cô, từ từ thuật lại mọi chuyện:

- Có...một chút, hấn ngã xuống, mọi người lại xem rất đông, hấn ôm bụng ngồi dậy rồi quát lớn: "Mọi người, cô gái này thật không biết tốt xấu, bắn trượt rồi bực tức bắn luôn cả tôi!"

- Rồi em trả lời như thế nào?

- Tôi chỉ vào tấm bia cạnh hấn ta, rồi trả lời: "Xin lỗi, tôi không cố ý, tại sao đạn cứ đi đường cong nhỉ?".

- Sau đó?

- Sau đó, mọi người thay nhau bắn thử, và ai cũng kết luận rằng viên đạn đã đi cong. Vậy nên tất cả đều quay sang mắng hấn làm ăn bất lương, hấn vì xấu hổ quá nên lấy con rồng này tặng cho tôi, số tiền đặt cược thì tôi cho hấn, xem như bồi thường thương tích...Phạm, xin lỗi, tôi sai rồi...

Phạm Mạc Sát ngơ ngác nhìn cô, không ngờ lại có thể chuyển ngược tình thế chỉ bằng một câu nói! Anh nghĩ rồi vòng tay ôm chặt hơn, con giận bỗng chốc biến tan đâu mất, mỉm cười đáp bằng giọng vui tươi hấn lên:

- Cô gái của tôi không sai, em làm rất đúng, tôi trách lầm em rồi...

"Anh ấy không giận nữa sao? Tốt quá!" - Cô thầm nghĩ, rồi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng vẫn còn một chuyện phiền muộn trong lòng, cô để anh ôm một lúc rồi thở thê nói:

- Phạm, tôi nghĩ mình không thể làm bạn với Liz Dawson...

- Tại sao vậy? - Ánh mắt đen láy dấy lên tia hài lòng và tràn ngập ý cười.

- Cô ấy...không tốt...

- Ồ! Như thế nào là không tốt?

Nhan Đình đưa tay sờ sờ con rồng Oka mềm mại kề bên, giọng buồn bã:

- Cô ấy lén quăng sợi dây chuyền mà tôi tặng rồi giả vờ nói là rơi mất, nếu cô ấy nói là cho người ăn xin thì tôi sẽ không thất vọng như thế. Với cả...ánh mắt của cô ấy khi nhìn tôi rất kỳ lạ, lúc tôi đưa cho cô ấy cốc cà phê, cô ấy lại giả vờ làm rơi nó để làm bẩn váy của tôi, anh biết không? Tôi đã thấy cô ấy cười rất...tôi cũng không biết nên dùng từ gì nữa...Phạm, tôi không muốn có bạn mới!

Phạm Mạc Sát từ lâu đã biết tất cả mọi chuyện xảy ra giữa cô và Liz Dawson, nên anh không cảm thấy bất ngờ, chỉ vỗ vai an ủi rồi ôn tồn nói:

- Được rồi, là tôi không tốt, tôi không nên ép em phải làm bạn với cô ta. Vốn dĩ tôi chỉ muốn thử thách em, tôi sợ sau này nếu không có tôi thì em sẽ bị người ta lừa gạt hay ức hiếp, tôi biết cô ta không tốt, vì vậy tôi muốn em tự mình nhận ra bộ mặt thật của cô ta xem thế nào...Bây giờ thì tốt rồi, nhưng Nhan Đình, hiện tại cô ta đang nắm giữ một số chuyện rất quan trọng. Đợi vài ngày nữa Lăng trở về, tôi sẽ bảo Lăng đưa cô ta ra khỏi tòa lâu đài này. Có được không? Trong những ngày này em hãy thử đối phó với cô ta, cũng như trả đũa lại những điều cô ta đã làm với em. Nếu em làm tốt tôi sẽ dẫn em đi thăm Huyết Ưng Sát!

Nghe đến ba từ "Huyết Ưng Sát", Nhan Đình hai mắt sáng rỡ:

- Anh nói đấy nhé, vậy thì sợi dây chuyền đó cho anh!

- Dây chuyền? Dây chuyền nào?

Cô bụm miệng cười khúc khích, ánh mắt tinh nghịch nhìn anh:

- Sợi dây chuyền mà Liz Dawson quăng vào bát của A Húc!

"!?"

Lần này Phạm Mạc Sát dường như không còn tin vào tai mình nữa. Vốn dĩ bảo thuộc hạ là A Húc cải trang thành ăn xin để theo dõi Nhan Đình và Liz Dawson, vậy mà cô vẫn nhận ra! Hơn nữa cô và A Húc gặp nhau cũng không quá mười lần, làm sao có thể nhìn nhận rõ ràng như thế được? Anh nhắm mắt mỉm cười, nụ cười bất lực của kẻ thua cuộc, có vẻ như cô đã đi trước anh một bước rồi!

Nhan Đình lại chìa mười ngón tay ra nói tiếp với giọng điệu thích thú:

- Còn có A Bân giả làm người bán kem, Lục Sa giả làm chú hề Joker, La Bân giả làm phụ nữ làm việc trong cửa hàng nội y, còn có...

Không để cô gái nói hết, anh đã nhẹ nhàng trao cho cô một cái hôn má thật tình cảm, rồi ti trán vào nhau, âu yếm khen:

- Em giỏi quá! Tôi đánh giá thấp em rồi! Biết phải thưởng gì cho em đây?

- Thương sao...nghe nói em bé rất dễ thương. Trước giờ tôi chưa từng thấy em bé, em bé có dễ thương giống như con rồng này không?
- Làm sao mà giống được, trẻ con giống như con người, sao có thể giống với rồng được? Hơn nữa trẻ con dễ thương hơn rồng rất nhiều.
- Thật sao? Phạm, tôi cũng muốn có em bé!

"...""

Phạm Mạc Sát thực sự á khẩu trước câu nói ngây thơ đến vô cùng của Nhan Đình, anh bất lực nhìn cô, chỉ ước có thể quay trở lại thời điểm lúc mới đưa cô về đây, mặc cho cô có khóc lóc cầu xin như thế nào cũng phải cho đi đến trường học! Suy cho cùng cũng do anh quá dung túng, chỉ cần một giọt nước mắt thôi đã vội bỏ qua cả lập trường, bỏ qua quy tắc của bản thân chỉ để khiến cô gái nhỏ này cảm thấy vui vẻ. Đã có lúc anh nghĩ chẳng còn biện pháp nào khác ngoài việc mua thật nhiều sách giáo khoa rồi nhốt cô trong phòng, đợi khi nào đọc hết một quyển mới cho ăn cơm. Nhưng chung quy thì vẫn không nỡ.

- Em thật sự muốn có em bé? Đã từng có ai nói với em cách tạo ra em bé chưa? - Phạm Mạc Sát nâng chiếc cằm thon gọn lên, hẹp mắt ngắm nhìn, môi nở một nụ cười mê hoặc.

Nhan Đình thẳng thẳng lắc đầu:

- Vẫn chưa, nhưng phải tạo ra sao? Tôi cứ nghĩ là phải mua...

Nghe đến đây, cảm giác như có một tác động lực không nhỏ xuất phát từ thương cảm bóp chặt trái tim anh, một tràng đau nhói. Phải chăng cô nghĩ đến hoàn cảnh của chính mình hơn năm năm trước? Bị rao bán như đồ vật? Và từ lúc nào lại suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực đó. Chẳng lẽ đây là lời cảnh tỉnh, một lời nhắc nhở âm thầm dành cho anh? Rằng Nhan Đình đã lớn rồi, cũng đã có suy nghĩ riêng, và chắc chắn sẽ không còn là cô bé phụ thuộc của ngày trước?

"Minh phải nên vui hay nên buồn đây?" - Trong anh đang có một sự mâu thuẫn không phải cũng thấu. Hai chiều hướng quá khác biệt! Một là cô có thể tự mình đối mặt với những biến cố dữ dội của cuộc đời, đến lúc đó sẽ không còn muốn dựa dẫm vào anh nữa. Hai là cô sẽ tiếp xúc với nhiều người, và cũng sẽ bắt đầu học được những thứ tình cảm rắc rối của con người, một tâm hồn dù có trong sáng đến mức nào cũng phải có ngày không còn sáng trong. Và anh không có bất cứ quyền nào chống lại quy luật của tự nhiên chỉ để thỏa mãn sự ích kỷ của bản thân mình! Anh muốn chăm sóc cô như một đứa trẻ, nhưng lại không chịu được nỗi day dứt...

Anh cảm thấy hạnh phúc khi được chứng kiến cô lớn lên, từng ngày từng ngày một hoàn thiện bản thân. Song lại có một nỗi sợ thầm kín. Anh sợ cô gần gũi với những người đàn ông khác, sợ cô dành những cử chỉ thân mật cho họ. Có lẽ từ khi trải qua cảm giác hôn một người, trái tim anh đã xuất hiện sự chiếm hữu mãnh liệt. Một là tôn trọng, một là không tôn trọng. Để cô làm những điều cô muốn, rồi khỏi anh nếu cô thấy cần thiết, hoặc là giam cầm cô bên mình sao cho đúng nghĩa một "nô lệ" do chính tay anh bỏ tiền mua được.

Càng ngày anh càng không thể hiểu nổi thứ cảm xúc đặc biệt mà bản thân dành cho Nhan Đình là gì, là tình cảm giữa anh trai với em gái? Là bạn bè? Là tri kỷ? Tất cả đều có thể, nhưng tuyệt đối không thể là tình yêu!

Anh cau mày trầm tư, thả cô ra, chậm rãi đứng dậy và đi đến bàn làm việc. Lấy ra trong két một xấp giấy, rồi lạnh lùng xé chúng ra hàng trăm mảnh trước mặt Nhan Đình. Anh nói bằng giọng khàn đặc:

- Đây là giấy tờ chứng minh em là của tôi, thời hạn là mãi mãi trừ phi tôi chết! Nhưng giờ nó đã không còn hiệu lực. Nhan Đình, em tự do rồi...từ nay hãy sống như một người bình thường. Nếu có ai nói em là nô lệ của tôi, thì cứ đánh thẳng vào mặt họ. Và hãy kiên quyết nói với họ rằng: Em là nữ chủ nhân của lâu đài Roy Jr! Em có thể ra vào tùy thích, tôi sẽ không quản thúc em như trước nữa.

Nhan Đình mở to đôi đồng tử màu xanh nhạt, từng mảnh giấy vụn trôi đi trong đôi mắt tựa nước cuốn lặng lẽ. Giọt sương nặng hạt trên hàng cỏ đen láy, thấm ướt hai vai sao của trung tâm vũ trụ. Cô ngơ ngác nhìn anh, cảm xúc không nói nên lời, từng câu nói tưởng chừng đơn giản nhưng khắc tạc xương tủy. Cô khóc, bàn tay ấm áp ấy vẫn tìm đến gương mặt cô, anh hiểu chứ. Anh hiểu cái cảm giác được tự do là như thế nào, nhưng chưa bao giờ được trải nghiệm nó. bấy lâu nay cô sống rất tốt, rất tốt, nhưng dù có được anh đối xử như một người thân đi chăng nữa, thì cũng không thể không để ý đến thân phận của mình. Một thân phận nô lệ đương nhiên có những hạn chế và giới hạn của nó. Cũng như cô luôn phải nhìn anh bằng sự kính trọng, biết ơn, hoặc có khi là sợ hãi, anh không ép buộc cô, nhưng quy củ ép buộc cô, mà quy củ cũng không phải do anh đặt ra. Mà là lẽ tự nhiên, ngay cả anh cũng phải tuân theo.

Vì có gì cô luôn sống trong vỏ bọc tự ti? Chẳng phải là vì cái thân phận này hay sao? Vậy thì chính tay anh sẽ xé rách nó! Đồng nghĩa với việc phải đánh đổi...cô có thể vì người khác mà ra đi mãi mãi, rồi khỏi thế giới của riêng anh!

Giây phút đó, anh ấy đã cho tôi tự do. Cũng chính giây phút đó, tôi biết mình không thể thoát khỏi anh bởi loại xiềng xích mà anh vô tình mang cho tôi nữa rồi...

- Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Người Butanvojkar

Đọa Thành...

Một thành trì kiên cố được dựng lên bằng đá tảng, cửa thành cao lớn và đồ sộ khép chặt lại và bám đầy rong rêu. Sương mù dày đặc mang theo hơi mầu tanh xác thịt tựa như địa ngục, khói bốc lên từ lửa than lạnh lẽo. Dù là ban ngày, nơi đây vẫn nhuộm mầu âm u. Đàn kèn kèn vỗ cánh đặng sau lớp sương mù vô định, tiếng gió rít theo kẽ nứt tường thành, bào mòn gạch đá, và cùng những tạp âm của thiên nhiên bí hiểm đã tạo nên một bản giao hưởng trường kỳ, u uất...

Lăng bước tới, vô tình giẫm phải một thứ gì đó khá cứng cáp. Anh nhìn xuống với vẻ mặt không chút biểu cảm, dưới chân là tấm bảng gỗ đề hai chữ "Đọa Thành" không còn nguyên vẹn, mà vỡ vụn ra, khô khốc. Vài vệt máu cô đọng vương trên từng điểm xơ xác của mảnh gỗ móp méo.

"Phạm đại nhân, là ngài sao?" - Lăng mỉm cười chưa xót nói.

Anh đưa hai tay kéo mạnh cánh cửa to gấp mấy lần cơ thể, ngay tức khắc đàn doi từ bên trong nội thành ủa ra như vũ bão, hàng trăm đôi cách mỏng tựa như dao găm, không ngừng cắt xé lớp sương mù lẫn bầu trời xám xịt. Với vị trí của một con người nhỏ bé, Lăng vội đưa tay che chắn, cứ ngỡ bầu trời chỉ có thể mà nát vụn như tro tàn.

Vừa bước qua khỏi cổng thành, cả thế giới gần như thay đổi một trời một vực! Ngoại thành đã không thấy nổi một mầu sắc của sự sống, thì nội thành lại càng thêm tang thương. Những chiếc lộ gốm vừa bằng một nắm tay nằm lẫn lóc giữa đồng xương cốt mầu trắng đục, đầu được bịt kín bởi nút gỗ đỏ. Con đường đá rộng thênh thang nối dài từ cổng thành vào tòa lâu đài theo lối kiến trúc cổ điển đậm chất hoang dã. Giàn hoa tigon được cố định ở hai bên đường, những cánh hoa héo úa rũ rượi, len lỏi vào những quả đầu lâu treo lủng lẳng cùng giàn, chúng va vào nhau y hệt chuông gió, làn gió ẩm ướt luồn vào từng nơi rỗng tuếch, rít lên âm thanh rùng rợn khê vực dậy những sợi lông tơ sau ót, chạm vào sâu thẳm nỗi sợ hãi và kéo căng dây thần kinh như dây đàn.

Lăng bỏ qua những tạp âm gây ám ảnh đó, từ từ xâm nhập vào vùng cấm địa. Không cần phải bỏ công tìm kiếm phiến đá như lời Liz Dawson nói, nó nằm ngay trước mặt khi anh mở cửa ra vào chính thức. Phiến đá âm tường nằm ngay trên lò sưởi, bề mặt nhẵn nhụi khắc đầy những ký tự kỳ quái ẩn sau lớp bụi bám dày đặc.

"Cổ Ngữ? Không phải đã bị thất truyền từ lâu rồi sao? Nếu vậy thì ai mới có thể đọc được đây?" - Lăng đưa tay lau bớt đám bụi bặm cùng tờ nhện trắng xóa, sắc mặt có phần hoang mang.

"Vụt"

Bỗng có một thứ gì đó bay ngang qua mặt anh với tốc độ khó lường. Để lại một đường thẳng túa máu trên phần da mỏng manh, mảnh kim loại sáng lên một tia rồi ghim thẳng vào phiến đá. Dường như có một nhân ảnh nào khác đang hiện hữu ngay phía sau lưng, Lăng đứng hình vài giây, trợn mắt vì kinh ngạc khi cảm nhận được giọt máu nóng ran lăn trên má, anh cau mày quay đầu lại, quát lớn:

- Ai?

Lâu đài Roy Jr...

Sau khi tự tay phá hủy kế ước, Phạm Mạc Sát những tưởng cuộc sống trong tòa lâu đài này sẽ thay đổi, nhất là về thái độ của Nhan Đình, anh nghĩ cô sẽ có thể thoát lên chút gì đó khí chất của một nữ chủ nhân quyền lực. Nhưng không, cô vẫn vậy. Chỉ là không còn sự tự ti trong ánh mắt như trước nữa, ngược lại có một chút tươi vui và hạnh phúc. Trong khoảnh khắc cô nộ nư cười đầu tiên khi bản thân đã thoát khỏi cái bóng đáng nộ lệ, thì anh có thể chắc chắn rằng đây là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời của người tộc trưởng Roy Jr đời thứ 23.

Đã khá lâu khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, Nhan Đình mang theo chiếc tù và rồi chạy đi tìm Huyết Ứng Sát chơi mải vẫn chưa về. Phạm Mạc Sát cũng không quá lo lắng, vì dù sao nơi đó cũng là vùng cấm địa, và lại ở đó còn có Huyết Ứng Sát, lần trước linh thú tỏ ra rất thân thiện với Nhan Đình. Thân là chủ nhân của nó, anh hiểu nó hơn ai hết, nó sẽ không bao giờ làm tổn thương người nó yêu quý trừ phi bị phản bội bằng thủ đoạn tàn độc, lòng vị tha là thứ không bao giờ tồn tại trong nhận thức của Huyết Ứng, đó vừa là điểm yếu vừa là điểm mạnh mẽ nhất của một loài linh thú đại diện cho cốt cách chết chóc. Huyết Ứng sẽ không thể bị chi phối bởi tình cảm, trong cái nhìn máu me của nó, chỉ có hai loại người: Dịch - Ta.

Nếu là kẻ địch thì nhất định phải tiêu diệt. Còn nếu không phải thì phải bảo vệ. Và tất nhiên, ranh giới này mỏng manh như ranh giới của sự sống và cái chết, cũng giống như một mẫu kế ước trước khi xé và sau khi bị xé rách toàn bộ.

Nhưng cái nhìn của Huyết Ứng Sát dành cho Nhan Đình có phần tôn trọng hơn. Ngoài chủ nhân là anh ra thì không một ai có thể đến gần nó một khoảng bằng một cú vỗ cánh chứ huống chi là cười trên lưng. Điều này khiến anh phải suy nghĩ rất nhiều, và cuối cùng cũng kết luận rằng: Tất cả là do Huyết Ứng có thể cảm nhận được gen rồng Oka và dòng máu đang chảy trong người Nhan Đình là dòng máu lai quý hiếm. Chỉ là đến nay vẫn chưa tìm ra xuất thân của cô, nhất là chủng tộc! Con người không thể chịu được nguồn gen mạnh mẽ có thể nổ tung thân xác ra trăm mảnh như gen rồng, vậy nên Nhan Đình nhất định là người thuộc một bộ tộc nào đó mang dòng máu người Butanvojkar! Mà tộc Roy Jr cũng là một trong số đó!

Nhưng những nỗ lực phân tích của các chuyên gia vẫn không tài nào cho ra được kết quả thỏa đáng, vì gen rồng Oka, máu Oka, tất cả đều đã hòa quyện vào người Nhan Đình thành một thể gắn kết không thể tách rời. Có thể nói, cô chẳng thuộc về bất cứ tộc nào trong vũ trụ này cả!

Còn về việc tại sao Huyết Ưng Sát lại tỏ ra phục tùng rồng Oka, kéo theo việc phục tùng Nhan Đình. Chỉ có một lời giải đáp duy nhất.

Căn cứ vào lịch sử hình thành người Butanvojkar, theo ghi nhận của các linh hồn Butan, có ba bộ tộc quyền lực và cao quý nhất cùng nhau thống trị một nửa thế giới. Và "Người anh cả" - Tộc Kalaymar Jr xếp trên tộc Roy Jr và Ma Jr một bậc không thể san lấp. Do đắc tội với đấng tối cao, Phong Đạo được phái xuống cùng Quái thú Thekla đẩy tộc Kalaymar Jr đến bờ vực diệt vong. Một sứ mệnh cao cả và nghiệt ngã được vạch ra - Đưa tộc Kalaymar Jr thoát khỏi sự trừng phạt của Chúa trời. Đưa con không được công nhận của dòng họ Khắc Tư, cũng là vị tộc trưởng cuối cùng của tộc, phải đảm nhận toàn bộ trọng trách nặng nề ấy, và vượt qua những định kiến, ngài đã làm được nhiều hơn thế...Bất kể là ngoại tộc hay nội tộc, ai cũng phải dành một sự kính trọng tuyệt đối cho vị tộc trưởng vĩ đại này. Tầm ảnh hưởng của ngài lan rộng khắp mọi miền có dấu chân người Butanvojkar.

Khi còn là một cậu thiếu niên, ngài chẳng may lạc vào lãnh thổ Roy Jr, một mình lang thang trong rừng sâu không thấy lối ra, đói, khát, tất cả đều đe dọa đến mạng sống của một quý tộc chưa thức tỉnh. Những tưởng phải kết thúc cuộc đời tại một nơi không phải quê hương, đó là một bi kịch đáng xấu hổ! May mắn thay, ngài lại tìm thấy nguồn sống, dòng suối trong lành kịp thời làm dịu mát vùng cổ họng khô héo, lễ chín mọng vừa đủ lấp tạm dạ dày, ngài nằm xuống nghỉ ngơi, không lâu sau thì phát hiện một con chim non đang nằm thoi thóp trên thảm cỏ xanh mướt, và ngài đã cứu sống nó, bất kể lớp lông tơ như gai nhọn, vẫn cẩn thận đặt nó trở lại vào tổ.

Và con chim non đó...chính là Huyết Ưng Sát của ngày hôm nay!

Quá trình sinh trưởng của Huyết Ưng kéo dài hơn trăm năm, sinh nở một lần duy nhất trong đời. Thường chỉ đẻ bốn trứng, bốn quả trứng này sẽ lần lượt lớn lên và phụng sự các tộc trưởng mới của tộc Roy Jr, khoảng cách nở ra giữa bốn quả trứng này khá lâu, khi ba quả còn lại còn chưa nở thì Huyết Ưng đời đầu đã biết bay, phải tốn thêm một khoảng thời gian nữa mới có thể tiếp nhận chủ nhân. Huyết Ưng Sát là quả trứng cuối cùng. Khi người anh thứ ba của nó chết theo tộc trưởng đời thứ 22, thì khi đó chính là lúc nó bay đi phụng sự Phạm Mạc Sát. Huyết Ưng không có tuổi thọ nhất định, khi chủ nhân chết thì nó cũng sẽ tự gieo mình trong biển lửa để tỏ lòng trung thành.

Xét theo lẽ thường thì địa vị của linh thú sẽ tương đương với địa vị của các tộc. Rồng Oka thuộc tộc Kalaymar Jr, do đó có quyền năng nhất. Các linh thú khác bắt buộc phải cúi đầu trước rồng Oka. Đẳng này Huyết Ưng Sát lại mang ơn ngài Khắc Tư, thế nên trong tư tưởng của nó sẽ càng kính trọng bộ tộc này hơn bất kỳ người tiền nhiệm nào.

Từ đó Phạm Mạc Sát đã có thể suy ra thái độ của nó với Nhan Đình!

Là tôn - quý - kính!

Vài phút suy nghĩ, anh an tâm gạt chuyện đó sang một bên, tiếp tục công việc như mọi khi. Nhưng được một lúc lại bị gián đoạn bởi tiếng gõ cửa cùng giọng nói của cô gái nào đó:

- Phạm đại nhân, tôi có chuyện muốn nói với ngài...

"Liz Dawson? Quản gia không nói với cô ta rằng khu vực này không phải ai cũng đến được sao?" - Trong lòng dâng lên cảm giác khó chịu, anh tạm thời không muốn nhìn thấy mặt cô ta, vậy nên thẳng thừng đáp:

- Nếu là chuyện quan trọng cứ viết đầy đủ ra giấy rồi đưa cho quản gia, còn nếu không quan trọng thì cô nên dành thời gian đọc hết nội quy của lâu đài này!

- Vậy...tôi...xin lỗi, xin lỗi vì đã làm phiền ngài...

Cô rút tay lại, vẻ mặt không mấy vui vẻ. Chán nản trở về và cần môi nghỉ ngơi: "Phạm Mạc Sát thật khó gần, có lẽ việc cầu xin anh ta cho mình thoát khỏi Lăng là điều không nên nói bây giờ...phải mau chóng tìm cách chiếm được cảm tình của anh ta thôi."

Khi đi ngang qua một ngã rẽ tối tăm cách cầu thang một khoảng khá gần, một cánh tay ai đó đột nhiên nắm lấy cổ tay cô rồi mạnh mẽ lôi vào trong góc tối. Khuôn mặt mà cô căm ghét nhất lại xuất hiện - Lăng.

- Mới đến không bao lâu đã muốn quyến rũ Phạm đại nhân? Hình như cô ảo tưởng về mình hơi quá rồi đấy!

Bị nói trúng đã tâm còn chưa kịp thể hiện ra bên ngoài, Liz Dawson liền giật thót há tay anh ra, sau đó mới nhận thức được hành động mình vừa làm đã khiến anh tức giận đến mức nào, cô bắt đầu run sợ mà quỳ xuống, luôn miệng cầu xin:

- Tôi sai rồi, xin hãy tha cho tôi...tôi thật sự không có ý gì với Phạm đại nhân...xin anh...

Lăng thờ dài nắm lấy mái tóc xoắn màu hạt dẻ, kéo mạnh lên nhằm chiêm ngưỡng khuôn mặt xinh xắn phải nhớ vì đau đớn và đang cộng hưởng với nỗi sợ hãi. Anh cúi người, vẻ mặt vô cùng thản nhiên, nhưng ánh mắt vô cảm tựa người máy như thể đã nhìn thấu tất cả những tâm tư vừa mới chớm nở. Với giọng điệu hoàn toàn khác:

- Chỉ là một cái hất tay thôi mà! Anh không nhớ món như thế đâu, nhưng em nên nhớ...tuyệt đối đừng thể nuôi bất cứ hy vọng hão huyền nào với Phạm đại nhân! Ngài ấy rất không thích loại người đứng núi này trông núi nọ, hiểu chứ? À quên nữa...Nhan Đình là người của ngài ấy, mà đã là người của ngài ấy rồi, thì...

Lăng xốc cổ áo Liz Dawson lên, một tay bóp chặt cằm cô. Nét mặt nghiêm nghị, ánh mắt bỗng chốc vương toả máu, anh lạnh giọng gần từng chữ một:

- Đừng bao giờ có ý định xấu xa gì đối với cô ấy! Không cần đợi Phạm đại nhân ra tay, chính tay anh sẽ nghiền nát em!

Liz Dawson rùng mình khi nghe đến hai chữ ""Nghiền nát"" thốt ra không chút ngập ngừng, linh cảm cho cô thấy anh nói được làm được. Từ khi bắt đầu, con người này không hề thể xem nhẹ, không ai có thể hiểu anh đang nghĩ gì, và cũng không ai phân biệt được cảm xúc thật sự của anh qua nét mặt, giọng nói hay hành động. Một phen thất kinh, ngay cả thờ cô cũng phải dè chừng...

Lặng thà cô ra, chỉnh sửa lại cà vạt rồi đi theo hướng đến phòng làm việc của tộc trưởng. Khi đi được vài bước, sực nhớ ra một chuyện, anh quay đầu lại và dặn dò:

- Tôi nay hầu hạ anh, chắc không nói em cũng hiểu chứ?

Liz Dawson thu người lại ngồi co ro dưới bức phù điêu hoa hướng dương được cố định ở trên tường, nắm chặt gấu váy, cô run rẩy tuân mệnh:

- V..âng...

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Đày Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Những lần chết

*Lưu ý: Chương có yếu tố, tình tiết khá bạo lực.

- Phạm đại nhân. Về chuyện phiên đá...

Lặng gõ cửa phòng, cất tiếng gọi Phạm Mạc Sát. Lập tức nghe thấy hồi âm, giọng nói pha chút buồn bực lẫn nôn nóng thể hiện rõ dù chỉ thốt ra hai chữ:

- Vào đi!

""Xem ra ngài ấy đã chờ lâu lắm rồi...""

Lặng nghĩ rồi mở cửa bước vào phòng, Phạm Mạc Sát vẫn tiếp tục với công việc, chỉ là dáng vẻ có hơi gấp gáp, ngồi bút sột soạt lướt nhanh trên mặt giấy, khác với thường ngày khi mà cả người lẫn vật đều không phát ra một tiếng động nào. Bởi anh thích yên tĩnh, anh cho rằng sự yên lặng đến bất thường luôn gợi lên cảm giác nơm nớp lo sợ một điều kinh hoàng sắp diễn ra. Và khi đó con người ta sẽ dồn hết tâm huyết vào công việc như thể đó là điều cuối cùng mà bản thân họ có thể hoàn thành trước khi lìa đời.

Lặng chậm rãi ngồi xuống ghế, rót một cốc rượu đầy, sau đó moi trong túi áo ra hai gói gia vị ưa thích, đổ hết vào trong. Đợi đến khi chúng hòa tan hoàn toàn thì một hơi uống cạn. Anh ngả lưng tận hưởng hương vị đặc trưng dần lan tỏa trong khoang miệng, thấm nhuần vào đầu lưỡi. Thở ra một hơi sáng khoái rồi nói:

- Xin lỗi ngài, nhưng tôi tới cử rồi.

- Cho cậu ba phút, đợi đến khi tỉnh táo lại thì hãy nói chuyện.

- Vâng, ngài thật rộng lượng...

Phạm Mạc Sát bỏ bút xuống, sắp xếp lại tài liệu như bình thường, thỉnh thoảng liếc nhìn bóng hình vị cố vấn tưởng chừng như tràn đầy sức sống ấy, mà sâu thẳm bên trong thực chất đã hao mòn từ lâu...

Anh cau mày, có chút bồi hồi và buồn bã, trong đầu mường tượng lại những hình ảnh xưa cũ mà không khỏi nuối tiếc...

Không nhớ rõ đã bao năm trôi qua, kể từ khi trải qua biến cố nghiệt ngã, Lặng vẫn như vậy. Vẫn cái dáng vẻ bất cần và bí hiểm, giọng điệu nửa thật nửa đùa đôi lúc khiến người khác khó chịu nhưng cũng không đến nỗi điên loạn. Nhưng bằng cảm nhận của một người bạn thuở nhỏ, chứng kiến từng giai đoạn phát triển và hình thành tính cách của đối phương, Phạm Mạc Sát hiểu rõ Lặng hơn bất kỳ ai. Anh biết người bạn - và cũng là thuộc hạ cùng mình vào sinh ra tử hơn mười năm đã có những thay đổi. Lặng bắt đầu xuất hiện những thói quen kỳ lạ, hay nói bằng cái nhìn khách quan hơn, anh không khác gì một kẻ bệnh hoạn và gần như đi ngược lại với đạo đức, trở thành một người có đầy đủ nhẫn tâm và sống buông thả hơn. Từ việc mượn danh nghĩa đi thanh tẩy nhân loại, anh ra lệnh bắt sống những tên sát nhân, dùng những biện pháp tàn độc khiến họ tự tìm đến cái chết, sau đó cho người pha chế kẹo từ máu của họ để thưởng thức hương vị chết chóc. Sự việc kinh khủng này nhanh chóng lọt đến tai Phạm Mạc Sát, và anh đã kịch liệt phản đối hành vi vô nhân đạo ấy, từ đó không thấy Lặng dùng máu người làm kẹo nữa, nhưng thay vào đó anh lại dùng máu của thú rừng, và thường xuyên mò đến Từ Ngục để lấy máu các phạm nhân. Điều này thì dù có muốn quan cũng không thể quản được!

Ngang tàng là thế, nhưng Lặng vẫn dành cho vị tộc trưởng trẻ một sự kính trọng đặc biệt. Đối với anh, Phạm Mạc Sát là một người anh cả, một người

bạn tâm giao, và cũng là một người thầy!

Xét về tuổi tác, hai người chênh lệch nhau chỉ hai tuổi, hơn nữa gia thế đều thuộc hàng hiển hách. Nếu cha của Phạm Mạc Sát là tộc trưởng tộc Roy Jr đời thứ 22 - Phạm Kỳ Chính, thì cha của Lăng chính là cánh tay đắc lực của ngài - Cố vấn tộc trưởng - Andrew. Tuy không mang tước hiệu dòng tộc, nhưng địa vị của ông luôn ngang hàng với tộc phó và cao hơn hẳn hai vị tộc trưởng Faranova và Rukid đương thời. Ông vốn là một người khá kín tiếng, nhưng luôn được biết đến thông qua mối tình vụng trộm với cô em họ Phạm Nhĩ Thuần của tộc trưởng, cùng những chiến công rạng danh xứ sở Roy Jr.

Khi người đứng đầu, Phạm Kỳ Chính chẳng may qua đời lúc còn quá trẻ, những khó khăn bắt đầu chồng chất, hai tộc phó thời bấy giờ đều âm mưu giết chết Phạm Mạc Sát trước khi thức tỉnh để có thể giành lấy ngôi báu, họ gây ra vô số sức ép đối với cố vấn Dai, nhưng ông vẫn vượt qua tất cả, thà chết để bảo vệ người thừa kế cuối cùng của dòng dõi Phạm gia lưng lấy bao đời. Và lúc ông ngã xuống vì quá bất lực, thì chính lúc đó Phạm Mạc Sát đã kịp thời thức tỉnh!

Năm đó là năm anh vừa tròn mười tuổi - quá sớm đối với những người tiền nhiệm khi họ chỉ thức tỉnh lúc trưởng thành. Bằng hân ý sâu sắc và trong lúc tâm trạng tuyệt vọng đến cùng cực, nguồn sức mạnh trong anh liền bùng nổ theo cấp số nhân! Ung dung chạm ngưỡng tuyệt đối!

Với lần thức tỉnh vô tiền khoáng hậu, anh tự tay đưa hai tên tạo phản đó xuống địa ngục bằng cách không thể tàn khốc hơn. Vạn sự đều trở lại bình thường, rất may, cố vấn Andrew không chết, chỉ là không còn mình mãi như trước nữa... Nhưng đó đơn thuần là những gì ông thể hiện ra bên ngoài, để mọi người và Phạm Mạc Sát thấy. Thực chất, nội tạng bên trong đã giập nát hoàn toàn!

Nguyên vọng chưa hoàn thành, không an tâm nhìn cậu nhóc Phạm Mạc Sát mới lên mười đã phải gánh vác những trọng trách nặng nề. Ông đành lựa chọn quyết định có thể nói là vĩ đại, và cũng có thể gọi là tồi tệ và nhục nhã nhất!

Lập khế ước với linh hồn Butan...

Đồng nghĩa với việc chấp nhận hi sinh đứa con trai vừa mới lọt lòng, để đổi lấy hai năm sự sống!

Cố vấn Andrew cần phải trao lại toàn bộ sứ mệnh phò tá vô cùng quan trọng cho người con trai cả - Lăng, trong vòng hai năm. Số phận đã bắt buộc anh phải trưởng thành trước tuổi, phải suy nghĩ thật chín chắn và không thể bị cảm xúc chi phối. Nói cách khác, anh đã có một tuổi thơ mà đến khi lớn lên chẳng muốn nhìn lại!

Năm ba tuổi, khi người ta được tự do vui chơi, Lăng đã phải học, phải tiếp thu những con số và chữ nghĩa hơn cả mức mà đáng lẽ ra một cậu bé mười tuổi phải tường tận.

Năm bốn tuổi, lại bắt đầu luyện tập theo giáo trình mà cha anh đã đưa ra, dường như cả ngày chỉ quanh quẩn trong phòng, không đi đâu cả.

Năm năm tuổi, anh bước vào nghiên cứu khoa học, chính trị, rồi đến bất cứ môn nào mà một người cố vấn giỏi phải có được. Những ngày tháng dài lang man mà nhạt nhẽo ấy kéo dài đến năm lên tám tuổi... Mọi thứ đều đảo ngược! Người em trai mà anh chỉ nhìn thấy mặt được vốn vẹn bốn lần đã biến mất khỏi thế giới này, và do chính tay cha anh bế đi, trước khi đưa em ra đi mãi mãi, ông ấy, cố vấn Andrew đã nói với anh rằng:

- Em trai con là người có công rất lớn trong việc cứu vớt tộc Roy Jr khỏi tình trạng nội phản... Linh hồn Butan muốn đón em con đi, muốn cùng em con hòa làm một thể... Hãy xem em con là niềm tự hào của gia đình chúng ta, là người hùng nhỏ tuổi nhất của toàn bộ vũ trụ này.

Sau khi ông quay về, trên tay không còn đứa con bé bỏng, thì như trở thành con người khác, thay đổi hoàn toàn thái độ, đặc biệt là với Lăng. Ông trở nên nghiêm khắc hơn, từng giây từng phút đều tỏ ra vô cùng vội vã, ông tăng cường đào tạo và giảng dạy anh, lúc nào cũng hỏi thúc anh phải học nhanh hơn, nhiều hơn, không được phép than vãn. Và dễ dàng phần nộ khi phát hiện anh trốn ở một góc để tranh thủ nghỉ ngơi với cường độ học tập quá sức. Đã có lúc anh nghĩ đầu mình sắp nổ tung ra trong một, hai giây nữa thôi. Vốn dĩ đã quá mệt mỏi với áp lực, nhiều ngày liên tục sống trong tình trạng căng thẳng tột độ. Anh không hiểu sao cha mình lại trân trọng từng giây ngắn ngủi như thế, ông sẽ diễn tiết khi nhận ra mình đã lãng phí một phút chỉ để chớp mắt. Dường như anh không thấy ông ngủ một lần nào trong khoảng thời gian đó, cho đến khi tận mắt nhìn thấy ông chìm vào giấc ngủ ngắn thu ngay khoảnh khắc giao thừa, trong tư thế đang ngồi vắt chéo chân, trên người khoác lên bộ trang phục đặc trưng chỉ dành riêng cho cố vấn tộc trưởng, bên ngực trái lấp lánh huy hiệu lần huân chương, đại diện cho tất cả những chiến công lẫy lừng trong sự nghiệp của vị cố vấn, huyền thoại...

Năm ấy, Lăng vừa tròn mười tuổi, mẹ anh chịu không nổi đã kích mà qua đời...

Anh từng nghĩ có lẽ mình đã được giải thoát rồi, không cần phải chú ý đến ánh mắt của cha, cũng không cần phải suốt ngày vui đầu trong những trang sách vở, và vô số những thứ gây đau đầu. Nhưng không, khi ông mất, đầu óc anh trống rỗng, trong vô thức gào khóc thảm thiết vì người thân ra đi, anh mới biết mình còn kính trọng ông biết nhường nào. Anh tự hỏi mình đã mấy lần được nhào vào lòng ông, rồi thiếp đi trong êm đềm? Tự hỏi đã mấy lần được ông bế lên, ôm hôn như bao đời cha con khác? Anh chỉ khao khát một ngày nọ, ông ấy có thể đối xử với anh như một người bình thường, chỉ đơn giản là trao cho anh một cái ôm ấm áp... mà sao xa vời...

Giữa lúc cuộc sống không biết nương tựa vào ai, giữa lúc Lăng đang hoang mang nghĩ về sau này, thì có một bàn tay tuy nhỏ mà chắc chắn, từng bước dìu dắt anh vượt qua nỗi đau mất mát. Người đó là thân vương tộc Roy Jr, và cũng là tộc trưởng tương lai mà anh phải phò tá: Phạm Mạc Sát.

Cả hai lúc ấy, có thể nói là đồng cảnh ngộ: không còn cha mẹ, không còn người thân, nhưng đều nắm trong tay quyền lực nhất định. Giữa hai người có sự cảm thông sâu sắc cho số phận và nỗi khổ của nhau. Phạm Mạc Sát xem Lăng như một người em trai, cho Lăng cái cảm giác được chở che, được nương tựa. Hơn thế nữa, anh còn đảm nhận thay trách nhiệm của người làm cha, dạy dỗ Lăng bằng tất cả tâm huyết xuất phát từ sự thành kính đối với cố vấn Andrew.

Năm Phạm Mạc Sát mười tám tuổi, chuẩn bị cho đại lễ đăng quang. Lăng khi đó cũng sắp sửa nhận lấy sứ mệnh của mình. Và anh đã khiến Phạm Mạc

Sát phải bất ngờ, con người tưởng chừng như hồ hững với mọi thứ tình cảm tối kỵ đối với một cố vấn, luôn giữ thái độ thờ ơ với mọi người. Ấy thế mà một ngày chủ nhật bình thường như bao nhiêu ngày khác, Lăng nói với anh rằng: "Tôi đã yêu..."

Anh đem lòng yêu một cô gái mà mình chỉ mới gặp được vài lần. Trái tim sắt đá bỗng nhiên mềm yếu và rung động dễ dàng quá đối trước vẻ đẹp tuyệt vời của cô, cũng phải thôi, vì cô ấy được ca tụng là người đẹp nhất xứ Roy Jr, lại là một tiểu thư danh giá, nổi tiếng với dòng máu lai Roy - Hoàng tộc nhất vô nhị.

Phạm Mạc Sát đối với chuyện này không phản đối, cũng không ủng hộ. Vì vốn dĩ anh không muốn Lăng quá đắm chìm vào tình yêu, nhưng chưa bao giờ anh thấy Lăng yêu đời như lúc này, lúc rảnh rỗi thì cứ chạy đi tìm người thương, sau đó lại ngân nga những câu hát lãng mạn lúc quay về. Trong lòng anh lúc đó cũng cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút...vậy nên, cứ thuận theo tự nhiên, anh có niềm tin Lăng là người biết suy nghĩ.

Nhưng không lâu sau, một tin tức kinh hoàng truyền đến tổng bộ: Cô gái ấy bị tên đầy tớ hãm hại, không chịu được nhục nhã, quá đau đớn, quần trí, cô nhảy xuống biển tự vẫn...

Phạm Mạc Sát nhớ rõ khoảnh khắc tiếng gào thét thất thanh của Lăng làm rung động khắp tòa lâu đài, nó thực sự gây ám ảnh, tựa như dây thanh quản bị đứt đoạn và vỡ tan! Anh bàng hoàng nhìn thi thể người con gái mình yêu nằm cô quạnh trên bãi cát lạnh lẽo, chiếc váy trắng bị xé toạc, xơ xác, khắp người đầy rẫy những vết thương tím tái. Anh không dám nghĩ đến đêm cuối cùng đó, cô rốt cuộc phải trải qua những gì?

Tên đầy tớ sau đó đã bỏ trốn, nhưng đã bị Lăng bắt được, tổng thẳng vào Tử ngục. Người nhà của cô gái xấu nhận được tin liền vội vã đến đó, ngay cả Phạm Mạc Sát cũng đi. Anh rất muốn biết Lăng sẽ trừng trị hãn bằng thủ đoạn gì.

Nhưng đến nơi, họ thấy Lăng đứng thất thần, đôi mắt đỏ ngầu rực sáng đáng sợ, hai cánh tay dính đầy máu, xung quanh là dụng cụ với máy móc tra tấn cũng tóe điểm một màu đỏ thẫm. Dưới sàn đá lạnh là một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp, khủng khiếp đến mức dù là người có tinh thần thép đến mấy cũng phải buồn nôn! Mùi máu tanh ngập tràn nơi sống mũi, tiếng máu nhỏ giọt và âm vang của tiếng la hét không ngừng dội đến tai người như muốn can quét thần kinh có giới hạn.

Họ không phân biệt được đâu là phần đầu, đâu là phần thân của kẻ tội đồ. Thấy hãn vung vãi khắp căn phòng tối tăm. Thê thảm hơn cả việc bị thú rừng cắn xé. Lăng đã giết hãn, giết hãn bằng thủ đoạn lần đầu thấy thủ đoạn tàn độc nhất mà anh sở hữu.

Anh quay lại nhìn mọi người, nhìn Phạm Mạc Sát, cất tiếng cười lớn, giọng cười điên loạn tựa như quỷ dữ. Giọng cười đó là sự hòa trộn của đau thương, của khoái cảm trả thù. Những người chứng kiến đều không khỏi khiếp đảm, mặt cắt không còn một giọt máu...

Bắt đầu từ giây phút đó, Lăng đã "chết"...

- Còn tiếp -

Bạn đang đọc truyện *Đầy Đọa Xác Thân Tàn: Tình Yêu Và Tội Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.